

ဝဏ္ဏဘောင်

ထိ ဖုံ : ခ် ယုံ ကျ င်း ကျွမ်း :

ကဝေရဲတိုက်

ဒုတိယပိုင်း
ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝဏ္ဏအောင်

ကဝေရဲတိုက်

(စုတိယပိုင်း-ဇာတ်ဆင်း)

BURMESE
CLASSIC
COM

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝေဒနာရှင်၊

တောအုပ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော အလင်းရောင်များက
မီးရှူးမီးပန်းများအလား ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ထိုးတက်သွားလေ
သည်။

ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့က တောင်ကုန်းပေါ်မှ ကြည့်နေကြ
သည်။

တောင်ပေါ်လေ တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေခြင်းကြောင့်
ကျောက်တုံးကြီးပေါ်၌ ရပ်နေသည့် ယန်ကျင်း၏အဝတ်အစားများ
တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန်နေသည်။

မဲ့မဲ့က ယန်ကျင်းကို ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

ယန်ကျင်း၏မျက်လုံးအစုံမှ အလင်းရောင်များ ထွက်ပေါ်
နေသည် မဟုတ်ပါလား။

၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မဲ့မဲ့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီး...

“သူကကော သိဒ္ဓိရှင်တစ်ယောက်ပဲလား”

ဟု မဆီမဆိုင် တွေးလိုက်မိလေသည်။

မျက်လုံးကို လက်နှင့်ပွတ်ကာ ပြန်ကြည့်လိုက်လျှင် ယန်ကျင်း၏မျက်လုံးများမှ ဘာအလင်းရောင်မှ မထွက်ဘဲ ပကတိအတိုင်း ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ငါစိတ်ထင်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

မဲ့မဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“တောအုပ်ထဲမှာ ထူးခြားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်နေပြီ၊ ကျုပ်တို့သွားကြည့်ကြမလား”

မဲ့မဲ့ သဘောတူလိုက်လေသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ရှင်”

“ဒါဖြင့် သွားစို့”

နှစ်ယောက်သား ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ပြေးလွှားသွားကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင်...

“အား”

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အော်သံနက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာပြီး အလင်းရောင်များလည်း ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇

ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့သည် ရပ်နားခြင်း မပြုဘဲ ဆက်လက်ပြေးလွှားသွားရင်း မှောင်မည်းနေသော တောအုပ်ကြီးတစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ကျုပ်တို့ ခဏလောက်တော့ သည်းခံစောင့်ဆိုင်းကြရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောရာ မဲ့မဲ့က...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“သည်ညဟာ လကွယ်ညမှ မဟုတ်သေးတာ၊ ဒါကြောင့် လဝန်းထွက်ပေါ်လာလိမ့်မယ်လေ”

ယန်ကျင်းက ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့လည်း ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ယန်ကျင်းနှင့်အတူ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်လေသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

ယန်ကျင်း ပြောသည့်အတိုင်း ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်လာလေတော့သည်။

“သွားစို့”

❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယန်ကျင်းက ရှေ့မှ ထွက်သွားလျှင် မဲ့မဲ့လည်း လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှ ကွေ့ပတ်သွားကြရင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် မြေပေါ်၌ လဲကျသေဆုံးနေသူများရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူများသည် ဆံပင်ရှည်များကို ရောင်ထုံး ထုံးထားပြီး သစ်ခေါက်ဆိုးဆေးအဝတ်များ ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။

ယန်ကျင်းက အလောင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီးနောက်...

“သူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို စုပ်ယူခံလိုက်ရလို့ သေဆုံးသွားကြတာ

၁”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“အစ်ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ယန်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မြောင်ဒေသကို ညီမရောက်ဖူးသလား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

“ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ယန်ကျင်းက...

“မြောင်ဒေသက သွေးစုပ်မျှောကြီးတွေအကြောင်း ညီမ

ကဝေရဲတိုက် (၃-သိမ်း) ❖

၉

ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

မဲ့မဲ့ ပခုန်းလေး တွန့်လိုက်သည်။

“ကြားဖူးတာပေါ့ရှင်၊ ရွံ့နွံထူထပ်တဲ့ ရေအိုင်တွေမှာ နေတတ်ကြတာ၊ ရေသောက်ဆင်းလာတဲ့ တောတိရိစ္ဆာန်တွေကို တွယ်ကပ်ပြီး သွေးစုပ်ကြတာ၊ မျှောတွေက အကောင်ကြီးပြီး ရာထောင်ချီများပြားတာ၊ သူတို့ပိုင်းအုံ့မဲပြီး သွေးစုပ်ခံရပြီဆိုရင် ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးမှ အသက်မရှင်နိုင်ဘူး၊ သွေးစုပ်ခံရပြီး သေသွားကြတာချည်းပဲ၊ အရိုးနဲ့ အရေရဲ့ပဲ ကျန်ခဲ့တာ”

ယန်ကျင်းက မြေပေါ်၌ သေဆုံးနေသူများကို ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“မှော်စွမ်းအင်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်က မျှောသွေးစုပ်သလို သူတို့ရဲ့ ခွန်အားဝိညာဉ်တွေကို စုပ်ယူသွားတာလေ”

မဲ့မဲ့လည်း သူမအတွေးနှင့်သူမ သဘောပေါက်သလို ရှိသွားပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်လေသည်။ ယန်ကျင်းက...

“သည်နေရာကို ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာတာ သေချာနေပြီ”

မဲ့မဲ့က...

“သည်မှာ သေဆုံးနေတဲ့ လူတွေကကော”

ယန်ကျင်း အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“သည်လူတွေဟာ မိစ္ဆာအယူဝါဒ ရှိတဲ့ လူတွေ ဖြစ်နိုင်ပါ

၁၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

တယ်၊ သူတို့ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကြည့်ပါလား”

မဲ့မဲ့က...

“ကျွန်မလည်း သူတို့ကို ကြည့်ရင်း ကဝေရဲတိုက်က လူတွေ ဖြစ်မယ်လို့ ယူဆလာမိတယ်ရှင်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ကျွန်မဆရာနဲ့အတူ ကဝေရဲတိုက်ထဲကို တစ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ရဲတိုက်ထဲက နံရံတွေပေါ်မှာ ရေးဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကား ရုပ်ပုံတွေကို တွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်၊ သည်လူတွေရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနဲ့ အတော်တူတူတာပဲ”

ယန်ကျင်းက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။

မဲ့မဲ့က...

“ကဝေရဲတိုက်မှာ တိုက်ပွဲတွေ ပြီးဆုံးသွားတော့ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးရဲ့ လူတွေဟာ ထွက်ပြေးသွားကြပြီး နေရာအနှံ့ကို ရောက်သွားကြတာ”

“ညီမပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် သည်လူတွေဟာ ကဝေရဲတိုက်နဲ့ ပတ်သက်နေသူတွေ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“ဒါသေချာပါတယ်”

မဲ့မဲ့က သူမ၏အယူအဆကို အခိုင်အမာ ဆွဲကိုင်ထားပါတော့သည်။

ယန်ကျင်းက...

ကဝေရဲတိုက် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၁

“ကျုပ်တို့ သည်က မြန်မြန်ထွက်သွားတာ ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလည်း စိတ်ထဲတမျိုးကြီးပဲ၊ သွားကြတာပေါ့”

မဲ့မဲ့က သဘောတူလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်...

“အင်း...အင်း”

ညည်းတွားသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

နှစ်ယောက်သား အံ့သြသွားပြီး ခြေလှမ်းရပ်လိုက်မိကြသည်။

ညည်းတွားသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ သစ်ပင်များကြားမှ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“သတိထား”

ယန်ကျင်းက မဲ့မဲ့အား သတိပေးပြီး အန္တရာယ်ပြုလာပါက ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့က နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဗုန်း”

လှမ်းလာနေသူမှာ မဟန်နိုင်တော့သည့်အလား မြေပေါ်
လဲကျကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်မိကြသည်။
မဲ့မဲ့က...

“ဒဏ်ရာ အတော်ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရထားပုံ ရှိတယ်
အစ်ကို”

ယန်ကျင်းက...

“အင်း...သူ့ရဲ့ခြေလက်တွေ လှုပ်ရှားနေသေးတယ်၊ သူ
မသေသေးဘူး”

ဒုက္ခရောက်နေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လျှင် ကူညီလိုစိတ်
နှစ်ယောက်စလုံးတွင် ရှိကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် လဲကျနေသူထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူမှာ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာကြောင့် သတိလစ် မေ့
မြောနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယန်ကျင်းက...

“သည်နေရာမှာ အန္တရာယ်များတယ်၊ သူ့ကို တစ်နေရာရာ
ခေါ်သွားကြမယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့သည် သတိလစ်မေ့မျောနေသူအား
သယ်ဆောင်ကာ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

* * *

ရာဇဝင်

တောအုပ်ထဲ၌ သစ်လုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော
အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေ၏။

သစ်ခုတ်သမားများ တောထဲလာလျှင် အနားယူ အပန်းဖြေ
ရန် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကလေး ဖြစ်လေသည်။

ထိုအိမ်ကလေးသို့ ယန်ကျင်း၊ မဲ့မဲ့နှင့် သတိမေ့နေသူတို့
ရောက်ရှိလာလေသည်။

မဲ့မဲ့က ထိုလူအား သူမ အသင့်ဆောင်ထားသည့် အသက်
ကယ်ဆေးတစ်လုံး တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။

တောထဲရှိ ဆေးဘက်ဝင်သော ဘယဆေးရွက်များ ခူးယူ
ကာ အရည်ညှစ်ပြီး ဒဏ်ရာများ၌ လိမ်းကျံပေးလိုက်လေသည်။

၁၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယန်ကျင်းကလည်း ထိုလူ၏အဓိကကျသော သွေးကြောများမှတစ်ဆင့် အတွင်းအားပို့ဆောင်ကာ ကုသပေးလိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့က ကြိုးစားကူညီလိုက်ကြသဖြင့် နံနက် မိုးစင်စင် လင်းလာလျှင် ထိုလူလည်း သတိရလာလေတော့သည်။

ထိုလူသည် ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့ကို တွေ့မြင်ရလျှင်...

“ကျုပ်..ကျုပ် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ မင်းတို့ကကော ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု မေးလာလေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“ဘာကို တောအုပ်ထဲမှာ လဲကျနေတာကို တွေ့လို့ ခေါ်လာခဲ့တာပါရှင်”

မဲ့မဲ့နှင့် ယန်ကျင်းတို့က သူ့အား ကယ်တင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထိုလူ နားလည်သွားလေသည်။

ထိုလူမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် ရန်ကျားစိန်၏အန္တယ်ကို ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးလာခဲ့သော ဟူထင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟူထင်းက...

“ကျုပ်အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅

ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ဒုက္ခရောက်မှာကို မလိုလားပါဘူး၊ ကျုပ်ကို ထားခဲ့ပြီး မြန်မြန်ထွက်သွားပါတော့”

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ဘာကို တစ်ယောက်ယောက်က အန္တရာယ်ပြုခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့”

ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“ဘာဟာ ကဝေရဲတိုက်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဟူထင်း အံ့သြသွားလေသည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

မဲ့မဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“တောအုပ်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူတွေကို ကြည့်ပြီး ကဝေရဲတိုက်က လူတွေ ဖြစ်နိုင်တယ် တွက်ဆမိတာပါ”

ဟူထင်း ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ကဝေရဲတိုက်ကို ထူထောင်ခဲ့တဲ့ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖိုးရဲ့ လက်ရုံးခြောက်ယောက်ထဲမှာ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

ယောက်ပါ”

မဲ့မဲ့နှင့် ယန်ကျင်းတို့ ရင်ထိတ်သွားကြလေသည်။

ဟူထင်းက...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ သိုင်းလောကသားတွေ ဖြစ်ကြမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ကဝေရဲတိုက် အကြောင်းကို မင်းတို့ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

မဲ့မဲ့က...

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ်”

ဟူထင်းက...

“မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးသာ ခုချိန်အထိ အသက်ရှင်နေမယ်ဆိုရင် လောကကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားပြီပေါ့”

ထိုစကားကြားလျှင် မဲ့မဲ့သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆင်ခြင်မိပြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာဟာ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးကို လုပ်ကြံခဲ့သူတွေထဲမှာ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်လား”

ဟူထင်း ဝန်ခံလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးဟာ ရန်ကြူးကြောင့် စိတ်ထားပြောင်းလဲသွားပြီး လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို အုပ်စိုးဖို့ ကြိုးစားတော့မှာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဟန်တားမှ ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာ”

ယန်ကျင်းက မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ဆိုတော့ ဘာတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ တခြား ဘယ်သူတွေ ပါဝင်ခဲ့ကြသေးသလဲဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလားဗျာ”

ဟူထင်းက...

“ကျုပ်ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်ပါတယ်၊ ကဝေရဲတိုက်ရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို အားလုံးသိအောင် ပြောပြချင်ပါတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ကျုပ်ပြောတာတွေကို သေသေချာချာမှတ်ထားပြီး တခြားလူတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်ပါ၊ ဒါမှ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးကို ပြန်အသက်သွင်းပြီး လောကကြီးကို ဖျက်ဆီးချင်တဲ့ ရန်ကြူးတို့လူစုကို တားဆီးနိုင်လိမ့်မယ်”

ကဝေရဲတိုက်အကြောင်း သိရတော့မည် ဖြစ်၍ ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့ ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။ ဟူထင်းက...

“မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးရဲ့ လက်ရုံးခြောက်ယောက်ထဲမှာ ဘယ်လက်ရုံးရန်ကြူးနဲ့ ညာလက်ရုံးယန်ဟုတ်တို့ဟာ အစွမ်းအထက်ဆုံးပဲ၊ တစ်နေ့မှာ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးရဲ့ ခြေရာကို နင်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ အားလုံး လက်ခံထားကြတာ”

ပြောရင်း မောဟိုက်လာကာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုး ရင်းနှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ ယိုစီးကျလာလေသည်။

မဲ့မဲ့က...

၁၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဘာ အနားယူလိုက်ပါဦးရှင်”

ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း ဟူထင်းက အနားမယူဘဲ ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးက အမှောင်လောကမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ အဓိပတိကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတာ၊ သူအောင် မြင်သွားပြီဆိုရင် သူ့ဇာတ်မြောက်ထားတဲ့ အောက်လမ်းပညာနဲ့ လူတွေကို အကျိုးပြုဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် လောဘကြီးတဲ့ ရန်ကြူးက အတိုင်းအဆ မရှိတဲ့ ပညာတွေ ရှိနေမှတော့ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်နိုင်တယ်၊ အားလုံးရဲ့ အသက်ဝိညာဉ်ကို ပိုင်စိုးပြီး ဘုရင်တစ်ဆူလို ဖြစ်လာမယ်ဆိုပြီး နားသွင်းစည်းရုံးခဲ့တယ်၊ ကြာတော့ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးဟာ ရန်ကြူးရဲ့စကားကို နားယောင်ပြီး သူ့ရဲ့ ပညာနဲ့ တလောကလုံးကို သိမ်းပိုက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ၊ ညာလက်ရုံးယန်ဟုတ်ဟာ အောက်လမ်းပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ပေမယ့် အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ချင်တဲ့လူ ဖြစ်တယ်၊ အများသူငါရဲ့ အကျိုးစီးပွား ပျက်စီးမှာကို လိုလားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရန်ကြူးနဲ့ ယန်ဟုတ်တို့ သဘောထားခြင်းကွဲပြီး ပြိုင်ဘက်တွေလို ဖြစ်လာခဲ့တော့တာပဲ”

ကဝေရဲတိုက်၏အရှုပ်တော်ပုံကို ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

ကဝေရဲတိုက်၌ ပဋိပက္ခများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ရန်ကြူးနှင့် ယန်ဟုတ်တို့သည် သဘောထားကွဲလွဲကာ မဟာရန်သူတော်ကြီးများသဖွယ် ဖြစ်လာကြလေသည်။

မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံး၏လက်ရုံးခြောက်ယောက်အနက် “ဟူထင်း”နှင့် ‘ဟန်ကုံး’တို့က ယန်ဟုတ်ဘက်မှ ထောက်ခံခဲ့ကြလေသည်။

‘ပုပြောင်း’နှင့် ‘ထိုက်လုံ’တို့ကမူ ရန်ကြူးဘက်မှ ရပ်တည်ခဲ့ကြလေသည်။

တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် ပြိုင်ဆိုင်မှုမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား ပြင်းထန်လာလေသည်။

တစ်နေ့တွင်...

ယန်ဟုတ်က ‘ဟူထင်း’နှင့် ‘ဟန်ကုံး’တို့အား ခေါ်ယူကာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့လေသည်။

သုံးယောက်သား အခန်းတစ်ခုတွင် လျှို့ဝှက်စွာ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယန်ဟုတ်၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

“ဆရာစွမ်းဖုံးက မှော်စွမ်းအားကို အသုံးပြုပြီး ဝါမေသီလရှင်ဂိုဏ်းကို ဖြိုခွဲလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဝါမေဂိုဏ်းဟာ ကဝေရဲတိုက်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သိုင်းလောကသားတွေကို အကူအညီ တောင်းလိုက်ပြီ မကြာခင် သိုင်းလောကသားတွေ စုရုံးပြီး ကဝေရဲတိုက်ကို တိုက်ခိုက်လာကြတော့မယ်”

၂၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဟူထင်းနှင့် ဟန်ကုံးတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ယန်ဟုတ်က...

“ကဝေရဲတိုက်ကို တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးက သူ့ရဲ့ပညာနဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို နှိုးဆွပြီး သိုင်းလောကသားတွေကို ချေမှုန်းဖို့ ခိုင်းစေလိမ့်မယ်”

ဟူထင်းက...

“ဒါဆို သိုင်းလောကသားတွေ အများကြီး သေကြေပျက်စီးကြမှာပဲ”

ဟန်ကုံးက...

“အဖြစ်မရှိတဲ့လူတွေ သေကြေပျက်စီးရမယ့် ကိစ္စကို ကျုပ်တို့လက်ပိုက်ကြည့်မနေသင့်ဘူး ထင်တယ်”

ယန်ဟုတ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရန်ကြူးက မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးကို သွေးတိုးမြှောက်ပင့်ပေးနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ဟန်တားရတော့မှာပဲ၊ ‘ငရဲတံခါးသေ့စား’ကို ခင်ဗျားတို့ သိကြတယ် မဟုတ်လား”

ဟူထင်းက...

“သိတာပေါ့ဗျာ၊ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးဟာ အောက်လမ်းပညာရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိခဲ့ပြီ၊ သည်ပညာဟာ အများသူငါကိုသာမက ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပါ ဖျက်စီးပစ်မယ့် ပညာဆိုတာ သိထားလို့ တားဆီး

နိုင်အောင် ‘ငရဲတံခါးသေ့စား’ကိုပါ စီရင်ခဲ့တာ”

မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးသည် ယခင်က အောက်လမ်းပညာ တစ်ဘက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်သွားလျှင် သဘောထားပြောင်းကာ မကောင်းမှုများ ကျူးလွန်နိုင်ကြောင်း တွေးမိခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်က စိတ်ကောင်းရှိနေချိန် ဖြစ်၍ သူတွေ့ထားသလို ဖြစ်လာပါက တားဆီးနိုင်ရန် ငရဲတံခါးသေ့စားကို စီရင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်း မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးက အောက်လမ်းအတတ်ပညာအားလုံးကို အောင်မြင်ပြီး စိတ်သဘောထား ပြောင်းသွားသော်လည်း ‘ငရဲတံခါးသေ့စား’မှာ စီရင်ပြီးသားဖြစ်၍ ဖျက်ဆီးမပစ်ခဲ့တော့ချေ။

အမှန်တော့...

မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးသည် သူ့အား တားဆီးနိုင်သော ‘ငရဲတံခါးသေ့စား’ကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သေး၏။

အကြံသမားရန်ကြူးက တားဆီးခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရန်ကြူးသည် မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံး၏ခြေရာကို နင်းနိုင်ပြီဆိုလျှင် ‘ငရဲတံခါးသေ့စား’ကို အသုံးပြုကာ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးအား ဖယ်ရှားပစ်ရန် ကြံစည်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ရန်ကြူး၏အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်ပြောဆိုသမျှကို နားဝင်သွားသော မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးက ‘ငရဲတံခါးသေ့စား’အား ဖျက်ဆီး

ခြင်း မပြုခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း ယန်ဟုတ်တို့ ကံကောင်းသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟူထင်းက...

“သည်ဓားနဲ့ပဲ သူ့ကို တားဆီးရမှာပဲ”

ထို့နောက်...

ငရဲတံခါးသော့ဓားအား ခိုးယူရန် စီစဉ်လိုက်ကြလေသည်။

ယန်ဟုတ်၊ ဟူထင်းနှင့် ဟန်ကုံးတို့သည် မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံး ၏ လက်ရုံးများ ဖြစ်ရကား အခြားသူများထက် ပိုပြီး အခွင့်အရေး ရှိကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများက ကဝေရဲတိုက်သို့ လာရောက် တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးသွားချိန်၌ ဟူထင်းက ‘ငရဲ တံခါးသော့ဓား’ကို တိတ်တဆိတ် ခိုးယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

ယန်ဟုတ်က မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးအား လုပ်ကြံရန် ဟန်ကုံးကို တာဝန်ပေးလိုက်လေသည်။

အမှန်ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်ကြံလိုသော်လည်း သူ့အား ရန်ကြူးတို့က မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြခြင်းကြောင့် ဟန် ကုံးအား တာဝန်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယန်ဟုတ်၊ ဟူထင်းနှင့် ဟန်ကုံးတို့သည် ကြိုတင်စီစဉ်ထား သည့်အတိုင်း မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးအား လုပ်ကြံခဲ့ကြလေတော့သည်။

* * *

သိုင်းလောကသားများသည် ကဝေရဲတိုက်အား လေးဘက် လေးတန်မှ ဝိုင်းရံကာ အင်အားအလုံးအရင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လာကြ လေသည်။

ရှောင်လင်း၊ ဂူတန်၊ ခုံတုံဂိုဏ်းကြီးများမှ ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ ရသေ့ကြီးများက ဂါထာမန္တရားများ ရွတ်ဆိုကာ ကဝေရဲတိုက်၏ အောက်လမ်း အစီအရင်များကို ဖယ်ရှားခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံး၏ မကောင်းဆိုးဝါးများ ပျက်စီးကုန်တော့သည်။

သိုင်းလောကသားများသည် ကဝေရဲတိုက်အတွင်းသို့တိုင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာကြတော့သည်။

ကဝေရဲတိုက်မှ သိုင်းသမားများကလည်း အကြောက် အကန် ခုခံကြသဖြင့် တိုက်ပွဲများ ပြင်းထန်နေပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးနှင့် လက်ရုံးခြောက် ယောက်သည် မြေအောက်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြလေသည်။ စွမ်းဖုံး၏မျက်နှာ ခက်ထန်နေသည်။

“ရှောင်လင်းဘုန်းကြီးတွေ၊ ဂူတန်ရသေ့တွေကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ အစီအရင်တွေ ပျက်စီးခဲ့ရပေမယ့် ကဝေရဲတိုက်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ စီရင်ထားတဲ့ မိစ္ဆာကြီးက သူတို့ကို ဖျက်ဆီးလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မိစ္ဆာ ကြီး နိုးထလာအောင် ဂါထာတွေ ရွတ်ဆိုပြီး နှိုးဆွပေးရမယ်၊ အား လုံးနေရာယူပါ”

ထို့နောက် စွမ်းဖုံးက ဦးဆောင်ကာ ဂါထာမန္တရားများ ရွတ်ဆိုလိုက်ကြလေသည်။

မြေအောက်ခန်းထဲ၌ ဂါထာမန္တရား ရွတ်ဆိုသံများ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာသည်။

စွမ်းဖုံးက မီးပုံကြီးထဲသို့ သူ၏အတတ်ပညာဖြင့် ဖော်စပ်ထားသော ဆေးရည်များ၊ ဆေးမှုန့်များ လောင်းထည့်နေ၏။

မီးခိုးများ အူထွက်လာသည်။

မီးခိုးများသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မိစ္ဆာသတ္တဝါကောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုး ဖြစ်လာသည်။

စွမ်းဖုံး၏ပညာဖြင့် မိစ္ဆာကောင်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာကာ သိုင်းလောကသားများအား သေကြေပျက်စီးစေတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ယန်ဟုတ်က...

“အချိန်ကျပြီ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ဟန်ကုံးက ခုန်ထပြီး စွမ်းဖုံး၏ရင်ဝကို ငရဲတံခါးသော့ဖြင့် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ထိုးစိုက်ချ လိုက်လေသည်။

“အား”

စွမ်းဖုံး၏အသံနက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

အိုင်ကိမိသွားသော ရန်ကြူးတို့လူစု လွတ်ခနဲ အော်လိုက်ကြလေသည်။ သူတို့က ယန်ဟုတ်ကိုသာ အထူးဂရုစိုက်နေမိကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဝုန်း”

စွမ်းဖုံးသည် ငရဲတံခါးသော့စား၏အစွမ်းကြောင့် လဲကျသွားတော့သည်။ ရန်ကြူးတို့လည်း သတိဝင်လာကြတော့သည်။

ချက်ခြင်း ခုန်ထလာပြီး ဟန်ကုံးကို တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

“ရပ်လိုက်”

ယန်ဟုတ်နှင့် ဟူထင်းတို့က ဟန်တားလိုက်ကြလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝုန်း...ဝုန်း”

မြေတိုက်ခန်း တံခါးများ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားပြီး သိုင်းလောကသားများ ပြေးဝင်လာကြလေသည်။ ယန်ဟုတ်က...

“ဟူထင်း၊ ဟန်ကုံး လွတ်အောင်ပြေး”

ဟု အော်ပြောကာ သူကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ရန်ကြူးတို့လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြတော့ဘဲ ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

* * *

လမ်းပြ

ဟူထင်းက ကဝေရဲတိုက်မှ အဖြစ်အပျက်များကို အကျဉ်းရုံး
ကာ ပြောပြလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့မှာ ကြားရသော စကားများကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ
တော့သည်။

“ဒါကြောင့် ကဝေရဲတိုက်ဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာ
ကောင်းတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးရဲတိုက်လို့ ဆရာက ပြောတာကိုး”

မဲ့မဲ့ မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ဟူထင်းက...

“ကျုပ်တို့ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြသလို ရန်ကြူး၊ ပုပြောင်းနဲ့
တိုက်လုံတို့လည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ကြတယ်၊ အခြေအနေ အားလုံး

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

အေးချမ်းသွားတဲ့အထိ ဇာတ်မြုပ်နေလိုက်ကြပြီး နှစ်အတော်ကြာ
တော့ ရန်ကြူးတို့လူစုက ပြန်ပြီး လှုပ်ရှားလာကြတယ်၊ သူတို့ဟာ
စွမ်းပိုးရဲ့ အလောင်းကို တူးဖော်ပြီး ပြန်အသက်သွင်းနိုင်အောင် စီစဉ်
ခဲ့ကြတယ်”

ဟူထင်းသည် ပြောရင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ နှုတ်
ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ ယိုစီးကျလာပြန်လေသည်။

သို့တိုင် သူက အမှုမထားဘဲ ဆက်ပြောနေ၏။

“ရန်ကြူးတို့လူစုကို တားဆီးနိုင်မှ ဖြစ်မယ်၊ မင်းတို့ကို ကျုပ်
အကူအညီ တောင်းချင်တယ်၊ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး မပျက်စီးရ
လေအောင် ကျုပ်ကို ကူညီစေချင်ပါတယ်”

မဲ့မဲ့က...

“ကျွန်မတို့ ဘာများကူညီရမလဲ ပြောပါရှင်”

ဟူထင်းက...

“ယန်ဟုတ်ဦးဆောင်တဲ့ ကျုပ်တို့သုံးယောက်ဟာ ကဝေရဲ
တိုက်က ထွက်ပြေးလာပြီး လူချင်းကွဲသွားခဲ့ကြတယ်၊ ယန်ဟုတ်
ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိရပေမယ့် ‘ဟန်ကုံး’ကတော့ ‘ငရဲတံခါး’သော
ဓားနဲ့အတူ အိပ်မက်တောင်တန်းကို ရောက်သွားတယ်လို့ သိရတယ်၊
မင်းတို့ ဟန်ကုံးကို သွားရှာပြီး ရန်ကြူးရဲ့အကြောင်းကို ပြောပြပေး
စေချင်တယ်”

ယန်ကျင်းက...

၂၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဖေဖေကလည်း ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်တောင်တန်းကို သွားပြီး ဘာဟန်ကုံးကိုရှာဖွေဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်လို့ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာခဲ့တာပါ ခင်ဗျာ”

မဲ့မဲ့ အံ့သြသွားသည်။

ဟူထင်းက...

“မင်းအဖေက..”

ယန်ကျင်းက...

“ဘာရဲ့မိတ်ဆွေယန်ဟုတ်ပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

* * *

ယန်ကျင်းသည် ကဝေရဲတိုက်ပိုင်ရှင် မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံး၏ လက်ရုံးတစ်ဆူ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုးအတွက် မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးအား လုပ်ကြံဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ဟူထင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“မင်း...မင်းက အစ်ကိုကြီးယန်ဟုတ်ရဲ့သား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ အစ်ကိုကြီးကော နေကောင်းတယ်

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

မဟုတ်လား”

ယန်ကျင်း၏မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ် အရောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ဖေဖေ ကွယ်လွန်သွားပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ဪ”

ဟူထင်း ငိုငိုကျသွားလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ဖေဖေ ကွယ်လွန်ကာနီးမှာ ကဝေရဲတိုက်အကြောင်း ပြောပြပြီး ရန်ကြူးတို့လူစုကို ဟန်တားဖို့ တာဝန်ပေးသွားပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟူထင်းက...

“အင်း... အစ်ကိုကြီးယန်ဟုတ်က မပြီးဆုံးသေးတဲ့ တာဝန်တွေ ဆက်ပြီး ထမ်းဆောင်ဖို့ မင်းကို တာဝန်ပေးလိုက်တာကိုး၊ အေး...မင်းသတိထားဖို့ ကျုပ်ပြောပြရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ခင်ဗျာ”

ဟူထင်းက...

“ရန်ကြူးမှာ ရန်ကျားစိန်ဆိုတဲ့သားတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ရန်ကြူးက ‘ငရဲတံခါးသော့ခေး’နဲ့ ကျုပ်တို့လူစုကို ချေမှုန်းသုတ်သင်ဖို့ ရန်ကျားစိန်ကို တာဝန်ပေးထားတယ်၊ ရန်ကျားစိန်က တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ သူဟာ မှော်စွမ်းအား ရထားတယ်၊ အခု သိုင်းလောကထဲ ရောက်လာပြီ”

၃၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယန်ကျင်းက...

“ဦးတို့ကို တိုက်ခိုက်သွားတာ ရန်ကျားစိန်ပဲလား ခင်ဗျာ”

“ဒါပေါ့ ရန်ကြူးက ကဝေရဲတိုက်မှာ စွမ်းဖုံးကို အသက်ပြန် သွင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားနေချိန်မှာ ရန်ကျားစိန်က ကျုပ်တို့ကို ဟန့် တားချေမှုန်းလိမ့်မယ်”

ယန်ကျင်းက...

“ကျွန်တော်က ဘာဘဟန်ကုံးကို တွေ့အောင် ရှာပြီး ရန်ကြူး တို့ရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ဟန့်တားသွားမှာပါ”

သူရဲခိုင်ရမည့် အခက်အခဲ အန္တရာယ်များကား မှန်းဆ၍ မရအောင် ကြိုးစားလှပေသည်။

ယန်ကျင်းက ရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်နိုင်ပါမည်လော။

ဟူထင်းက...

“မင်းတို့က ဟန်ကုံးကို တွေ့အောင် ရှာနိုင်ပြီဆိုရင် ရန် ကြူးတို့ရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ဟန့်တားနိုင်မှာ သေချာပါ တယ်”

မဲ့မဲ့က ဝင်မေးလိုက်သည်။

“တွေ့အောင် ရှာနိုင်ဖို့ဆိုတာ အိပ်မက်တောင်တန်းကို ရောက်အောင် သွားနိုင်မှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဦးက အိပ်မက်တောင်တန်း ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ လမ်းညွှန်ပေးနိုင်မလားဟင်”

ဟူထင်းက...

ကဝေရဲတိုက် (၃-သိမ်း) ❖ ၃၁

“စန်းတုံးနယ်ရဲ့ အရှေ့မြောက်ဘက်မှာ ရှိတယ်လို့ပဲ သိပါ တယ်၊ နေရာအတိအကျကိုတော့ ကျုပ်လည်း မသိပါဘူး”

“စန်းတုံးနယ်မှာ သွားရှာရင် တွေ့ရနိုင်တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်”

စမ်းတဝါးဝါး ရှာဖွေနေရသည်ထက် တည်ရှိသည့် အရပ် ဒေသကို သိလိုက်ရသဖြင့် မဲ့မဲ့ ကျေနပ်သွားလေသည်။

ဟူထင်းက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာသည်။

သွေးများ ဝေခနဲ အန်ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

အားယူကာ...

“မင်းတို့ ဟန်ကုံးကို တွေ့အောင်ရှာ”

ပြောရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားလေတော့ သည်။

ဟူထင်းကား သေဆုံးသွားချေပြီ။

ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြလေသည်။ သို့သော်...

သူတို့တွင် အရေးကြီးသော ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် ရှိနေ သေးရကား ဟူထင်း၏အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ် ပြီး သစ်လုံးအိမ်ကလေးမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

* * *

၃၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

စန်းတုံးနယ်...။

ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့သည် စန်းတုံးနယ်သို့ ဦးတည်ကာ ခရီး
နှင့်ခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းခရီးတွင် မဲ့မဲ့က...

“ရှင်ဟာ ကဝေရဲတိုက်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်
ဆိုတာ ကျွန်မကိုတောင် လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တာကိုး”

ဟု မကျေမနပ် ပြောလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ကျုပ်က သည်အကြောင်းတွေကို ဘာမှမသိပါဘူး၊ ဖေဖေ
ကွယ်လွန်ကာနီးမှ ကျုပ်ကို ပြောပြသွားတာပါ။ ကဝေရဲတိုက်နဲ့ ပတ်
သက်နေမှန်း သိရင် အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြော
ရဘူးလို့ ဖေဖေက မှာလိုက်လို့ပါ”

မဲ့မဲ့က...

“ကဝေရဲတိုက်က လူတွေကို သိုင်းလောကသားတွေက
မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာတွေလို့ သတ်မှတ်ထားကြတာရှင့်”

ယန်ကျင်းက...

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဖွင့်မပြောခဲ့တာပါ”

မဲ့မဲ့က...

“ရှင့်အဖေဟာ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးရဲ့ လက်ရုံး ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆို
တော့ သူလည်း အစွမ်းအစ ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပေါ့”

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖

၃၃

ယန်ကျင်း ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“ကျွန်မတို့ တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ စားသောက်ဆိုင်လေးမှာ လူပုဇွန်
မောင်းနှံက ကျွန်မကို လုပ်ကြံမယ်ဆိုတာ ရှင်ကြိုတင်ရိပ်မိထားတယ်
မဟုတ်လား”

ယန်ကျင်းက...

“အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ညီမကို သူတို့အ
ကောက်ကြံကြမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ထဲ အလိုလို သိနေခဲ့တယ်”

မဲ့မဲ့က...

“အစ်ကို့မှာ ထူးခြားတဲ့စွမ်းအားတစ်ခုခု ရှိနေတာ သေချာ
တာပေါ့”

ယန်ကျင်းက...

“ဘာကြောင့် သည်လို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်
လည်း မပြောတတ်ပါဘူး ညီမရယ်”

ပြောရင်း ဦးခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ခန္ဓာကိုယ်
လည်း ယိမ်းယိုင်သွားလေသည်။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မဲ့မဲ့ ကပျာကယာ ဖေးမလိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်းက နားထင်နှစ်ဘက်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဖိ
ထားသလို မျက်လုံးမှိတ်ထား၏။

၃၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဝေဒနာတရပ် ခံစားလိုက်ရသည့်အလား မျက်နှာကြီး ရှုံ့မ
နေ၏။

မဲ့မဲ့ ဗျာများသွားပြီး ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားလေ
သည်။

သို့သော်...

တခဏအတွင်းမှာပင် ယန်ကျင်းသည် ဝေဒနာသက်သာ
ပျောက်ကင်းသွားသည့်အလား မျက်နှာကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်ဖြစ်
လာလေသည်။

“ကျုပ်သက်သာသွားပါပြီ ညီမရယ်”

မဲ့မဲ့ကို နှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့လည်း ယခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်လေတော့သည်။

“အစ်ကို ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

ယန်ကျင်းက...

“မပြောတတ်ဘူး ညီမရယ်၊ ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား
တာ၊ ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲဟင်”

“ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်မိသလိုပဲ”

“ရှင်”

မဲ့မဲ့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၅

“လူငယ်လူရွယ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူး၊ မိစ္ဆာတစ်ကောင်ပဲ”

မဲ့မဲ့က ယန်ကျင်းကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“သည်လူကို သတိထားရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

* * *

ကြမ္မာဆိုး

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသို့ အဆိပ်အဘိုးအို ထင်းလှရှမ်း' ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ထင်းလှရှမ်းက မဲ့မဲ့ကို အဓိကထားပြီး လာရောက်ရှာဖွေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မဲ့မဲ့ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်၍ ထင်းလှရှမ်းက ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားရာ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း ကံကောင်းသွားသည် ဆိုနိုင်ပေသည်။

သခင်မကြီးဝမ်းစုလျှံက ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၏ ရှေ့ရေးကို ရင်လေးနေမိလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကျန်းချူးရီက သိုင်းပညာကို ပြန်ပြီး အသုံးပြုနိုင်သည်ဆိုလျှင်ပင် ယခင်လောက် အစွမ်းရှိဖို့ မလွယ်တော့ပေ။

လာရောက်နှောင့်ယှက်ကြသည့် ရန်သူများ၏သိုင်းပညာကလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ထက်မြက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျန်းချူးရီသည် ဝမ်းစုလျှံ မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်နေသည်ကို မြင်လျှင် အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

“ညီမရယ် ကျုပ်တို့က သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး တတ်စွမ်းသလောက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ အသက်တွေလည်း ကြီးပါပြီ၊ အနားယူမယ်ဆိုရင်လည်း အနားယူသင့်ပါပြီ”

ဝမ်းစုလျှံက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတော့ သိုင်းလောကက အနားယူချင်စိတ် ဖြစ်နေမိပြီ၊ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းက...”

ကျန်းချူးရီ လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

“ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ကျူးကပ်လက်ထဲ လွှဲအပ်ခဲ့တာပေါ့၊ ကျူးကပ်က စိတ်ချရတာပဲ၊ ပြီးတော့ စိန်စိန်လည်း ရှိသေးတာပဲ”

ဝမ်းစုလျှံက...

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုလည်း အနားယူတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ကျန်းချူးရီက...

“ဟုတ်တယ် ညီမ၊ ဝူကျင်း ရောက်လာပြီးကတည်းက သည်စိတ်ကူး ပေါ်ပေါက်ခဲ့တာ၊ ထင်းလှရှမ်း ရောက်လာတော့ ညီမ

စဉ်းစားကြည့်ပါ။ သူကသာ ရမ်းကားပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင်
'ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း'ဆိုတာ လောကပေါ်မှာ ရှိနိုင်တော့မှာ မဟုတ်
ဘူး။"

ဝမ်းစုလျှံက...

"ကျွန်မတို့ စိတ်ကူးကို ကျူးကပ်နဲ့ စိန်စိန်ကို ပြောပြပြီး
တိုင်ပင်ကြတာပေါ့။"

"ကောင်းပြီလေ"

နှစ်ယောက်သား သိုင်းလောကမှ အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး"

အစောင့်တစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့
ရလေသည်။

ကျန်းချူးရီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

"ဘာကိစ္စလဲဟေ့"

အစောင့်က...

"ဂူကျင်းနဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက် ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ဦး
တည်လာနေတယ်လို့ သတင်းရပါတယ် ခင်ဗျာ"

"ဘာကွ"

ကျန်းချူးရီ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝမ်းစုလျှံက...

"ဂူကျင်းက ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ဦးတည်လာနေတယ်
ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

ဝမ်းစုလျှံက ကျန်းချူးရီကို ပြောလိုက်လေသည်။

"ကျွန်မတို့ အနားမယူခင် ဂူကျင်းကို ဆုံးမခဲ့ကြသေးတာ
ပေါ့ရှင်"

ကျန်းချူးရီက...

"သူက အတွင်းဒဏ်ရသွားတာပဲ၊ ဒါကြောင့် သူပြန်လာတဲ့
တယ်ဆိုတော့ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိမယ် ထင်တယ်"

ဟု သုံးသပ်ပြီး အစောင့်ကို မေးလိုက်လေသည်။

"ဂူကျင်းနဲ့အတူ လူတစ်ယောက် ပါလာသေးတယ် ဟုတ်
လား"

"သိုင်းလောကရဲ့ မျက်နှာစိမ်းလူရွယ်တစ်ဦး ပါလာတယ်လို့
သတင်းရပါတယ်"

ဝမ်းစုလျှံက...

"ဘယ်လိုလူစားမျိုးပဲ ပါလာပါစေ၊ ကျွန်မတို့ မူစရာ မလိုပါ
ဘူး၊ သူလာနေမှတော့ ဆုံးမလိုက်ကြတာပေါ့"

မှန်ပေသည်။ ဂူကျင်း လာနေပြီ ဖြစ်ရာ ရင်ဆိုင်ဖို့သာ ရှိ
တော့သည်။

၄၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဂူကျင်းကို ရင်မဆိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးမည် မဟုတ်ရကား ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးတောစဉ်းစားနေစရာ မလိုအပ်တော့ချေ။

ဝမ်းစုလျှံက...

“ဂိုဏ်းသားအားလုံးကို တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားခိုင်းလိုက်ပါ”

“အမိန့်အတိုင်းပါ”

အစောင့်က ချက်ချင်း ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

* * *

ကျင်းဟောင်တစ်ဂိုဏ်းလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။
ဂိုဏ်းသားအားလုံးသည် တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်ကြလေသည်။

ကျန်းချူးရီ၊ ဝမ်းစုလျှံ၊ ကျူးကပ်နှင့် စိန်စိန်တို့က ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း၌ ဂူကျင်း ရောက်ရှိလာမည့် အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ကြလေသည်။ သူတို့ ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါချေ။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံကြီးနှင့်အတူ ဂူကျင်းနှင့် လူရွယ်တစ်ဦး ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာကြလေသည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၁

လူရွယ်မှာ ရန်ကျားစိန် ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းချူးရီက ဂူကျင်း ရောက်လာလျှင် ဟန့်တားခြင်း မပြုဖို့ အစောင့်များကို ကြိုတင်မှာကြားထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ရန်ကျားစိန်က ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်းသို့ ရောက်လျှင် အေးအေးဆေးဆေး လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ဂူကျင်းက ကျန်းချူးရီတို့ဇနီးမောင်နှံကို ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်ရောက်လာမယ်လို့ မထင်ခဲ့ကြဘူး မဟုတ်လား၊ ကျုပ် ဂူကျင်းကို လွယ်လွယ်နဲ့ ရမယ်ထင်ရင် ခင်ဗျားတို့ မှားသွားမှာပေါ့”

ကျန်းချူးရီက...

“ဂူကျင်း၊ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ခုထိ နှောင့်ယှက်ချင်နေတုန်းပဲလား၊ ခင်ဗျား နောင်တမရသေးဘူးလားဗျ”

“ကျုပ်က ဘာကို နောင်တရမှာလဲ၊ ကျုပ်သိတာ ခင်ဗျားတို့ ဇနီးမောင်နှံကို ဆုံးမပြီး ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ပဲ”

ဝမ်းစုလျှံက...

“ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးဖို့ ရှင့်မှာ ဘယ်လောက်များ အစွမ်းအစ ရှိလို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ခင်ဗျားသိရမှာပေါ့”

ဂူကျင်းက ဝမ်းစုလျှံကို ရည်ရွယ်ကာ လေထဲ လက်ဝါးတစ်ဖက် ရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

၄၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဟူး”

မမြင်ရသော အတွင်းအားလှိုင်းတစ်ခုက ဝမ်းစုလျှံထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

ဝမ်းစုလျှံ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ရှင့်ပညာ ဒါအကုန်ပဲလား”

သူမက အင်္ကျီလက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ လေပွေလှိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ဝုန်း”

ဝူကျင်း၏အတွင်းအားလှိုင်းကို ရိုက်ထုတ်ဖယ်ရှားပစ်လိုက် လေသည်။

ဝူကျင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“မဆိုးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သည်ကနေ့ ခင်ဗျားတို့ ဘာမှတတ် နိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

စကားဆုံးလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကြွတက်ကာ လေထဲ ရောက်ရှိသွားပြီး ဝမ်းစုလျှံထဲ တိုးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျန်းချူးရီ လက်ဝှက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါချေ။

“ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်လေ”

ဝမ်းစုလျှံ၏ရှေ့သို့ ထွက်ကာ ဝူကျင်းနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် လိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်က တိုက်ပွဲကို စိတ်မဝင်စားဘဲ အလွန်ပျင်း

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၃

သည့်အသွင် ရှိနေ၏။

ကျူးကပ်နှင့် စိန်စိန်တို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဝူကျင်းနဲ့ ပါလာတယ်ဆိုတော့ သူလည်း လူကောင်းတစ် ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆုံးမလိုက်ကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ရန်ကျားစိန် ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေ သည်။

ဝမ်းစုလျှံသည် ကျန်းချူးရီနှင့် ဝူကျင်းတို့၏ တိုက်ပွဲကို အာရုံ ရောက်နေသဖြင့် ကျူးကပ်တို့အား ဟန့်တားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

ကျူးကပ်နှင့် စိန်စိန်တို့က ရန်ကျားစိန်အနီးသို့ ရောက်ရှိ သွားကြလေသည်။

ကျူးကပ်က...

“မင်း ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းက ထွက်သွား တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်က...

“ကျုပ်က မသွားဘူးဆိုရင်ကော”

အေးတီအေးစက် ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

ကျူးကပ်က...

“မင်းကို မောင်းထုတ်ရမှာပေါ့”

“ဘယ်သူက မောင်းထုတ်မှာလဲ”

“ကျုပ်ပေါ့”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တကယ်ပဲ မောင်းထုတ်နိုင်လို့လား”

“ဘာကြောင့် မောင်းမထုတ်နိုင်ရမှာလဲ”

ကျူးကပ်က လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်က တုတ်တုတ်မလှုပ်ချေ။

ထို့ကြောင့်...

ကျူးကပ်၏လက်ဝါးတစ်ဘက်က ရန်ကျားစိန်၏ရင်ဝကို ရိုက်ချစ်လိုက်လေသည်။

ဂူကျင်းနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည် ဖြစ်ရကား လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ဒုက္ခပေးမည့်သူဟု ကျူးကပ်က သတ်မှတ်ကာ လက်ဝါး၌ အတွင်းအားစုစည်းကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျူးကပ်၏လက်ဝါးရိုက်ချက် ခံလိုက်ရလျှင် ရန်ကျားစိန်၏ ရင်ဝမှအရိုးများ ကျိုးပဲ့ကြေမွသွားလိမ့်မည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ယခု...

ကျူးကပ်၏လက်ဝါးက ရန်ကျားစိန်၏ရင်ဝကို ရိုက်ချစ်သွားလေသည်။

“ဖျောက်”

ရန်ကျားစိန်က ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ ကျူးကပ်၏လက်ဖျံရိုး ကျိုးသွားတော့သည်။

“အင့်”

ကျူးကပ် ညည်းတွားရင်း ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်ကို မယုံနိုင်စွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်း...မင်း”

ရန်ကျားစိန်က...

“ကျုပ်ကို မောင်းမထုတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မယုံသေးဘူးဆိုရင် ထပ်ပြီး ကြိုးစားကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ လက်တစ်ဘက် ကျန်သေးတာပဲ”

ကျူးကပ် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ကျုပ်က မင်းကို ကြောက်နေမယ်များ ထင်နေသလား”

ကြိုးဝါးရင်း အကောင်းပကတိ ရှိနေသော ကျန်လက်ဝါးတစ်ဘက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ဝါးသည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသော ရန်ကျားစိန်၏ရင်ဝကို ရိုက်ချစ်လိုက်သည်နှင့် လက်ဖဝါးနှင့် လက်ဖျံရိုးများ သွင်သွင်ကျိုးသွားလေတော့သည်။

“အား”

နာကျင်လွန်းသဖြင့် ကျူးကပ် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

လက်နှစ်ဘက်စလုံး တွဲလောင်းကျကာ နောက်ဆုတ်သွား
လေတော့သည်။

စိန်စိန် ထိတ်လန့်သွား၏။

ရန်ကျားစိန်မှာ ဂူကျင်းထက်ပင် ကြောက်စရာကောင်းသူ
ဖြစ်နေကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

သူမ၏ရင်ထဲ၌ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့်စိတ်များ စိုးစဉ်း
မျှ ဖြစ်ပေါ်မလာပါချေ။

“ခြွမ်း”

ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ...

“ကျွန်မရှိသေးတယ်ရှင်”

ဟု အော်ပြောကာ ရန်ကျားစိန်အား ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

ရန်ကျားစိန်က မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲ။

စိန်စိန် အနီးသို့ ရောက်လာတော့မှ လက်တစ်ဘက် ဆန့်
ထုတ်ကာ စိန်စိန် ခုတ်ချလိုက်သော ဓားကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ကာ
ချိုးပစ်လိုက်လေသည်။

“ဖျောင်း”

ဓားထက်ပိုင်း ကျိုးသွားတော့မှ စိန်စိန် ထိတ်လန့်ကာ
နောက်ဆုတ်သွားလေတော့သည်။

ရန်ကျားစိန်က...

“ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းက ဘာများအသုံးကျလို့လဲ”

ထိုစကားကြောင့် ခံပြင်းသွားသော ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသား
များက...

“တိုက်ကြဟေ့”

“ယား”

ညာသံပေးကာ ရန်ကျားစိန်ကို ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ
လေတော့သည်။

* * *

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၏ ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်း၌ ပြင်း
ဝန်သော တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။

ဂိုဏ်းသားများက ရန်ကျားစိန်ကို ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်နေကြ
လေသည်။

ကျန်းချူးရီက ဂူကျင်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ...

ဂူကျင်းနှင့် ရန်ကျားစိန်တို့နှစ်ယောက်ထဲသာ ရှိသော်လည်း
တို့ကပင် အသာစီးရနေ၏။

ကျန်းချူးရီသည် ဂူကျင်းနှင့် ရင်ဆိုင်မိသောအခါ အံ့သြသွား

၄၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လေသည်။

“သူ့ရဲ့အတွင်းအားက အရင်ကထက်တောင် ပိုကောင်းလာသေးပါလား”

ဂူကျင်းသည် အချိန်တိုတိုနှင့် အတွင်းဒဏ်ဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားသည့်အပြင် အတွင်းအားပါ ပိုကောင်းလာသည်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျန်းချူးရီ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို မြင်လျှင် ဂူကျင်းရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားကြောက်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ဘာဗျ”

“ကျုပ်ရဲ့ အတွင်းဒဏ်ပျောက်ကင်းသွားတဲ့အပြင် အတွင်းအား ပိုကောင်းလာမယ်လို့ ခင်ဗျား မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

ကျန်းချူးရီ အံ့ကြိတ်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကြေညှက်နေရမှာလား”

အော်ငေါက်ရင်း ဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဂူကျင်းက...

“သည်တစ်ခါ ခင်ဗျားအလှည့်ပဲ”

လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

ကျန်းချူးရီ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၉

“အစ်ကို”

ဝမ်းစုလျှံ ထိတ်လန့်သွားပြီး ကပျာကယာ ပြေးသွားကာ ကျန်းချူးရီကို ဖေးမလိုက်လေသည်။

ကျန်းချူးရီ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ စီးကျလာလေသည်။

အတွင်းဒဏ် ထပ်မံရရှိသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းစုလျှံ နားလည်လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီ”

“ဝုန်း”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ရန်ကျားစိန်၏လက်ချက်ကြောင့် ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အခြေအနေ မဟန်တော့ကြောင်း၊ မိမိတို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ကြောင်း ကျန်းချူးရီ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျန်းချူးရီက ဖေးမလာသော ဝမ်းစုလျှံကို ပြောလိုက်လေသည်။

၅၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ညီမ စိန်စိန်ကို ခေါ်ပြီး ရှောင်တိမ်းသွားပေတော့၊ ကျုပ်တို့ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းစုလျှံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ မသွားဘူး”

“ညီမ အခြေအနေကို ညီမနားလည်ပါတယ်၊ ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ဂူကျင်းက လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား... ခင်ဗျားတို့ ထွက်ပြေးလို့ မရတော့ဘူး သည်တစ်ခါ ကျုပ်အလှည့်လို့ ပြောပြီးပြီလေဗျာ”

ဝမ်းစုလျှံ ခံပြင်းသွားလေသည်။

“ရှင့်ကို ကြောက်နေမယ်များ ထင်နေသလား”

ဒေါသတကြီးဖြင့် ဂူကျင်းကို ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ကျန်းချူးရီက လဲကျနေရာမှ လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများကို သုတ်လို့က်ပြီး...

“ကျူးကပ်၊ စိန်စိန် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ရှောင်တိမ်းသွားကြပါတော့လား”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျန်းချူးရီနှင့် ဝမ်းစုလျှံတို့သည် ဂူကျင်း၊ ထင်းလှရှမ်းရောက်လာပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၏ ကံကြမ္မာ

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၁

မှိန်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ကိုယ်တိုင် သိုင်းလောကမှ အနားယူရန် စိတ်ကူးခဲ့ကြသလို အကယ်၍ ရန်သူများ ရောက်လာပြီး တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားခဲ့ပါက အခြေအနေ မလှလျှင် အသက်စွန့်ခွာသွားရန် ကျူးကပ်၊ စိန်စိန်နှင့်တကွ ဂိုဏ်းသားအားလုံးကို မှာကြားထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၏ နောက်ဆုံးနေ့ရက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်းချူးရီက ရှောင်တိမ်းသွားကြဖို့ အော်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

သူ၏စကားကို မည်သူမျှ အမှုမထားကြချေ။

အားလုံးက ရန်ကျားစိန်ကို မယှဉ်နိုင်မှန်း သိထားကြသည့်အတိုင်း ဝိုင်းဝန်းကြိုးစား တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

ဝမ်းစုလျှံကလည်း ဂူကျင်းနှင့် သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်နေ၏။

ဂူကျင်းက...

“ဝမ်းစုလျှံ၊ ကျုပ်ရဲ့ ငရဲမီးသိုင်းကို ခင်ဗျားလက်တွေ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောကာ ငရဲမီးသိုင်းကို ထုတ်ဖော်လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်နှာသည်လည်းကောင်း၊ လက်ဝါးနှစ်ဘက်သည်လည်းကောင်း

လည်းကောင်း မီးကျည်မီးခဲပမာ ရဲရဲနီသွားလေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အပူရှိန်က ဝမ်းစုလှ ကိုပင် ချွေးပြိုက်ပြိုက် ကျဆင်းလာလေတော့သည်။

ဝမ်းစုလှက အံ့ကြိတ်ကာ ခုခံရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ဂူကျင်း၏လက်ဝါးရိပ်များက ဝမ်းစုလှ၏တစ်ကိုယ်လုံး ပုံလွှမ်းထားလိုက်လေသည်။

ကျန်းချူးရီ ထိတ်လန့်သွား၏။

“ညီမ သတိထား”

ဝမ်းစုလှကို သတိပေးရင်း ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂူကျင်း၏လက်ဝါးတစ်ဘက်က ဝမ်းစုလှအား ရိုက်ချမိလိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

ဝမ်းစုလှ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေတော့သည်။

“တောက် လူယုတ်မာ”

ကျန်းချူးရီ ဒေါသတကြီးဖြင့် ဂူကျင်းကို တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တို့ ကျုပ်ကို ရင်ဆိုင်လာရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားအလှည့်ပေါ့ဗျား”

ဂူကျင်းကလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား နောက်မဆုတ်စတမ်း အပြီးကြီးစွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လက်ဝါးရိပ်များ ရာထောင်ချီကာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူရိပ်များ ပူးကပ်ရောထွေးသွား၏။

မကြာပါချေ။

“ဝုန်း”

“အား”

လူချင်း ကွဲသွားပြီး ကျန်းချူးရီ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ကျူးကပ် အထိတ်တလန့် ခေါ်လိုက်လေသည်။

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း ကျဆုံးပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းလည်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“အားလုံး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို နားထောင်ကြရမယ်”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျန်းချူးရီနှင့် ဝမ်းစုလှတို့ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျနေသည်ကို

၅၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဂိုဏ်းသားများ တွေ့မြင်ထားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း ပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းလည်း အားလုံးနားလည်မိကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“သွားကြစို့”

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသားများသည် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းသွားကြလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲများ ပြီးဆုံးသွား၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျသေဆုံးနေသော ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသားများ၏အလောင်းများက ပြန့်ကျဲနေ၏။

ကျန်းချူးရီနှင့် ဝမ်းစုလျှံတို့လည်း မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေကြချေပြီ။

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းဘက်မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေနိုင်သူ ဟူ၍ ကျူးကပ်တစ်ယောက်ထဲသာ ရှိတော့၏။

စိန်စိန်လည်း အခြားဂိုဏ်းသားများနှင့်အတူ ရှောင်တိမ်းသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျူးကပ်သည် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေနိုင်သည့်တိုင် အောင် သူ၏လက်နှစ်ဘက် သွင်သွင်ကျိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဂူကျင်းက...

“မင်းကော ထွက်မပြေးသေးဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျူးကပ်က...

“ခင်ဗျားကို ဆုံးမပြီးမှ ကျုပ်သွားမယ်”

“သော်”

ဂူကျင်း မဲ့ပြိုးပြီးလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့လက်နှစ်ဘက်စလုံး သွင်သွင်ကျိုးနေပြီ၊ ကျုပ်ကို ဘယ်လိုဆုံးမမှာလဲ ပြောပါဦး”

ကျူးကပ်က...

“ကျုပ်ရဲ့လက်နှစ်ဘက်ကို အသုံးမပြုနိုင်တော့ပေမယ့် ခြေနှစ်ချောင်း ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် အားယူကာ လေထဲ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ဂူကျင်း၏ဦးခေါင်းကို ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် ကန်ကျောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ဂူကျင်းက...

“သွားစမ်း”

လက်ဝှေ့ယမ်းပြီး ကျူးကပ်ခြေထောက်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

“ဖျောင်း”

“အား”

ကျူးကပ်၏ခြေနှစ်ချောင်း သွင်သွင်ကျိုးသွားတော့သည်။

ကျူးကပ် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွား၏။

ဂူကျင်းက လှမ်းသွားပြီး ကျူးကပ်၏ရင်ဝကို ခြေထောက် ဖြင့် ဖိနှင်းထားလိုက်သည်။

“မဲ့မဲ့ဆိုတဲ့မိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့က ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ခဲ့သည်ကို သူ မမေ့နိုင်သေးပါ ချေ။

ကျူးကပ်က...

“ခင်ဗျားတွေ့ချင်ရင် ငရဲပြည်လိုက်သွား”

အော်ပြောရင်း တံတွေးဖြင့် လှမ်းထွေးလိုက်လေသည်။

“တောက်”

ဂူကျင်း ဒေါသထွက်ကာ ခြေထောက်ကို အားစိုက်ကာ ဖိ နှင်းလိုက်လျှင် ကျူးကပ်၏ရင်ဝမှ အရိုးများ ကျိုးကြေသွားလေတော့ သည်။

ကျူးကပ်၏ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ အန်ထုတ်လိုက်ပြီး အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဂူကျင်းက ခေါင်းမော့ကား ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေ သည်။

“ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ရန်ကျားစိန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ရန်ကျားစိန်က...

“ခင်ဗျားကိစ္စ မပြီးသေးဘူးလား”

ဟု မေးလာလေသည်။

ဂူကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အားလုံး ပြီးသွားပါပြီလေ”

“ခင်ဗျားကိစ္စ ပြီးသွားရင် ကျုပ်ကိစ္စ ဆက်လုပ်ရဦးမယ်၊

သွားကြမယ်”

ရန်ကျားစိန် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ဂူကျင်းလည်း လိုက်သွားရလေတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားကြပြီး မြင်ကွင်း

မှ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

ထို့အတူ...

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းလည်း သိုင်းလောကမှ အပြီးတိုင်

ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

* * *

ဆဋ္ဌမအာရုံ

မြို့ဝါမြို့...။

မြို့ဝါမြို့သည် စန်းတုံးနယ် အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ သွားသည့် ခရီးလမ်းကြောင်းပေါ်မှ မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

စည်ကားသိုက်မြိုက်သော မြို့တစ်မြို့လည်း ဖြစ်လေသည်။

ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့သည် မြို့ဝါမြို့သို့ ရောက်လာသောအခါ ခရီးပမ်းနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤမြို့ကလေး၌ တစ်ရက် နှစ်ရက် အနားယူပြီးမှ ရှေ့ခရီးဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် အခန်းတစ်ခန်း ငှားရမ်းလိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက်...

တည်းခိုခန်းအောက်ထပ်ရှိ စားသောက်ခန်းမသို့ သွားကာ ညစာ စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား စားသောက်ရင်း မဲ့မဲ့က...

“ကျွန်မတို့ အိပ်မက်တောင်တန်းကို ရှာတွေ့လိမ့်မယ်လို့ အစ်ကိုထင်သလား”

ဟု မေးလေသည်။

ယန်ကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တွေ့ရမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမရဲ့”

မဲ့မဲ့က...

“စန်းတုံးနယ်ဟာ မိုင်ပေါင်းများစွာ ကျယ်ဝန်းတဲ့ အရပ်ဒေသကြီး တစ်ခုပဲ မဟုတ်လားရှင်”

ယန်ကျင်းက...

“ကျုပ်တို့က အရှေ့မြောက်ဘက်ကို အဓိကထားပြီး ရှာရမှာဆိုတော့ သိပ်ပြီး ခက်ခဲတော့မယ့် မထင်ပါဘူး ညီမရယ်”

မဲ့မဲ့က...

“အင်းလေ...ရှာတွေ့နိုင်ရင် ကျေနပ်ရမှာပါပဲ”

နှစ်ယောက်သား စကားပြောနေစဉ် လူတစ်ယောက်က သူတို့အား အကဲခတ်နေသည်ဟူသော ခံစားချက်များ ယန်ကျင်း၏ ရင်ထဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

၆၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထို့ကြောင့် စားသောက်ခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ယန်ကျင်းက...

“တစ်ယောက်ယောက်က ကျုပ်တို့ကို အကဲခတ်နေတယ်လို့ ကျုပ်စိတ်ထဲ ခံစားလိုက်ရလို့ပါ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်လဲ မသိဘူး”

မဲ့မဲ့ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

ခန်းမအတွင်း၌ ရှိနေသူများက ကိုယ့်စားပွဲနှင့်ကိုယ် စားသောက်နေကြလေသည်။

မသင်္ကာစရာကောင်းသူ ဟူ၍ မတွေ့ရချေ။

မဲ့မဲ့က...

“အားလုံးကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ စားသောက်နေကြတာပဲ။

မသင်္ကာစရာ မတွေ့ရဘူး အစ်ကို”

ယန်ကျင်းက...

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာက...”

စကားတိုင်းတစ်ဖြင့် ရပ်သွားသလို သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၁

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်နားထဲမှာ ကြားလိုက်ရတယ်”

“ဘာအသံလဲ အစ်ကို”

“ကျုပ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အသံပဲ”

“ရှင်...”

ယန်ကျင်း၏စကားကြောင့် မဲ့မဲ့ ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ကျုပ် ဘာမှ မပြောပေမယ့် ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ပွားက ကျုပ်ကို တစ်ခါတစ်ခါ စကားပြောလေ့ရှိတယ် ညီမရဲ့”

မဲ့မဲ့က ယန်ကျင်းကို မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ကြည့်နေ၏။

ယန်ကျင်း စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပြီလောဟုပင် သူမ ထင်မှတ်နေတော့သည်။

သူမ သက်ပြင်းချကာ မေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေ ပြောတာလဲရှင်”

ယန်ကျင်းက...

“ကျုပ်တို့ကို အကဲခတ်နေတာ စားသောက်နေတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်တဲ့”

“ဆိုင်လုလင်”

၆၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဟုတ်တယ်”

နှစ်ယောက်သား ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထပ်မံအကဲခတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က ပျာယီးပျာယာဖြင့် ဆိုင်အပြင်ဘက် ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“သူပဲ ထင်တယ်”

မဲ့မဲ့က အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလေသည်။

ယန်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်မယ်”

“ကျွန်မတို့ သူ့နောက်ကို လိုက်ကြည့်ကြရင် ကောင်းလား”

“သွားကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ထိုင်ရာမှထကာ ဆိုင်လုလင် နောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

သို့သော်...

ဆိုင်အပြင်ဘက် ရောက်လျှင် ဆိုင်လုလင်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။

ဆိုင်လုလင်သည် လမ်းပေါ်၌ လှုပ်ရှားသွားလာနေသူများကြား ရောနှောကာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယန်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၃

“သူ့ကို လိုက်ရှာလို့ ရုတ်တရက် တွေ့မှာ မဟုတ်တဲ့ အတူတူ အခန်းပြန်ပြီး အနားယူကြတာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မဲ့မဲ့ သဘောတူလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သည်။

လမ်းပေါ်၌ သွားလာလှုပ်ရှားမှုများ မရှိတော့ဘဲ လူခြေတိတ်သွား၏။

ဈေးဆိုင်များနှင့် လူနေအိမ်များသည် တံခါးပိတ် မီးမှိတ်ထားလိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယန်ကျင်းတို့ တည်းခိုနေသော တည်းခိုခန်းလေးမှာလည်း မှောင်မည်းကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

တည်းခိုနေသူအားလုံး အိပ်ပျော်နေကြသည့်နည်းတူ ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့လည်း အိပ်ပျော်နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဂစ်”

ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်က တည်းခိုခန်းခေါင်မိုးပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ပျံသန်းကာ စူးစူးရှရှ အော်မြည်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူသုံးယောက်က အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူကာ တည်းခိုခန်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် တည်းခိုခန်းနံရံကို တွယ်ကပ်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြသည်။

ထို့နောက် အသံမထွက်အောင် တိုးတိတ်ညင်သာစွာ လှူရှားရင်း အခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြ၏။

နှစ်ယောက်က လူရိပ်လူခြေ ကြည့်နေပြီး ကျန်တစ်ယောက်က အခန်းတံခါးဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် သေ့ဝှက်တစ်ယောက် ဖြစ်ပုံ ရှိလေသည်။

ထိုလူ၏ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့်...

“ချက်”

အသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာပြီး တံခါးပွင့်သွားတော့သည်။ ညလူသုံးယောက်က အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားကြ၏။

အခန်းတွင်းရှိ ကုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ အိပ်ပျော်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေ၏။

ညလူသုံးယောက်သည် မိန်းကလေး အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး သွေးကြောပိတ်လိုက်ကြလေသည်။

အိပ်ပျော်နေသော မိန်းကလေးမှာ သွေးကြောပိတ်ခံရကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေသည်။

ညလူသုံးယောက်လည်း မိန်းကလေးကို စောင်တစ်ထည်ဖြင့် ရစ်ပတ်ကာ ပွေ့ချီထမ်းပိုးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် လာရာလမ်းအတိုင်း တိတ်တဆိတ် ပြန်လည်

ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

* * *

နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။
“ဝါး”

ယန်ကျင်း ဝါးခနဲ သမ်းဝေကာ အိပ်ရာမှ နိုးလာလေသည်။

တည်းခိုခန်းလေး၌ တစ်ညတာ အနားယူပြီးပြီ ဖြစ်ရာ ယနေ့ ရှေ့ခရီး ဆက်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ယန်ကျင်းက အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မဲ့မဲ့၏အခန်းရှေ့သို့ ရောက်လျှင် သူမ၏အခန်းတံခါး ဟာ လာဟင်းလင်း ပွင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယန်ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက စောစောစီးစီး နိုးနေတာကိုး”

ချောင်းဟန်သံဖြုကာ အခန်းတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်၏။

အခန်းတွင်း၌ မဲ့မဲ့ကို မတွေ့ရပါချေ။

“သူက အောက်ထပ် ဆင်းသွားပြီလား”

ယန်ကျင်းလည်း တည်းခိုခန်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကာ ရှာဖွေလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

၆၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မဲ့မဲ့၏အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရပါချေ။

ယန်ကျင်း ထိတ်လန့်လာလေသည်။

“သူ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

မနေ့က မသင်္ကာစရာကောင်းသော ဆိုင်လုလင်ကို သတိရ
လာလေသည်။

ယန်ကျင်း သတိပြု ရှာဖွေကြည့်လိုက်လေသည်။

နံနက်စောစော အချိန် ဖြစ်ရကား စားသောက်မည့်သူများ
ရောက်မလာသေးဘဲ ဆိုင်ထဲလူရှင်းနေ၏။

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က စားပွဲ ထိုင်ခုံများကို အဝတ်ဖြင့်
သုတ်ပြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုဆိုင်လုလင်မှာ ယန်ကျင်း
သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေသော ဆိုင်လုလင်ပင်။

ယန်ကျင်း ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်နဲ့ ပါလာတဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်သည် ယန်ကျင်း လာနေသည်ကို မြင်လျှင်
ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်
သည်။

ယန်ကျင်းက လမ်းပိတ်ဟန့်တားထားလိုက်သည် မဟုတ်ပါ
လား။

ကဝေရဲတိုက် (၃-သိမ်း) ❖ ၆၇

ဆိုင်လုလင် မျက်နှာပျက်နေသည်။

“ကျုပ်..ကျုပ်”

“မိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ ပြောပါ”

“ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ၊ ကျုပ် မသိဘူး”

ယန်ကျင်း မေးလိုက်သောအခါ ဆိုင်လုလင်က ဘူးခံနေလေ
သည်။

ယန်ကျင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် မေးတာကို မဖြေဘူးဆိုရင် မင်းကို ချမ်း
သာမပေးနိုင်ဘူး”

ဆိုင်လုလင်၏လက်တစ်ဘက်ကို ဖမ်းဆွဲကာ ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်
ညှစ်လိုက်လေသည်။

အရိုးကျိုးမတတ် နာကျင်သွားခြင်းကြောင့်...

“အား”

ဆိုင်လုလင် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်းက အမှုမထားဘဲ...

“ငါမေးတာကို မဖြေရင် မင်းရဲ့လက်နှစ်ဘက်ကို အရင်
ရိုးပစ်လိုက်မယ်၊ ပြီးရင် မင်းရဲ့လည်ပင်းကို ချိုးပစ်လိုက်မယ်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင် ကြောက်လန့်သွားတော့သည်။

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့ဗျာ”

၆၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဒါဖြင့် ပြောစမ်း”

“ကျုပ်..ကျုပ် မသိပါဘူး”

“မင်းသေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ယန်ကျင်းက လက်ရွယ်လိုက်ရာ...

“ကျုပ် တကယ် မသိတာဘဲ၊ ညက သူတို့ လာခေါ်သွားတယ် ထင်တာပဲ”

“ဘာကွ”

“သံမဏိဂိုဏ်းက ရပ်ဝေးက ရောက်လာသူတွေထဲမှာ မိန်းမချောလေးတွေ ပါလာတာ တွေ့ရင် သူတို့ကိုလာပြီး အကြောင်းကြားဖို့ ကျုပ်ကို မှာထားလို့ပါ”

ယန်ကျင်းက...

“သံမဏိဂိုဏ်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းက သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ ပြောပါဦး”

“ကျုပ်က သူတို့ကို မိန်းမချောလေးတွေ အကြောင်းသတင်းပေးရင် သူတို့က ဆုငွေပေးပါတယ်”

ယန်ကျင်းက...

“မင်း သူတို့ကို သတင်းပေးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်နှယောက် ရှိပြီလဲ”

“သုံးလေးယောက်လောက် ရှိပါပြီ”

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၉

“သည်မှာ လာပြီး တည်းခိုကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ မဟုတ်လား”

“သူတို့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ ပြောစမ်း”

“သူ..သူတို့”

ယန်ကျင်းက...

“မပြောရင် မင်းကို မညာနိုင်ဘူး”

ဟု ငေါက်လိုက်တော့မှ ဆိုင်လုလင် ပါးစပ်ဟလာလေတော့သည်။

“သူ..သူတို့ ပျောက်ဆုံးသွားကြပါတယ်”

အခြေအနေကို ယန်ကျင်း ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

မဲ့မဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားရသည်မှာ သံမဏိဂိုဏ်း၏လက်ချက်ပင် ဖြစ်ရပေမည်။

“သံမဏိဂိုဏ်းက ဘယ်မှာလဲ”

ဆိုင်လုလင်က...

“သူတို့က ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြို့ပြင်က တောအုပ်ထဲမှာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး နေကြတာပါ”

“မင်း မလိမ့်နဲ့နော်”

“မလိမ့်ဝံ့ပါဘူးဗျာ”

ယန်ကျင်းက ဆိုင်လုလင်၏လက်ကို လွှတ်ပေးပြီး ဆိုင်လုလင်

ထွက်လာလေတော့သည်။

* * *

မြို့ထဲ၌ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသော်လည်း မြို့ပြင်၌ကား လူသူကင်းရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

ယန်ကျင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ် ယင်း မြို့ပြင်တောအုပ်ထဲ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ကျေးငှက်သာရကလေးများက ဘာသာဘာဝတေးကို သီ ကျွေးကာ ဟိုမှသည် ပျံ့ဝဲနေကြ၏။

အေးမြသော နံနက်ခင်း လေပြည်က သုန်သုန်ညှင်းညှင်း တိုက်ခတ်နေသည်။

မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့များလည်း အရပ်လေးမျက် နှာသို့ လွင့်ပျံ့နေ၏။

ယန်ကျင်းကား သဘာဝ အလှအပများကို ခံစားနိုင်စွမ်း မရှိဘဲ မဲ့မဲ့အတွက် စိတ်ပူနေမိပါတော့သည်။

သစ်ပင်၊ ချုံနွယ်များကြားမှ ဖြတ်သန်းလာရင်း တစ်နေရာ သို့ အရောက်တွင် ရင်ထဲ၌ ထူးခြားသော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာ လေသည်။

“သည်အနီးတဝိုက်မှာပဲ ရှိရမယ်”

တောထဲ ဝင်လာရင်း မဲ့မဲ့နှင့် တစထက်တစ နီးကပ်လာပြီ ဟု ယန်ကျင်း ခံစားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရှေ့ဆက် လှမ်းသွားရင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် သစ် ပင်၊ ချုံနွယ်များကြား၌ ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီ ဖြစ်သော အဆောက် အဦးကြီး တစ်လုံးအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယန်ကျင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ထိုအဆောက်အဦးပျက်ကြီးဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် သွား လိုက်လေသည်။

တခဏအတွင်းမှာပင် အဆောက်အဦးပျက်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ယန်ကျင်း တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“သည်အဆောက်အဦးပျက်ကြီးထဲမှာ မဲ့မဲ့ ရှိကို ရှိရမယ်”

ယန်ကျင်းက ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် အဆောက်အဦးပျက်ထဲမှ လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ အနက်ရောင်ဝတ်ထားပြီး ဓက်ထန်သော မျက်နှာ ထားပိုင်ရှင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူက...

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ သည်နေရာကို ဘာလာလုပ်တာလဲ ပြော စမ်း”

ဟု ခပ်ထန်ထန် မေးမြန်းလာလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းသွားတဲ့ မိန်းကလေးကို ပြန်ခေါ်သွား ကျုပ်လာခဲ့တာဗျ”

အမူမထားသော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုလူ မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးကို ပြန်လိုချင်လို့ကိုး၊ မင်းက လျှံငွေနှု သောင်း ပေးနိုင်မလား”

“ဘာဗျ”

“ငါတို့က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းပေးရင် ငွေတ သောင်း ပေးမယ့်လူ ရှိတယ်လေ၊ မင်းက နှစ်သောင်း ပေးမယ်ဆို ရင်တော့ ပြန်ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်”

“ဪ”

မဲ့မဲ့အား ထိုလူများ ဖမ်းဆီးသွားကြောင်း သေချာသွားကြ ဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးများအား ဖမ်းဆီးကာ ရောင်းစားသူများ ဖြစ် နေခြင်းကြောင့် ထိုလူအား အလွန်မုန်းတီးသွားတော့သည်။

“ကျုပ်က တစ်ပြားမှ မပေးဘူးဆိုရင်ကော”

“မင်း နောက်ကြောင်း လှည့်ပြန်သွားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ယန်ကျင်းက နောက်မဆုတ်သည့်အပြင် ရှေ့တိုးလိုက်လေ သည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာသွားလေသည်။

“မင်းသေချင်ပြီ ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားတတ်နိုင်လို့လားဗျာ”

ထိုလူ ဘာမှမပြောဘဲ လက်နှစ်ဘက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေ သည်။

“ဝှစ်..ဝှစ်..ဝှစ်”

လက်နက်ပုန်းလေးများသည် ပျားပိတုန်း၊ လိပ်ပြာကလေး များအလား ယန်ကျင်းထံသို့ တိုးဝင်လာလေတော့သည်။

ယန်ကျင်းက ရှေ့တိုးပြီး အင်္ကျီလက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေ သည်။

လက်နက်ပုန်းကလေးများကို အင်္ကျီလက်ဖြင့် လိပ်ယူဖမ်း ဆီးထားပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

ယန်ကျင်းက တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့ဆက်တိုးသွားရာ ထိုလူနှင့် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်သွားတော့သည်။

ယန်ကျင်းမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ် ကြောင်း ထိုလူ သတိပြုမိပြီး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“မိန်းကလေးက ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ခြွမ်း”

ထိုလူက ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ ယန်ကျင်းအား ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်း အသာအယာ ရှောင်တိမ်းကာ ထိုလူ၏လက်ထဲမှ ဓားကို လုယူလိုက်လေသည်။

“ဟာ”

ဓားအလှံခံလိုက်ရသဖြင့် ထိုလူ ထိတ်လန့်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ယန်ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မလွတ်တော့ပါဘူး”

လက်တစ်ဘက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ အင်္ကျီလက်ဖြင့် လိပ်ယူထားသော လက်နက်ပုန်းလေးများ ပစ်လွှင့်သွားပြီး ထိုလူ၏နောက်ကျော၌ စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

“အား”

ထိုလူ လဲကျသွားတော့သည်။

ယန်ကျင်းက ထိုလူ အနီးသို့ ချက်ချင်း ရောက်ရှိသွားပြီး...

“မိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူ ကြောက်လန့်တကြား လူးလိမ့်ထလာပြီး ဒယီးဒယိုင်

ဖြစ်နေ၏။

ယန်ကျင်းက...

“မိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုလူက...

“သူ..သူ”

“သူ ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း”

“မြေ..မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ”

ထိုလူက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြေပေးလိုက်သည်။

ယန်ကျင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“မြေအောက်ခန်းတံခါးက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာ”

ထိုလူက အကောင်းအတိုင်း ရှိနေသေးသော နံရံတစ်ချပ်ဆီ

သို့ ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝုန်း”

နံရံမှ လျှို့ဝှက်တံခါး ပွင့်သွားကာ အနက်ရောင်ဝတ်ထား

သူများ ပြေးထွက်လာကြပြီး ယန်ကျင်းအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေတော့သည်။

* * *

၇၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ နှစ်ဆယ်ခန့်က ယန်ကျင်းအား
ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ယန်ကျင်း ပင့်သက်ရွှိုက်လိုက်သည်။

ထိုလူများအား တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူနိုင်မှသာလျှင် မွဲမဲ့
ကယ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားကြသူများကလည်း ဝိုင်းရံဝိုင်းရံထား
ပြီး တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုကြသေးချေ။

တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ပုံရသလို
ဟု ယန်ကျင်း တွေးလိုက်မိလေသည်။

သူမျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပင်...

“သံမဏိဂိုဏ်းကို ရောက်လာတဲ့ သူရဲကောင်းကြီးကို
ဆိုပါတယ်ဗျာ”

အသံသြကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ မြင်းတစ်ကောင်၏မျက်နှာက
ရှည်ရှည်မျောမျော မျက်နှာရှိသူတစ်ယောက် လျှို့ဝှက်တံခါးပေါ်
ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ယန်ကျင်းက...

“ခင်ဗျားက သံမဏိဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဟုတ်လား
ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ‘ကျော်ချုံး’ပါ”

ယန်ကျင်းက...

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၇

“ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းထားတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ မိန်းကလေး
လွှတ်ပေးပါဗျာ”

ကျော်ချုံးက...

“သူက လျှံငွေတစ်သောင်း တန်နေတယ်”

ယန်ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတွေ ကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ ခင်ဗျားက သူ့ကို လွှတ်
မပေးဘူးဆိုရင် သံမဏိဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမှာပဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျော်ချုံး ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ကျုပ် မလုပ်နိုင်ဘူး ထင်နေသလား”

ကျော်ချုံးက...

“ကျုပ်တို့ သံမဏိဂိုဏ်းကို ဖြိုခွဲနိုင်တယ်ဆိုရင် မင်းဟာ
တကယ့် သူရဲကောင်းပါပဲ၊ စန်းတုံးနယ်မှာ သံမဏိဂိုဏ်း ပေါ်ပေါက်
ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်ခဲ့ပြီ၊ ကျုပ်လက်ထက် ရောက်မှ ပျက်
စီးသွားတယ်ဆိုရင် ရာဇဝင် ရိုင်းသွားမှာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျား နောက်မှ နောင်တမရမိစေနဲ့ပေါ့ဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် ဝိုင်းရံထားသူများအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
တော့သည်။

* * *

၇၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယန်ကျင်းမှာ လူငယ်လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ အလွန်ထူးခြားသော စွမ်းအားများ ကိန်းအောင်းလျက် ရှိလေသည်။

သူ၏လက်နှစ်ဘက်ကို ဝေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် ပြင်းထန်သော အတွင်းအားလှိုင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများ၏ အဝတ်အစားများ တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန်သွား၏။

ဖုန်များ၊ သဲများ တထောင်းထောင်း ထသွား၏။

လေပြင်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်ခံလိုက်ရသည့်အလား။

“အား”

“အမယ်လေး”

“ဝုန်း”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသော သံမဏိဂိုဏ်းသားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လွင့်စဉ်သွားကြလေတော့သည်။

ကျော်ချုံး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ယန်ကျင်းမှာ ထူးခြားသော စွမ်းအားပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းလည်း နားလည်သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

“မင်း...မင်း”

“ခင်ဗျားလက်ခံပြီလားဗျာ”

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၉

ယန်ကျင်းသည် ကာဆီးထားသော အနက်ရောင်ဝတ် သံမဏိဂိုဏ်းသားများကို ဖယ်ရှားပြီးလျှင် ကျော်ချုံးထံသို့ လှမ်းသွား လိုက်လေသည်။

ကျော်ချုံး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တင်းပုတ်ကြီးတစ်ခုကို ဆွဲ ကိုင်ကာ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝိုး...ဝိုး”

သံမဏိတင်းပုတ်ကြီးဖြင့် ထုနှက်ခံလိုက်ရပါက ယန်ကျင်း သက်သာမည် မဟုတ်ပါ။

တင်းပုတ်တစ်ချက်ထဲဖြင့် အသက်ပျောက်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

အလွန်အန္တရာယ်များသော အခြေအနေနှင့် ကြုံတွေ့လိုက် ရသော်လည်း ယန်ကျင်းက အမှုမထားချေ။

ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်ပြီး ကျော်ချုံး ထုချလိုက် သော တင်းပုတ်ကြီးကို လက်တစ်ဘက်မြှောက်ပြီး တားဆီးထား လိုက်လေသည်။

သံမဏိတင်းပုတ်နှင့် ယန်ကျင်း၏လက်ဝါး ထိတွေ့မိလိုက် သည့် အပူလှိုင်းတစ်ခုသည် တင်းပုတ်ကို ဖြတ်ထားသော လက်မှတဆင့် ကျော်ချုံး၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တိုးဝင်သွားတော့သည်။

ကျော်ချုံးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလောင်လာ

၈၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းအောင် သံမဏိတင်းပုတ်ကြီးသည်
လည်း မီးဖုတ်ထားသည့်အလား ရဲရဲနီလာတော့သည်။

ကျော်ချုံး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“အား”

တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး တင်းပုတ်ကြီးကို လွှတ်ချလိုက်
တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ယန်ကျင်းက သူ၏အနီးသို့ ရောက်လာ၏။
ယန်ကျင်း၏လက်တစ်ဘက်က ကျော်ချုံး၏ပခုံးကို ဆွဲ

ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ”

ကျော်ချုံး၏မျက်နှာ ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်နေ၏။

“မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ”

“ကောင်းပြီ၊ ရှေ့ကသွား”

ယန်ကျင်းက ကျော်ချုံးကို တွန်းထုတ်လိုက်၏။

ကျော်ချုံးက မြေတိုက်ခန်း တံခါးဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်

သည်။

တံခါးပေါက်ဝသို့ ရောက်လျှင်...

“အောက်မှာ”

ကျော်ချုံးက အောက်သို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၁

မြေတိုက်ခန်းအောက်သို့ ဆင်းသည့် ကျောက်လှေကားထစ်
များက အစီအရီ ရှိနေ၏။

မီးအိမ်များ ထွန်းညှိထားခြင်းကြောင့် လင်းလင်းချင်းချင်း
ရှိနေသည်။

မီးရောင်ဖြင့်၊ ကြိုးများဖြင့် တုတ်ကာ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်နေ
ရသော မွဲမွဲကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယန်ကျင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ညီမ”

သူ၏အသံကြောင့် မွဲမွဲ ခေါင်းထောင်လာ၏။

ယန်ကျင်းကို မြင်လျှင်...

“အစ်ကို၊ ကျွန်မကို မြန်မြန်လာကယ်ပါဦး”

ဟု အော်ပြောလာလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်လာခဲ့မယ်”

ထိုအချိန်တွင် အခွင့်အရေး ချောင်းနေသည့် ကျော်ချုံးက
မွဲမွဲထံ အာရုံရောက်ကာ တဒင်္ဂ သတိလက်လွှတ် ဖြစ်နေသော ယန်
ကျင်းကို တွန်းဖယ်ပြီး အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

ယန်ကျင်း သတိဝင်လာပြီး ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားပြေးလို့...”

သူစကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။

၈၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အပြင်ဘက် ရောက်ရှိသွားသော ကျော်ချုံးက မြေတိုက်ခန်း
တံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဂျွန်း”

မြေတိုက်ခန်းတံခါး ပိတ်သွားပြီး ယန်ကျင်းလည်း အခက်
ကြုံသွားရလေတော့သည်။

* * *

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၃

နတ်ဆရာ

မြေတိုက်ခန်းအတွင်း၌ ဖြစ်သည်။

အဖမ်းခံနေရသည့် မဲ့မဲ့ကို ကယ်တင်နိုင်ခြင်း မရှိသည့်
အပြင် သူကိုယ်တိုင်လည်း မြေတိုက်ခန်းထဲ၌ ပိတ်မိနေပြီး အခက်ကြုံ
နေရပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယန်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မဲ့မဲ့ကို ပြန်တွေ့ရတာပဲ ကံကောင်းတယ်လို့
သဘောထားရတော့မှာပဲ”

မဲ့မဲ့အား ကြိုးများ ဖြည်ပေးလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့ကား ယန်ကျင်း ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာနေလေ
တော့သည်။

“အစ်ကို၊ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်လာတယ်နော်”

၈၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယန်ကျင်းက...

“ဒါပေါ့ မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ ဆိုင်လုလင်ဆီက ညီမကို သံမဏိဂိုဏ်းက ဖမ်းထားတယ်ဆိုတာ သိရပြီး ချက်ချင်းလိုက်လာတာ”

မဲ့မဲ့က...

“သူတို့က ကျွန်မကို ဖမ်းလာတာ၊ ရောင်းစားကြဖို့ရှင်”

“ခုတော့ သူတို့ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ မရပါဘူးလေ”

“မဟုတ်သေးဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်မပြောချင်တာက အပျိုစ မိန်းကလေးတွေကို ဖမ်းပြီး တစ်နေရာရာကို ပို့ပေးနေတဲ့ လူတယောက် ရှိတယ်၊ နတ်ဆရာတဲ့”

ယန်ကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“နတ်ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သည်က လူတွေက မိန်းကလေးတွေ ဖမ်းပြီး နတ်ဆရာဆီမှာ ရောင်းစားနေကြတာ”

“နတ်ဆရာက မိန်းကလေးတွေကို ဘာသဘောနဲ့ ဝယ်ယူနေတာလဲ”

မဲ့မဲ့က...

“သူတို့အချင်းချင်း ပြောနေကြတာက ယစ်ပူဇော်ဖို့လို့ ပြောတာပဲ”

ယန်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

မဲ့မဲ့က...

“သူတို့က မိန်းကလေး အတော်များများ ဖမ်းပြီး ရောင်းစားခဲ့ကြတာတဲ့၊ နတ်ဆရာ ဝယ်သွားပြီး ကညာစင် မဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်တဲ့၊ ကညာစင် မိန်းကလေးတွေကိုတော့ ယစ်ပူဇော်ဖို့ ခေါ်သွားတာ၊ နတ်ဆရာ စိတ်ကြိုက် မိန်းကလေးရှစ်ယောက်ပဲ ရသေးတယ်တဲ့”

ယန်ကျင်း မေးလိုက်သည်။

“နတ်ဆရာက ကညာစင် ဘယ်နှစ်ယောက် လိုချင်နေတာလဲ”

“ဆယ့်နှစ်ယောက်လို့ ပြောတာပဲ”

ယန်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်လေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“အစ်ကို သည်လောက်တောင် သက်ပြင်းတွေ ချတာ ဘာကြောင့်လဲဟင်”

ယန်ကျင်းက...

“ကျုပ်က နတ်ဆရာက ကညာစင်လေးတွေကို ဘယ်နေရာ ခေါ်သွားမယ်ဆိုတာ တွေးမိလို့ပါ”

“ဘယ်ကို ခေါ်သွားမှာလဲဟင်”

“ကဝေရဲတိုက်ပေါ့”

“ရှင်”

၈၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာကာ အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုလုံး တုန်ခါသွားလေသည်။

မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ အပေါ်ဘက်မှ ဖုန်များ၊ သဲများ ကျလာလေသည်။

ယန်ကျင်းက ထပ်မံသက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“နတ်ဆရာ ရောက်လာပြီ”

မဲ့မဲ့ မျက်လုံးပြူးသွားတော့သည်။

ယန်ကျင်းက...

“တစ်စုံတစ်ခု အမှားအယွင်း ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ကျုပ်ကို မစောင့်ဘဲ သည်က ထွက်သွားရမယ်”

ဟု တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“အမှားအယွင်းဆိုတာ”

“ကျုပ်တို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရင်ပေါ့”

“အို...ဒါက..”

“နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်တာထက် တစ်ယောက်ထဲ ဒုက္ခရောက်တာက ပိုမကောင်းဘူးလား”

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၇

မဲ့မဲ့ သက်ပြင်းချရမည့်အလှည့် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ယန်ကျင်းက...

“ကျုပ်စကားကို နားထောင်ပါ။ ကျုပ်ကို ယုံကြည်ပါ။ သူတို့ဟာ မိစ္ဆာတွေပဲ”

မဲ့မဲ့က...

“အစ်ကိုကကော”

“ကျုပ်လည်း သူတို့နဲ့ သိပ်မထူးပါဘူး၊ သေချာတာက သူတို့က သာမန်လူတွေ မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာပါပဲ”

ထိုစဉ်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ မြေတိုက်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားလေတော့သည်။

* * *

မြေတိုက်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကျော်ချုံးခေါင်းဆောင်သော သံမဏိဂိုဏ်းသားများ လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆွဲကာ မြေတိုက်ခန်းထဲ ဆင်းလာလေသည်။

ကျော်ချုံးတို့လူစုနှင့်အတူ ကြက်သွေးရောင်ဝတ်ရုံ လွှမ်းခြုံထားသူတစ်ဦး လိုက်ပါလာလေသည်။

ယန်ကျင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီး မဲ့မဲ့ကို တီးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“သည်မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ နေထိုင်နိုင်အောင် လေဝင်လေ ထွက်ပေါက် ရှိရမယ်၊ ညီမ တွေ့အောင် ရှာပြီး အဲသည် အပေါက်က ထွက်သွားပေတော့”

မဲ့မဲ့က...

“အစီကိုကော”

“ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်”

“ကျွန်မ..”

“ကျုပ်စကားနားထောင်ပါ၊ ညီမ အရင်သွားနှင့်ပါ”

မဲ့မဲ့သည် ယန်ကျင်းကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး တ ဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ပြေးလွှားသွားတော့သည်။

ကျော်ချုံးတို့လူစုက မဲ့မဲ့ကို အရေးမထားဘဲ ယန်ကျင်းကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ကျော်ချုံးက...

“ဆရာကြီးထိုက် ကျုပ်ပြောတာ သူပဲ”

ကြက်သွေးရောင်ဝတ်ရုံ လွမ်းမြို့ထားသည့် အဘိုးအိုကို ပြောလိုက်လေသည်။

ဆရာကြီးထိုက်က ယန်ကျင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်

လိုက်သည်။

ဆရာကြီးထိုက် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းက ယန်ဟုတ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ယန်ဟုတ်ဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့အဖေပါပဲဗျာ”

ဆရာကြီးထိုက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းက ယန်ဟုတ်ရဲ့သားကိုး၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ရုပ်ရည်က

သူနဲ့ ချွတ်စွပ်တူနေတာကိုး”

ယန်ကျင်းက...

“ခင်ဗျားက ရန်ကြူးရဲ့နောက်လိုက် ‘ထိုက်လုံ’ မဟုတ်လား”

“မင်း မဆိုးဘူး၊ ငါက ထိုက်လုံပဲ”

ထိုအဘိုးအိုသည် မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံး၏လက်ရုံး ခြောက်

ယောက်တွင် ပါဝင်သော ထိုက်လုံ ဖြစ်လေသည်။

ထိုက်လုံက...

“မင်းအဖေကော”

ယန်ကျင်းက...

“ဖေဖေကွယ်လွန်သွားပါပြီဗျာ”

“ဪ... သူကွယ်လွန်သွားပြီကိုး၊ ဒါဆို သူကံကောင်းသွား

တာပေါ့”

၉၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဘာဗျ”

“မှော်ဘုရင်စွမ်းဖိုး ရှင်သန်ထမြောက်လာရင် မင်းအဖေ
ကို ရွှင်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို မခံစားရဘဲ
သေသွားတာ ကံကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ယန်ကျင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ဖေဖေကတော့ ကံဆိုးတယ်လို့ ထင်မှာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားတို့ လူယုတ်မာတစ်စုကို မဆုံးမရသေးဘဲ သူကွယ်
လွန်သွားလို့ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူ့တာဝန်တွေကို
ဆက်ပြီး ထမ်းဆောင်မယ့် ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတာပဲ
မဟုတ်လား”

ထိုက်လုံ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ယန်ဟုတ်က သူ့ရဲ့ပညာတွေ မင်းကို လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပြီ
ထင်တယ်”

ယန်ကျင်း ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ထိုက်လုံက...

“မင်းရဲ့အစွမ်းကို ကြည့်ချင်သေးတယ်”

သူ၏မျက်လုံးအစုံက မြေတိုက်ခန်းအမိုးမှ ကျောက်စွန်း
စစ်ခုကို စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်းလည်း ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်ကာ လက်နှစ်ဘက်

ကဝေရဲတိုက် (၃-သိမ်း) ❖ ၉၁

ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝုန်း”

မြေတိုက်ခန်းအမိုးမှ ကျောက်စွန်းကြီးက အောက်သို့ ပြုတ်
ကျလာလေသည်။

လူတစ်ဘက်ခန့် ရှိသော ကျောက်စွန်းကြီး ဖြစ်လေသည်။

ယန်ကျင်းက နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းပြီး လက်ဝါးနှစ်ဘက်
ကို တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်ရကား...

“ဟူး”

ကျောက်စွန်းကြီးက ထိုက်လုံတို့လူစုထံသို့ ပစ်လွှင့်သွား
တော့သည်။ ထိုက်လုံက ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းနွဲ့ကာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်
လေသည်။

“ဝုန်း”

အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်လွှင့်သွားသော ကျောက်စွန်းကြီးက ကျော်
ချုံးတို့လူစုထံသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

ကျော်ချုံးတို့လူစု ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်ကြသော်
လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကြီးမားလှသော ကျောက်စွန်းကြီးကြောင့် အတော်များ
များ ထိခိုက်သွားကြတော့သည်။

“အား”

၉၂. ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဖုန်များ၊ သဲများလည်း တထောင်းထောင်း ထသွား၏။

အမိုးကျောက်သားပြင်မှ ကျောက်စွန်းကြီး ထိုးကျသွားသည့် နေရာ၌ အပေါက်ကြီးဟောင်းလောင်း ဖြစ်ကာ ပတ်ကြားအက်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထိုပတ်ကြားအက်ကြောင်းများမှတစ်ဆင့် သဲများ၊ ဖုန်များ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲလေးများ အောက်ဘက်သို့ ကျဆင်းလာသည်။ ကျဆင်းလာမှုသည် တစထက်တစ များပြားလာ၏။

ယန်ကျင်းက အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး ထိုအပေါက်ကြီးထဲ ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

ဖုန်များ၊ သဲများ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ကျော်ဖြတ်ကာ အပေါ်ဘက် ရောက်ရှိသွားချိန်၌...

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

မြေတိုက်ခန်း အမိုးတစ်ခုလုံး ပြိုကျသွားလေတော့သည်။

ယန်ကျင်း ကံကောင်းထောက်မကာ လွတ်မြောက်သွားလေတော့သည်။

* * *

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

တဝုန်းဝုန်း မြည်ဟီးသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

ယန်ကျင်း အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ရှေးဟောင်းအဆောက်အဦးကြီးက လုံးဝပြိုကျ ပျက်စီးသွားလေတော့သည်။

ယန်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

မဲ့မဲ့ လွတ်မြောက်သွားပြီ ဖြစ်သလို သူလည်း လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယန်ကျင်းက ပတ်ဝန်းကျင်၌ မဲ့မဲ့ကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်၏။

ဖုန်များ၊ သဲများ တထောင်းထောင်း ထနေပြီး မြူခိုးများ သဖွယ် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်သွားစေသည်။

ရုတ်တရက်...

လူရိပ်တစ်ခုကို ယန်ကျင်း ဝိုးတဝါး မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ညီမ”

ယန်ကျင်း ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လိုက်လေသည်။

ထိုလူရိပ်က သူ့ထံသို့ ဦးတည်ကာ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာနေလေသည်။

တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီး သဲသဲကွဲကွဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ...

၉၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဟင်”

ယန်ကျင်း အံ့ဩသွား၏။

လှမ်းလာနေသူမှာ မဲ့မဲ့ မဟုတ်ဘဲ ထိုက်လုံ ဖြစ်နေသည်
မဟုတ်ပါလား။

“ခင်ဗျား”

“မင်း မဆိုးဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းအဖေရဲ့နောက်ကို မင်း
လိုက်သွားရလိမ့်မယ်”

ထိုက်လုံက လက်တစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်ကာ တစ်စုံတစ်ခု
အား ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်သကဲ့သို့ လက်ငါးချောင်းကို လက်ဖဝါး
ထိအောင် ကွေးချလိုက်၏။

လက်သီးဆုပ်လိုက်သည့် သဘောမျိုးလည်း ဖြစ်လေ
သည်။

“အင့်”

ယန်ကျင်း၏မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

သူ၏ရင်ဝကို လက်ဖြင့် ဖိထားလိုက်၏။

သူ၏အသံနှလုံးကို တစ်စုံတစ်ခုက ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်
သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

နှလုံးသားကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ခံရသဖြင့် အသက်ရှူမွန်း
ကြပ်ကာ ရင်ဝတစ်ခုလုံး မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သွားခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

ထိုအချိန်မှာပင်...

“သေပေတော့”

လူရိပ်တစ်ခု ခုန်ထွက်လာပြီး ထိုက်လုံ၏လက်ကို ဓားဖြင့်
ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

“ဒုတ်”

“အား”

ထိုက်လုံ၏လက်တစ်ဘက်မှ ခန္ဓာကိုယ်မှ ဖယ်ခွာသွားလေ
တော့သည်။

ထိုက်လုံ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း ဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက်
ဆုတ်သွားလေသည်။

ယန်ကျင်း ခံစားနေရသော ဝေဒနာများ အံ့ဩစရာကောင်း
အောင် ချက်ခြင်းပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ယန်ကျင်းက တုန်ဆိုင်းမနေဘဲ...

“ယား”

ထိုက်လုံထံ ခုန်ဝင်သွားပြီး လက်ငါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေ
သည်။

“ဝုန်း”

ထိုက်လုံ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

* * *

ထိုက်လုံ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မှော်ဘုရင်စွမ်းဖူးအား ပြန်လည်အသက်သွင်းလိုသည့် ရန်ကြိုးတို့လူစုမှ အရေးပါသူတစ်ယောက်ကို ဖယ်ရှားနိုင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ယန်ကျင်း ဝမ်းသာနေ၏။

သူ့အား ကူညီခဲ့သူကို ကြည့်လိုက်လျှင် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုမှာ အသားမည်းကြုတ်ကြုတ် ရှိပြီး အလွန်အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်သူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ယန်ကျင်း မသိချေ။

မည်သို့ဆိုစေ...

သူ့အား ကူညီခဲ့ခြင်းကြောင့် လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ဦးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိုလူ ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုဘူးကွ”

“ဗျာ”

“မင်းက လူတစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ”

ယန်ကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ၊ ပြောမယ်”

ခင်ဗျာ”

ထိုလူက...

“မင်းသိချင်ရင် ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့”

ဟု ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

ယန်ကျင်းလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ထိုလူနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

* * * .

လမ်းပြ

အကျည်းတန်အဘိုးအိုက ရှေ့မှ သွားနေ၏။
 ယန်ကျင်း နောက်က လိုက်သွားလေသည်။
 လိုက်သွားရင်း အကျည်းတန်အဘိုးအို မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း တွေးတောစဉ်းစားနေမိလေသည်။
 သို့သော်...
 မည်သို့ပင် စဉ်းစားပါစေ အကျည်းတန်အဘိုးအို မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း လုံးဝစဉ်းစား၍ မရချေ။
 သူလုံးဝ မသိသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။
 အကျည်းတန်အဘိုးအိုသည် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး...
 “မိန်းကလေး ထွက်လာပါတော့”
 ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
 သူ၏စကားသံအဆုံးတွင် စမ်းချောင်းလေးနံဘေးရှိ သစ်ပင်၊ ချုံပုတ်များကြားမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တိုးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
 ထိုမိန်းကလေးကို မြင်လျှင် ယန်ကျင်း ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။
 “ညီမ”
 ထိုမိန်းကလေးကား သူသံယောဇဉ် ငြိတွယ်မိပြီ ဖြစ်သော မွဲမွဲ ဖြစ်လေသည်။
 “အစ်ကို”
 မွဲမွဲလည်း ပြေးလာပြီး ယန်ကျင်း၏ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်လေသည်။
 အကျည်းတန်အဘိုးအိုသည် ယန်ကျင်းနှင့် မွဲမွဲတို့ကို ကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။
 မွဲမွဲက...
 “ကျွန်မက မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အစ်ကိုအတွက် ချစ်ခင်တာ”
 ယန်ကျင်းက...

“ကျုပ်ကံကောင်းသွားတယ်”

“ဟို...နတ်ဆရာကော”

“သေသွားပြီ”

ထိုက်လုံ သေဆုံးသွားပြီဟု သိလိုက်ရသောအခါ မဲ့မဲ့ လွတ်စနဲ ပြောလိုက်လေသည်။

“သူဟာ သဘာဝတရားကို ကျော်လွန်ပြီး အင်မတန် လှို ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ အတတ်ပညာတွေ တတ်မြောက်ထားပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ သာမန်လူတစ်ယောက်နဲ့ မခြားဘဲ သေဆုံးသွား တာပါလားရှင်”

ယန်ကျင်းက...

“ဖေဖေပြောဖူးတယ်၊ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးဆီမှာ ပညာ ရင်း ဆန်းကြယ်တဲ့ စွမ်းအားတွေ ရရှိခဲ့တယ်၊ စိတ်စွမ်းအားကို အသုံး ချပြီး သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတွေကိုတောင် သက်ရှိပစ္စည်းလို ကိုယ်လို အသုံးချနိုင်တယ်၊ စိတ်စွမ်းအားနဲ့ ကိုယ်စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးမှုတွေ ပြုလုပ်နိုင်တယ်၊ ဒါအပြင် အနာဂတ်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်လာ မယ်ကို တော သိမြင်နိုင်စွမ်း ရှိလာတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိမိရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုတော့ ပြောင်းလဲမပစ်နိုင်ဘူး ညီမရဲ့”

မဲ့မဲ့က...

“ကျွန်မဆရာပြောတော့ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးကို ‘ငရဲတံ သေသွား’က လွဲပြီး ဘယ်လိုလက်နက်မျိုးနဲ့မှ ထိခိုက်နာကျင်အောင်

လုပ်လို့ မရဘူးတဲ့ရှင်”

ယန်ကျင်းက...

“မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးဟာ အောက်လမ်းပညာကို ဆုံးခန်းတိုင် လေ့ကျင့်အောင်မြင်ထားတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် သူ့တပည့်တွေတော့ ပညာကုန် သင်မပေးခဲ့ဘူး”

မဲ့မဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မသဘောပေါက်ပြီ၊ သူ့တပည့်တွေဟာ လောကကြီး ကို လွှမ်းမိုးဖို့ သူတို့ရဲ့ ပညာနဲ့ မလုံလောက်တာကြောင့် မှော်ဘုရင် စွမ်းဖုံးကို ပြန်ပြီး အသက်သွင်းဖို့ ကြိုးစားကြတာကိုး”

ယန်ကျင်းက...

“မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးရဲ့ လက်ရုံး ခြောက်ယောက်လည်း ပညာ မခေကြပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဆရာရဲ့ ပညာကို သုံးပုံတစ်ပုံ လောက်ပဲ ရထားတာကြောင့် သာမန်လူတွေထက် နည်းနည်းပိုစွမ်း တာလောက်ပဲ ရှိတာပေါ့”

အကျည်းတန်ဆတိုးဆိုက သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေကြ သည့် စကားများကို ငှားထောင်ရင်း...

“ကျုပ်လည်း အောက်လမ်းပညာ တတ်မြောက်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးတယ်”

ဟု ပြောလာလေသည်။

ယန်ကျင်းက အတိုးအိုကိုတစ်လှည့်၊ မဲ့မဲ့ကိုတစ်လှည့် ကြည့်

၁၀၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။

“သူက ကျွန်မအသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တာပေါ့”

ယန်ကျင်းက...

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး ညီမရယ်”

မဲ့မဲ့က...

“ကျွန်မ မြေတိုက်နန်းထဲက လွတ်မြောက်လာတော့ အပေါ်ဘက်မှာ ရှိနေတဲ့ ကျော်ရုံးရဲ့လူတွေက ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ကြတာ၊ ကျွန်မကွရောက်တော့မလို့ သူအချိန်မီ ရောက်လာပြီး ကျွန်မကို ကယ်တင်လိုက်တာ”

ယန်ကျင်းက...

“ဒါဆို အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သူကယ်တင်ခဲ့တာပေါ့”

အကျည်းတန်အဘိုးအိုအား ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ဦးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

အကျည်းတန်အဘိုးအို သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က မိန်းကလေးကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

“ဗျာ”

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

“မိန်းကလေးကြောင့် ကျုပ်ကံကောင်းပြီး အသက်ရှင်ခဲ့ရတာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပင့်ကူဂိုဏ်း အကောက်ကြိတာနဲ့ ကျုပ် သေသွားတာ ကြာပြီပေါ့”

ထိုစကားကြားလျှင် ယန်ကျင်းက လူတစ်ယောက်ကို သတိရလိုက်လေသည်။

“ဦးက မြေခွေးအိုကြီးချောင်ဟီးလားဗျာ”

အကျည်းတန်အဘိုးအို ရယ်မောလိုက်သည်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ၊ ကျုပ်က ချောင်ဟီးပေါ့၊ ကျုပ်က အမှောင်လောကမှာ ဘုရင်တစ်ဆူလို မင်းမှုန့်ခွဲပေမယ့် သိုင်းလောက တစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားမှာကိုတော့ မလိုလားပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အမှောင်လောကသားတွေကို ဘယ်ကိစ္စမဆို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလုပ်ဖို့ အမြဲတမ်း သတိပေးခဲ့တာ၊ အများစုက ကျုပ်စကားကို လက်ခံကြပါတယ်၊ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေနဲ့ အမှောင်လောကသားတွေ နှစ်ဘက် ထပ်တိုက်တွေ့ပြီး တိုက်ခိုက်ကြမယ်ဆိုရင် နှစ်ဘက်စလုံး သေကြေပျက်စီးပြီး သိုင်းလောကလည်း ပျက်စီးသွားမယ်၊ ဘယ်သူ့ အတွက်မှ အကျိုးမရှိနိုင်ဘူးဆိုတာကို လက်ခံကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်လို လူစားမျိုးတွေကတော့ လက်မခံချင်ကြဘူးလေ၊ ကျုပ်က နေရာတကာ ဝင်ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို ရှင်းပစ်ချင်နေကြတာ”

သူ၏အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြလေသည်။

၁၀၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

တဖန်...

“ကျုပ်က အောက်လမ်းအတတ်ပညာ တတ်ခြောက်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးတယ်၊ သူ့ရဲ့ပညာက ဆိုးဝါးပေမယ့် သူ့ရဲ့စိတ်သဘောထားကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ သူ့ပညာနဲ့ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ချင်တာ၊ အခြေအနေ မပေးလို့ ဇာတ်မြှုပ်ပုန်းအောင်းနေရတာ”

ဟု ဆက်ပြောလေသည်။

ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

မြေခွေးအိုကြီးချောင်ဟီးက...

“သူဟာ မင်းတို့နဲ့ ပတ်သက်ကောင်း ပတ်သက်နေနိုင်တယ်လို့ ကျုပ်တွေ့မိတယ်”

ယန်ကျင်းက...

“အဲသည် လူက ဘယ်သူလဲဗျာ၊ ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချောင်ဟီးက...

“သူက အိပ်မက်တောင်တန်းမှာ နေတာ၊ သူ့နာမည်က...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ယန်ကျင်းက ဝမ်းသာအားရ ကြားဖြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်သိပြီ၊ သူ့နာမည် ဟန်ကုံး မဟုတ်လားဗျာ”

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

ချောင်ဟီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် မင်းတို့ချင်း သိနေနိုင်တယ်လို့ ကျုပ်ပြောတာပေါ့”

ယန်ကျင်းက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“အိပ်မက်တောင်တန်းကို ဦးသိရင် ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းညွှန်ပေးစေချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ချောင်ဟီးက...

“လမ်းညွှန်ပေးလို့တော့ မဖြစ်ဘူးကွ”

“ဗျာ”

“အိပ်မက်တောင်တန်းဟာ အင်မတန် ယူးခြားတဲ့နေရာတစ်ခုပဲ၊ မင်းတို့ကို လမ်းညွှန်ပေးလိုက်လို့လဲ ရောက်အောင် သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မျက်စိလည်နေလိမ့်မယ်”

မဲ့မဲ့က မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။

“ဣန္ဒြေမတို့ ဟေ့အောင် ကြိုးစားရှာပါမယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး လမ်းညွှန်ပေးပါရင်”

ချောင်ဟီးက...

“လမ်းညွှန်ပေးရုံနဲ့မရလို့ ကျုပ်ပြောနေတာပါ”

ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားကြလေသည်။

ချောင်ဟီးက...

“ကျုပ်က လမ်းညွှန်ပေးမယ့်အစား မင်းတို့ကို အိပ်မက်

၁၀၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

တောင်တန်းရောက်အောင် ကျုပ်လမ်းပြပို့ဆောင်ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလာလေသည်။

ထိုစကားကြောင့် မဲ့မဲ့တို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီး
မဲ့မဲ့က အလောတကြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ဦးကိုယ်တိုင် ကျွန်မတို့ကို လမ်းပြပေးမယ်၊ လိုက်ဖို့ပေး
မယ် ဟုတ်လား”

ချောင်ဖျီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်တော့ အိပ်မက်တောင်တန်း တည်ရှိ
တဲ့နေရာဟာ ကျုပ်မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့တဲ့နေရာ၊ ကျုပ်ကျင်လည်
ကျက်စားခဲ့တဲ့နေရာ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ”

ယန်ကျင်းသည် သူ၏ရှည်ရှည်ချက်အတိုင်း ဟန်ကုံးအား
တွေ့အောင် ရှာဖွေနိုင်တော့မည်ဟု ယုံကြည်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

အလှည့်

“ဒေါင်ဒေါင်..ဒေါင်ဒေါင်”

တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ ချိုလွင်သာယာသော ခေါင်း
လောင်းထိုးသံများ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်များ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် တောင်
ကုန်းလေးပေါ်၌ ရသေ့ကျောင်းတစ်ခု ရှိနေ၏။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ခေါင်း
လောင်းသံများကြောင့် လူနှစ်ယောက်က ခြေလှမ်းရပ်ကာ မေ့
ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

လူရွယ်တစ်ဦးနှင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

လူရွယ်က...

“တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ ရသေ့ကျောင်းတစ်ခု ရှိတယ်ဗျ၊
သိုင်းလောကမှာ အင်မတန် ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ရသေ့ကျောင်း
ပေါ့”

အဘိုးအိုက...

“ကျုပ် မသိဘူးများ မှတ်နေသလား၊ သိုင်းလောကအကြောင်း ကျုပ်က မင်းထက် ပိုသိသေးတယ်၊ အဲဒါ နိမိတ်ရသေ့လို ကျင်းရဲ့ ရသေ့ကျောင်းပေါ့”

လူရွယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

သူက အဘိုးအိုကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သည်မှာ ဂူကျင်း၊ ကျုပ်နဲ့ လက်တွဲပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ဖို့ ကျုပ်ပြောခဲ့တာ၊ ခင်ဗျားမှတ်မိသေးတယ်၊ မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုမှာ ဂူကျင်း ဖြစ်ပြီး လူရွယ်မှာ ရန်ကျားစိန် ဖြစ်လေသည်။

ဂူကျင်းနှင့် ရန်ကျားစိန်တို့သည် ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ဖျတ်ဆီးပြီး ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂူကျင်းက...

“မှတ်မိတာပေါ့”

ရန်ကျားစိန်က...

“ခင်ဗျားအလုပ်ကို အရင်လုပ်ချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ကျုပ်လိုက်လျောခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အခု ကျုပ်အတွက် ခင်ဗျားလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးရ

တော့မယ်”

“ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါ”

“ကောင်းပြီ”

ရန်ကျားစိန်က တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ ရသေ့ကျောင်းကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တောင်ကုန်းလေးပေါ် တက်သွားပြီး လိုကျင်း ရသေ့ကြီးကို လုပ်ကြံပေးရမယ်”

ဂူကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“နိမိတ်ရသေ့လိုကျင်းကို လုပ်ကြံပေးရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဂူကျင်းက ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ရန်ကျားစိန်က...

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းရဲ့စကားကို သဘောကျလို့ပေါ့”

“ကျုပ်စကားက ရယ်စရာမှ မပါတာ”

“လိုကျင်းရသေ့ကို ဘယ်သူက လုပ်ကြံခဲ့မှာလဲ”

ရန်ကျားစိန်၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ခိုင်းတာ မလုပ်ဘူးပေါ့”

“နေပါဦး၊ ဘာကြောင့် လိုကျင်းရသေ့ကို လုပ်ကြံချင်တာ

လဲ”

၁၁၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဂူကျင်းက ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်က...

“ဒါ ကျုပ်ကိစ္စပါ။ ကျုပ်ခိုင်းသလို ခင်ဗျားလုပ်မယ်၊ မလုပ်ဘူးဆိုတာ ပြောပါ”

ဂူကျင်းက...

“ကျုပ် မလုပ်ဘူးဆိုရင်ကော”

ရန်ကျားစိန်၏မျက်နှာ အေးစက်စက်ထန်သွားလေသည်။

ဂူကျင်းသည် ရန်ကျားစိန်၏မျက်လုံးအစုံမှ မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်ပေါ်လာသည် ထင်မှတ်မိလေသည်။

ရန်ကျားစိန်၏အသံက ရေခဲတောင်မှ ထွက်ပေါ်လာသည် ဟုပင် ထင်ရလေသည်။

“ခင်ဗျားသေသွားလိမ့်မယ်”

ဂူကျင်းမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ၊ ခေါင်းမာပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးပြီးနောက် ရန်ကျားစိန်ကို ဂရုမစိုက်လိုတော့ပါ။

သို့သော်...

ရန်ကျားစိန်က သူမျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပင် ကြောက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လာပြီး အလျော့ပေးလိုက်လေတော့သည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

“ကျုပ်က မင်းခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင်ကော”

ရန်ကျားစိန်က...

“ဒါဆို ခင်ဗျား တောင်ပေါ်တက်သွားပါ။ လိုကျင်းရသေ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါ”

“ကောင်းပြီ”

ဂူကျင်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ တက်သွားလေတော့သည်။

* * *

ဂူကျင်းက တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ ချိုလွင်သာယာသော ခေါင်းလောင်းသံများ ထွက်ပေါ်နေဆဲ...

ဂူကျင်းသည် တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ တက်သွားရင်း ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူက တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ ဆက်၍ မတက်တော့ဘဲ တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ခင်ဗျားသေချင်ပြီ ထင်တယ်”

၁၁၂ ❖ လဏ္ဍာအောင်

သူ၏နားထဲသို့ အေးစိမ့်သော ရန်ကျားစိန်၏အသံ ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

“ဟင်”

ဂူကျင်း ယိတ်လန့်သွား၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်၏အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရပါချေ။

သို့သော်...

ဂူကျင်း ထွက်မသွားဝံ့တော့ပါ။

ရသေ့ကျောင်းဆီသို့ ဦးတည်သွားလိုက်ရလေတော့သည်။

ကောင်ကုန်းပေါ် တက်သော လမ်းကလေးအတိုင်း ဆက်

၍ တက်သွားရာ မကြာပါချေ။ ရသေ့ကျောင်းရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြို့
မြို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

* * *

ရသေ့ကျောင်း...

နိမိတ်ရသေ့လိုကျင်း၏ရသေ့ကျောင်း ဖြစ်သည်။

လိုကျင်းရသေ့က တပည့်ကျောင်းသားနှစ်ဦးနှင့်အတူ

ထိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂူကျင်းသည် ရသေ့ကျောင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကြက်သံ

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

ဖြန်းခနဲ ထသွားလေသည်။

လိုကျင်းရသေ့သည် နိမိတ်ဖတ်နိုင်သူ ဖြစ်ရကား အကြား
အမြင်ရပြီး အနာဂတ်ကို ကြိုတင်သိမြင်နိုင်စွမ်း ရှိသူဟု ဂူကျင်းလည်း
လက်ခံထားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ရသေ့ကျောင်းသို့ ဆက်၍သွားရန် ဝန်လေးသွားလေ
သည်။

“ငါက ဒုက္ခပေးဖို့ လာတာကို လိုကျင်းရသေ့က ငါ့အ
ကြောင်းကို ကြိုတင်သိနေမှာပဲ”

ဟု တွေးနေမိလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

နားထဲ၌ ခြင်တစ်ကောင် ပျံဝဲသည့် အသံအလား အသံတစ်
ခု တိုးဝင်လာသည်။

ရန်ကျားစိန်၏အသံ ဖြစ်လေသည်။

ဂူကျင်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ရှေ့ဆက်သွားလိုက်ရာ ရသေ့
ကျောင်းလေး၏လှေကားရင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

လိုကျင်းရသေ့၏တပည့်တစ်ယောက်က ကျောင်းခန်းထဲက
ထွက်လာလေသည်။

၁၁၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဂူကျင်းကို မြင်လျှင် ဦးညွတ်ပြီး...

“ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ”

ဟု ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ မေးလာလေသည်။

ဂူကျင်းက...

“လိုကျင်းရသေကြီးကို ဂါရဝပြုဖို့ လာခဲ့တာပါ”

တပည့်က...

“ရသေကြီး တရားထိုင်နေပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ သည်ရက်ပိုင်းတွေ အတွင်းမှာ ဧည့်သည်တွေကို လက်ခံတွေ့ဆုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောပြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

“လိုကျင်းရသေက သူ၏သီးသန့်အခန်းတွင်း၌ တရားထိုင်နေ၏။

တပည့်တစ်ယောက်က နံဘေးမှထိုင်ကာ ပြုစုစောင့်ရှောက်နေ၏။

လိုကျင်းရသေသည် ပါရမီထူးရှိသူ ဖြစ်သည်။

တရားထိုင်ရင်း သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်လာသည်ဟု ခံစားလာရလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးထဲ၌ မီးတောက်မီးလျှံများ မြင်ယောင်လာလေသည်။

ကဝေရဲတိုက် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

သူက မီးပုံထဲ ရောက်နေသည်ဟု ခံစားမြင်ယောင်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လိုကျင်း၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြိုက်ပြိုက် စိုရွံလာလေတော့သည်။

တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်လာလေတော့သည်။

တပည့်ဖြစ်သူ ထိတ်လန့်သွား၏။

လိုကျင်းရသေ ယခုကဲ့သို့ ဂဏာမူငြိမ် ဖြစ်နေပုံမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ဘူးချေ။

ရသေကြီး တရားထိုင်လျှင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးအလား မလှုပ်မယှက်ဖြင့် အချိန်ကာလ ကြာမြင့်အောင် ရှိနေတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုတော့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေတော့သည်။

တပည့်ဖြစ်သူ မနေနိုင်တော့ချေ။

“ဆရာ..ဆရာ”

ရသေကြီးကို ပြေး၍ မေးမလိုက်လေသည်။

လိုကျင်းလည်း သတိဝင်လာလေသည်။

“ငါ..ငါ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ”

တပည့်က...

“ဆရာရသေဟာ..”

၁၁၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

လိုကျင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဒါမကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ်ပဲ”

“ဆရာက..”

“ငါ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်”

“ဗျာ”

“တစ်ယောက်ယောက်က ငါ့ကို မကောင်းကြံတော့မယ်

တပည့် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ဆရာကို ဘယ်သူက မကောင်းကြံစုံမှာလဲ”

“မိစ္ဆာတစ်ကောင်ပေါ့”

တပည့်သည် လိုကျင်း ပြောသည့် စကားကို နားမလည်

အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

လိုကျင်းက...

“မိစ္ဆာဆိုတာ ကဝေကောင်ကို ပြောတာ”

တပည့်က...

“အဲသည် ကဝေကောင်က ဘယ်မှာလဲ”

“ကျောင်းရှေ့မှာ”

ထိုအချိန်မှာပင်...

“အား”

အပြင်ဘက်မှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသ

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

ဂူကျင်းက လိုကျင်းရသေ့၏တပည့်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ရသေ့ကြီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ အတွေ့မခံဘူး ဟုတ်လား”

တပည့်က...

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ရသေ့ကြီးကို တွေ့ခွင့်မရ

နိုင်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်သွားပါ ခင်ဗျာ”

ဂူကျင်းက...

“ကျုပ် မသွားဘူးဆိုရင်ကော”

တပည့်က...

“မသွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ရသေ့ကြီးကို မနှောင့်ယှက်

ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဂူကျင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ရသေ့ကြီးကို မတွေ့ရဘဲ ပြန်သွားမှာ မဟုတ်

ဘူး၊ မင်းဘေးဖယ်လိုက်ပါ၊ ကျုပ်ကို တားဆီးနေမယ်ဆိုရင်တော့”

ပြောရင်း မားမြောင်တစ်လက် ဆွဲထုတ်ကာ တပည့်၏

ရင်ဝကို ထိုးစိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

* * *

၁၁၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လိုကျင်းရသေ့၏မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေ၏။

“ကဝေကောင်က ငါ့ကို ခုကွပေးလိမ့်မယ်”

တပည့်က...

“ဆရာ၊ အဲသည် ကဝေကောင်ကို”

ထိုအချိန်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤကွင်း...

တပည့်လုပ်သူသည် လိုကျင်းရသေ့ထက် ပိုပြီး ထိတ်လန့်သွားလေတော့သည်။

လိုကျင်းရသေ့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါတို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

တပည့်က...

“ဆရာ၊ ကဝေကောင်ကို ဆရာရဲ့ ပညာနဲ့ ဆုံးမလို့ မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သည်ကဝေကောင်ဟာ မှော်ဘုရင်စွမ်းစိုးရဲ့ ပညာစေ့ရထားလို့ပဲ”

တပည့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက်...

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

ကျောင်းသမီးမီးပေါ် တက်လာသော ခြေသံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကဝေကောင်က ကျောင်းသမီးမီးပေါ် ရောက်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

လိုကျင်းတို့ ဆရာတပည့် အခန်းတံခါးပေါက်ဆီသို့ အထိတ်တလန့် ကြည့်နေကြ၏။

တံခါးပေါက်၌ ကာထားသော ခန်းစီးအဝတ် လှုပ်ရှားသွားပြီး လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ဂူကျင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂူကျင်း၏အသွင်က ထူးခြားနေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံက မီးကျည်မီးခဲပမာ ရဲရဲနီနေပြီး လမ်းလျှောက်ပုံကလည်း တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဂူကျင်းကား သာမန်လူတစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် ဝင်ပူးခြင်း ခံနေရသည် ထင်ရ၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

လိုကျင်း၏တပည့်က လိုကျင်း၏ရှေ့၌ လမ်းပိတ်တားဆီးကာ မေးလိုက်လေသည်။

ဂူကျင်းက အဖြေမပေးပါ။

သူ၏လက်ထဲ ကိုင်ထားသော ဓားမြှောင်ဖြင့် တပည့်၏ ရင်ဝကို ထိုးစိုက်ချလိုက်လေသည်။

“အား”

တပည့်ဖြစ်သူ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ပို့လျက်သား လဲကျကာ အသက်ပျောက်သွားလေကော့သည်။

“အား”

လိုကျင်း လွတ်ခနဲ အော်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။
ဝူကျင်းက လိုကျင်းကို စူးစူးရှရှ နှိပ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမယ့် လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ ရသေ့ကြီး နိမိတ်ဖတ်ခဲ့တယ်”

လိုကျင်းရသေ့က...

“ခင်..ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကဝေကောင်လေ”

“ဘာ”

“ကဝေရဲတိုက်အတွက် ခင်ဗျားဟာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပြီ”

ဝူကျင်း ရှေ့တိုးလိုက်သည်။

လိုကျင်းသည် အနီးသို့ ရောက်လာသည့် ဝူကျင်းကို ကြောက်ရွံ့စွာ ကြည့်ရင်း မလှုပ်မရှားနိုင် ဖြစ်နေသည်။

ဝူကျင်းက...

“ခင်ဗျားမှာ အပြစ်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားသေရလိမ့်မယ်”

စကားဆုံးလျှင် ဓားမြှောင်ဖြင့် လိုကျင်း၏ရင်ဝကို ထိုးစိုက်

ချလိုက်လေသည်။

“အား”

လိုကျင်းရသေ့၏အသံနက်ကြီးက ကျောင်းသင်္ခမ်းတစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားလေတော့သည်။

* * *

ဝူကျင်း၏တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးချွား ဖိနှိပ်နေ၏။

ရန်ကျားစိန်က သူ့အား ပြုံး၍ ကြည့်နေ၏။

ဝူကျင်း ယခုမှ သတိဝင်လာဟန်ဖြင့်...

“ကျုပ် ဘာတွေ လုပ်မိကာလဲ”

ရန်ကျားစိန်က...

“လိုကျင်းရသေ့ကို ခင်ဗျားသတ်ပစ်လိုက်ပြီလေ”

“ကျုပ်..”

“မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်အတွက် ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့တာပါ”

ဝူကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်က လိုကျင်းရသေ့ကို လုပ်ကြံလိုက်တယ်ဆိုတာ သိုင်းလောကသားတွေ သိသွားကြရင် ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရန်ကျားစိန်က...

“ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ၊ ခင်ဗျား ဘာမျှ
ကြောက်စရာ လိုဦးမှာလဲ”

ဥကျင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။ ရန်ကျားစိန်က...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်အတွက် အလုပ်တစ်ခု လုပ်ပေးရဦးမယ်
ဗျ”

“ဘာ”

ဥကျင်း မျက်လုံးဖြူးသွားလေသည်။

“ကျုပ်က အလုပ်တစ်ခု လုပ်ပေးရဦးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ် မလုပ်နိုင်ဘူး”

ဥကျင်းက ခပ်ပြတ်ပြတ် ငြင်းလိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်က...

“ခင်ဗျား မလုပ်ဘူး ဟုတ်လား”

“ကျုပ် မလုပ်ဘူး”

“ခင်ဗျား သေချင်လို့လား”

ရန်ကျားစိန်၏လက်တစ်ဘက်က ဥကျင်း၏ပခုံးပေါ်သို့
ရောက်ရှိသွားသည်။ ဥကျင်း မြေပေါ် ခူးထောက်ကျသွားလေ၏။

သူ၏ပခုံးပေါ်သို့ အလွန်လေးလံသည့် ကျောက်တုံးကြီး
တစ်တုံး ပိကျလာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ဥကျင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ကျုပ်...”

ရန်ကျားစိန်က...

“ခင်ဗျား သေချင်သလား”

ဥကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသေချင်သေးဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်နိုင်တာ လုပ်ရမယ်”

“ကျုပ်...”

“ခင်ဗျား သေချင်သလား၊ ကျုပ်နိုင်တာ လုပ်မလား”

ဥကျင်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

“မင်းနိုင်တာ လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရန်ကျားစိန်က ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဥကျင်း၏ပခုံးပေါ်သို့ တင်ထားသည့် လက်ကို ရုပ်သိမ်း
လိုက်လေသည်။ ဥကျင်းက မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်က...

“ကျုပ်တို့ ကိုးထက်ကျောင်းကို သွားကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

* * *

တိုက်ဆိုင်မှု

ချိန်ယွင်မြို့...။

ချိန်ယွင်မြို့သည် အမှောင်လောကသားများ ကြီးစိုးရာ မြို့ကလေး ဖြစ်လေသည်။

စိန်စိန်က မြို့ကလေးထဲ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် လူတစ်ယောက်က သူမအား အကဲခတ်နေကြောင်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ကျင်းပောင်ဂိုဏ်းကား ပျက်စီးသွားချေပြီ။

ကျန်းချူးရီနှင့် ဝမ်းစုလျှံတို့သာမက ကျူးကပ်နှင့် ဂိုဏ်းသား အတော်များများ သေဆုံးသွားကြသည်။

ကျန်ဂိုဏ်းသားများလည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကာ ထွက်ပြေးရှောင်ကိမ်းသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

စိန်စိန်လည်း ထွက်ပြေးရှောင်ကိမ်းလာခဲ့လေသည်။

သူမက ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့အား လိုက်လံရှာဖွေကာ အကူအညီတောင်းရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့အား လိုက်လံရှာဖွေရင်း ချိန်ယွင်မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စိန်စိန်က ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းရပ်ပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူမအား အကဲခတ်ရင်း နေ့ဥက်ရောင်ခံလိုက်နေသူကို ဖြုန်းခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် ခြေလှမ်း တုန်ခနဲ ရပ်သွားလေသည်။

စိန်စိန်က ထိုလူထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်သည်။

“ရှင်က ဘာသဘာနဲ့ ကျွန်မကို နောက်ရောင်ခံလိုက်နေတာလဲ ပြောပါ”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

“မိန်းကလေး၊ မင်း ဘာပြောတာလဲ၊ သည်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေတဲ့ လူတွေ အများကြီးပါ။ ကျုပ်က ကျုပ်လမ်း ကျုပ်သွားနေတာ၊ ဘာကြောင့် မိန်းကလေးကို နောက်ရောင်ခံလိုက်တယ်လို့ စွပ်စွဲရတာလဲ”

၁၂၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဘာ ရှင့်”

စိန်စိန် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“မြို့အဝင် လဘွက်ရည်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်မှာ ရှင်ထိုင်နေတာကို ကျွန်မတွေ့ခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်မ မြို့ထဲ ဝင်လာတာလည်း တွေ့ကော ရှင်က လဘွက်ရည်ဆိုင်ထဲက ထွက်ပြီး ကျွန်မနောက်ကို လိုက်လာတာ ကျွန်မ မသိဘူးလား ထင်နေသလား”

ထိုလူ ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းသိနေပြီကိုး”

စိန်စိန်က...

“ကဲ...ရှင်ပြောပါ”

ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က မိန်းကလေးကို သတိပေးချင်လို့ပါ”

“ဘာ ရှင့်”

“သည်မြို့ကို တစ်ယောက်ထဲ ရောက်လာတဲ့ မိန်းမချောလေးတွေကို ‘ခေါင်းတုံး’တို့လူစုက ဖမ်းပြီး ရောင်းစားတတ်ကြတယ်ဆိုတာ သတိပေးချင်လို့ပါ”

စိန်စိန် မွဲပြုံးပြီးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မကို လာပြီး ထိခိုက်မယ်ဆိုရင် ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ရှင်လည်း ကျွန်မနောက်ကို ဆက်ပြီး မလိုက်နဲ့တော့”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

ထိုလူက လိုက်မလာတော့ပါ။

သို့ဖြင့်...

လမ်းကြားလေးတစ်ခုထိပ်သို့ စိန်စိန် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ရုတ်တရက် လမ်းကြားလေးထဲမှ လူတစ်စု ထွက်ပေါ်လာပြီး စိန်စိန်အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

စိန်စိန် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ ရှင့်”

ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသူများအနက် တစ်ယောက်က...

“မိန်းကလေး၊ ကျုပ်တို့နောက်ကို အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ခဲ့ရင် ကောင်းမယ်”

“ဘာ ရှင့်”

“အေးအေးဆေးဆေးဆေး မလိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ အကြမ်းဖက်ပြီး ခေါ်သွားရမှာပဲ”

စိန်စိန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဤမြို့ကလေး၌ အမှောင်လောကသားများ ကြီးစိုးနေကြောင်း သူမ သတင်းကြားထားပြီး ဖြစ်သည်။

သူမအား နှောင့်ယှက်မည့်သူများ ပေါ်ပေါက်လာပြီ ဖြစ်၍ တိုက်ပွဲနှင့် ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်တော့ကြောင်း သူမနားလည်လိုက်လေတော့သည်။

၁၂၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

စိန်စိန်က...

“ရှင်တို့ လမ်းဖယ်လိုက်ကြပါ၊ ကျွန်မကို ဆက်ပြီး နေထိုင်
ယုတ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မသည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

ထိုလူများ၏စကားကို အမှုမထားဘဲ ပြန်လည်အော်ငေါက်
လိုက်လေသည်။

ဝိုင်းရံထားကြသူများအား ခေါင်းဆောင်လာသူက...

“ဪ...မင်းက အသားနာချင်နေတာကိုး၊ ကောင်...
လေ”

သူ၏လူများဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“သူ့ကို ဆုံးမပြီး ဖမ်းခေါ်လာ၊ သွားကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏လူများလည်း စိန်စိန်အား ဖမ်းဆီးရန် ရှေ့တိုးလာပြန်
လေသည်။

စိန်စိန်လည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ဆီးဖြူ
တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

လမ်းကြားလေးထိပ်၌ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့
သည်။

စိန်စိန်မှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှိသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက် ဖြစ်ရကား သူမအား အထင်သေးစွာ ဖမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစား
သူများ အထိနာသွားတော့သည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

“ပုန်း”

“အား”

“အမယ်လေးဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြ
လေတော့သည်။

စိန်စိန် ခွဲပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ကဲ...ကျွန်မရှေ့က မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း”

ဟု အော်ငေါက် မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။

သူမအား ဖမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူများ ကပျာကယာ နောက်
ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက...

“မင်းက သိုင်းပညာတတ်နေတာကိုး၊ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ သိုင်း
တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုရင် ငွေပိုပြီး ရတာပေါ့”

“ဘာ ရှင်”

“မင်းကို ဖမ်းပြီး ရောင်းစားမလို့လေ”

စိန်စိန် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“လူယုတ်မာ”

ထိုလူထံ ခုန်ပင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူကလည်း ဓားတစ်လက် ဆွဲထုတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်လေသည်။

၁၃၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုလူ၏စားပညာ မခေပီချေ။

ထိုလူသည်လည်း ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ဝှစ်..ဝှစ်”

ဓားရိပ်များသည် စိန်စိန်၏တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

စိန်စိန် မပေါ့ဆဘဲ လှံတိုတစ်လက် ထုတ်ကာ ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူက လမ်းပေါ်၌ ကျင်လည်ကျက်စားရင်း တိုက်ပေါင်းများစွာ ဆင်နွှဲခဲ့ပြီး အတွေ့အကြုံရှိသူ ဖြစ်သည်။

စိန်စိန်ကလည်း ဝမ်းစုလျှံ အားထားရသူ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်သား လက်ရည်ညီနေပြီး သူတို့ကိုယ်တပြန် တိုက်ခိုက်နေကြလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

စိန်စိန်အား သတိပေးခဲ့သူက ပြေးလွှားရောက်ရှိလာတော့သည်။

ထိုလူသည် အနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် စိန်စိန်ဘက်ပါဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက် တစ်ယောက် ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် စိန်စိန်အား ဖမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစားသူ အရေးနိမ့်သွားပြီး...

ကဝေရဲတိုက် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

“ဝှန်း”

အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

တိုက်ပွဲလည်း ပြီးဆုံးသွားလေတော့သည်။

* * *

စိန်စိန်က သူ့အား ကူညီလိုက်သူကို ကျေးဇူးတင်သွားလေသည်။

လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ရင်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မကို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ထိုလူ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ညီမကို ကူညီနိုင်တာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

စိန်စိန်အား ဖမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူတို့၏ခေါင်းဆောင်က မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာလေသည်။

စိန်စိန်အား ကူညီခဲ့သူကို မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခေါင်းတုံး၊ မင်းက ဘာသလဲ”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်၏။

ထိုလူက...

၁၃၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“သူက ငါ့အတွက်လေ”

“မင်း...မင်း”

“ဟဲ့...ဟဲ့၊ မင်းတို့ လက်လျှော့လိုက်ကြပါတော့ကွာ”

“တောက်... မင်းသတိထား၊ တစ်နေ့ တွေ့ကျသေးတာပေါ့”

ထိုလူများ မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြသော်လည်း ဘာမှမ
တတ်နိုင်ကြသဖြင့် ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

စိန်စိန်နှင့် ကူညီခဲ့သူနှစ်ယောက်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ
တော့သည်။

“ရှင်က ခေါင်းတုံး ဟုတ်လား”

ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အရင်က ကျုပ်က ခေါင်းတုံးနဲ့နေခဲ့တာ
အခု ဆံပင်ရှည်လာတော့လည်း အားလုံးက ကျုပ်ကို ခေါင်းတုံးလို့
ခေါ်တယ်ဗျီး၊ ခေါ်နေကြတာလေ”

စိန်စိန်က...

“ဒါဆို ရှင်က..”

“ကျုပ်က မိန်းကလေးကို ခေါ်သွားမယ်လေ”

ခေါင်းတုံးဆိုသူက ပြောရင်း သွေးကြောထိုးပိတ်လိုက်ရာ
စိန်စိန် အငိုက်မိသွားတော့သည်။

သွေးကြောပိတ်ခံရကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေတော့
သည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

“ဟား...ဟား...ဟား”

ခေါင်းတုံးလည်း ဟားကိုက်ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ခေါင်းတုံးသည် စိန်စိန်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားလေ
သည်။

မြို့ပြင်၌ အိမ်အိုဟောင်းကြီးတစ်လုံး ရှိနေသည်။

ခေါင်းတုံးက အိမ်အိုဟောင်းကြီး ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ခြေ
လှမ်း ရပ်လိုက်လေသည်။

အိမ်အိုဟောင်းကြီး ပတ်လည်၌ သစ်ပင်၊ ချုံနွယ်များ ဖုံး
လွှမ်းထား၏။

ထိုသစ်ပင်၊ ချုံနွယ်များကြားမှ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာပြီး
ခေါင်းတုံးအား ဟန့်တားထားလိုက်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ခေါင်းတုံးကြီးက...

“အစ်ကိုကြီး၊ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာကိစ္စလဲ”

“ငါ့ပန်းပေါ်မှာ ထမ်းလာတဲ့ မိန်းကလေးကိုမြင်ရင် အစ်ကို
ကြီး သဘောကျသွားမှာပါ”

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် စိန်စိန်အား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

ခေါင်းတုံးက ထိုလူနှစ်ယောက်ကြားမှ ဖြတ်ကာ အိမ်အိုဟောင်းကြီး အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

အပြင်ဘက်မှ ကြည့်လျှင် ကျက်သရေကင်းမဲ့သော အိမ်အိုဟောင်းကြီးတစ်လုံး ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းဘက် ရောက်သွားသောအခါ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး နေချင်စဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်ဆင်ဖန်တီးထားသည်ကို တွေ့နိုင်ပေသည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ ဤမြို့ကလေး၏ အမှောင်လောက၌ ဩဇာညောင်းသော အစ်ကိုကြီးဆိုသူ ရှိနေ၏။

အစ်ကိုကြီး၏အနောက်ဘက်၌ လူနှစ်ယောက်က မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြသည်။

အစ်ကိုကြီး၏ရှေ့၌ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

အစ်ကိုကြီးက ထိုအဘိုးအိုကို ဧည့်ခံပြုစုနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားရှိ စားပွဲပေါ်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ အရက်များ အလှံ့ပယ် ရှိနေ၏။

အစ်ကိုကြီးက...

“ဆရာကြီးကိုတွေ့တော့ ဟာလွေကို ကျုပ်သတိရမိပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။ အဘိုးအိုက...

“ဟာလွေက လူတော်လေးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘာမဟုတ်တဲ့ လူပုဇွန်မောင်နှံလို လူစားမျိုးတွေကို သွားပြီး အားကိုးလိုက်လို့ သူသေသွားရတာ၊ သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးက သည်လောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ဟာလွေအတွက် ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကိုတောင် ရောက်သွားသေးတယ်”

အစ်ကိုကြီးက...

“ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းက ဟာလွေ သေဆုံးရတဲ့ ကိစ္စမှာ ပါဝင်တတ်သက်နေတာလားဗျာ”

အဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူတို့ ပတ်သက်တာ၊ မပတ်သက်တာ ငါ မသိဘူး၊ ငါသိတာက ဟာလွေကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ဟာလွေအတွက် အဲသည် မိန်းကလေးကို သတ်ပစ်ရမှာ ငါကျေနပ်နိုင်မယ်”

ဟာလွေအတွက် အဲဒီမကျေနပ်အောင် ဖြစ်နေကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

ထိုအဘိုးအိုကား ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသို့ ရောက်လာခဲ့ဖူးသည့် ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ဟာလွေ၏ဆရာ အဆိပ်အဘိုးအို ထင်းလှရှမ်း ဖြစ်လေသည်။

ထင်းလှရှမ်းသည် အမှောင်လောကသားများ ကြောက်ရွံ့စွာ သေရသည့် အမှောင်ရာဇာတစ်ဦးပင် မဟုတ်ပါလား။

၁၃၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထင်းလှရှမ်းနှင့် အစ်ကိုကြီးတို့ ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် ခေါင်းတုံးက စိန်စိန်ကို ပန်းပေါ်ထမ်းကာ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထင်းလှရှမ်းနှင့် အစ်ကိုကြီးတို့က ခေါင်းတုံးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ခေါင်းတုံးက စိန်စိန်ကို ပန်းပေါ်မှ ချလိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးကို ဦးညွှတ်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး သဘောကျမယ် ထင်ပါတယ်ဗျာ”

အစ်ကိုကြီးက စိန်စိန်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကို ငါးထောင်ပေးမယ်”

ခေါင်းတုံးက...

“ငါးထောင်တော့ နည်းပါတယ် အစ်ကိုကြီးရာ...

အစ်ကိုကြီးက...

“မင်း ဘယ်လောက် လိုချင်လို့လဲ”

“မိန်းကလေးကို ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ အနည်းဆုံး တစ်သောင်းလောက်တော့ တန်ပါတယ်”

အစ်ကိုကြီး မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“တစ်သောင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ခေါင်းတုံး၊ မင်းစကားကြည့်ပြောပါ၊ ဘယ်လိုလုပ် တစ်

ကဝေရဲကိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

သောင်းရနိုင်မှာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးရာ ကျုပ်က လမ်းကြားထဲက ကောင်တွေကို မနည်းဆုံးမပြီး သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့ရတာ တစ်သောင်းတော့ပေးပါဗျာ”

အစ်ကိုကြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“တစ်သောင်းတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရနိုင်ဘူးကွ”

“အစ်ကိုကြီးက ဘယ်လောက်ပေးချင်လို့လဲ”

ခေါင်းတုံး တာထစ်လျော့သွားလေသည်။ အစ်ကိုကြီးက...

“ခြောက်ထောင်ပေးလိုက်မယ်”

ခေါင်းတုံးက...

“ဟာ...ခြောက်ထောင်တော့ နည်းပါတယ်ဗျာ”

“ဘာလဲ မင်း မယူဘူးလား”

“ရှမ်းထောင်တော့ ပေးပါဗျာ”

“မရဘူး၊ မင်းကို ငါတစ်ခွန်းပဲ ပြောလိုက်မယ်၊ ခုနစ်ထောင်ပေးမယ်၊ မင်း မကျေနပ်ရင် မိန်းကလေးကို ပြန်ခေါ်သွားပေတော့”

အစ်ကိုကြီးက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သဖြင့် ခေါင်းတုံး အလျော့ပေးလိုက်လေတော့သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

အစ်ကိုကြီးက...

“မင်း ခဏစောင့်ဦး”

သူက ထင်းလှရှမ်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

၁၃၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထင်းလှရှမ်းက...

“မင်း ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

အစ်ကိုကြီးက...

“မိန်းကလေးတွေကို ဈေးကောင်းပေးပြီး ဝယ်တဲ့ လူတွေ
ရှိနေလို့ပါ”

“ဪ”

ထင်းလှရှမ်း သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“အပျော်ဂေဟာအတွက်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သည်ကိစ္စ အတော်ထူးဆန်းတာ ဆရာကြီး
ကို ပြောပြရဦးမယ်”

ထင်းလှရှမ်းက...

“ဘယ်လိုများ ထူးခြားနေလို့လဲ”

အစ်ကိုကြီးက...

“သူတို့က မိန်းကလေးတွေကို ဈေးကောင်းပေးပြီး ဝယ်ကြ
တယ်၊ သူတို့ဆီကို ရောက်သွားရင် သူတို့စိတ်ကြိုက် ဖြစ်မဖြစ် စမ်း
သပ်စစ်ဆေးတယ်၊ သူတို့စိတ်ကြိုက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာနဲ့ သတ်ပစ်
လိုက်ပြီး အလောင်းပါ မကျန်အောင် အပျောက်ရှင်းလိုက်တာပဲ”

ထင်းလှရှမ်းက...

“သူတို့သဘောကျရင် ပေါ်သွားမယ်၊ သဘောမကျရင်

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

သတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ နေပါဦး၊ သည်လူတွေက
ဘယ်သူတွေလဲ”

အစ်ကိုကြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မသိဘူး၊ မိန်းကလေးတွေကို ဖမ်းပြီး သူတို့ဆီ
က ရောင်းစားနေတဲ့ တခြားလူတွေကို မေးတော့လည်း ဘယ်သူမှ
သိကြဘူး”

ထင်းလှရှမ်း မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကမှာ ထူးခြားတဲ့ လူတစ်စု ပေါ်ပေါက်လာ
တယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“သူတို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေဆိုတာ မင်း မစုံစမ်းကြည့်ဘူး
ဘူး”

အစ်ကိုကြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဟင့်အင်း...စုံစမ်းကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် လုံးဝမကြိုးစားခဲ့ပါ
ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သည်လူတွေဟာ အင်မတန် လျှို့ဝှက်ပြီး ကြောက်စရာ
ကောင်းတယ်၊ စပ်စပ်စုစု လုပ်တာကို မကြိုက်ဘူး၊ သူတို့နဲ့ ကင်းကင်း
တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ကျွန်တော်နားလည်ထားလို့ပါ ဆရာကြီး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထင်းလှရှမ်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်း မဆိုးဘူး၊ သည်လို နားလည်မှုရှိမှ အမှောင်လောကမှာ သက်ဆိုးရှည်ရှည်နေရမှာပေါ့”

ထင်းလှရှမ်းသည် ရယ်မောခြင်းကို ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ သူ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“အခု မင်းဝယ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကို သူတို့ဆီမှာ ပြန်ရောင်းချမယ် ဟုတ်လား”

အစ်ကိုကြီးက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ထင်းလှရှမ်းက...

“မင်းသွားရင် ငါလိုက်မယ်”

“ဗျာ”

“သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ငါသိချင်တယ်လေ”

“ဆရာကြီးက...”

“ငါ့အကွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါက အဝေးကို ရောက်တာ ကြာပြီ၊ အမှောင်လောကမှာ ဘာတွေများ ထူးခြားနေသလဲ၊ တာ ငါသိချင်သေးတယ်”

အစ်ကိုကြီးသည် ထင်းလှရှမ်းအား မလွန်ဆန်ဝံ့သည့် သဘောတူလိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

သံသရာစက်ဝန်း

မိန်းကလေးများအား လက်ခံဝယ်ယူနေသူမှာ သံမဏိဂိုဏ်း ချုပ်ကျော်ချုံး ဖြစ်သည်။

ကျော်ချုံးက မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံး၏လက်ရုံး ခြောက်ဖော်၌ ပါဝင်သော ထိုက်လုံနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

ကျော်ချုံးက မိန်းကလေးများကို ဝယ်ယူစုဆောင်းထားပြီး ထိုက်လုံ ရောက်လာလျှင် စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ပြီး မကြိုက်သူများအား ကျော်ချုံးကပင် တာဝန်ယူ ရှင်းလင်းပေးရလေသည်။

ယခု...

ကျော်ချုံးနှင့် သံမဏိဂိုဏ်း ပျက်စီးသွားချေပြီ။

လက်ရုံးထိုက်လုံလည်း သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ယန်ကျင်း၊ မွဲနှင့် မြေခွေအိုကြီး ချောင်းဟီးတို့၏ လက်ချက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအကြောင်းကို အမှောင်လောကသားများ ရုတ်တရက် မသိကြသေးပါချေ။

၁၄၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထို့ကြောင့်...

အစ်ကိုကြီးက စိန်စိန်နှင့် ထင်းလှရှမ်းတို့အား ကျော်ချုံးနှင့် သံမဏိဂိုဏ်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

သုံးယောက်သား သံမဏိဂိုဏ်းသို့ ရောက်ရှိလာကြလျှင် သံမဏိဂိုဏ်း အဆောက်အဦးကြီး မြေပေါ်ပြားပြားပပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

“ဒါ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

အစ်ကိုကြီးက တအံ့တဩ ညည်းတွားလိုက်၏။

ကျော်ချုံးနှင့် သံမဏိဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောက၌ နာမည်ရှိ ကြသူများ မဟုတ်ပါလား။

တော်ရတန်ရုံလူက ကျော်ချုံးနှင့် သံမဏိဂိုဏ်းကို ဒုတိယပေးပို့ကြချေ။

ထင်းလှရှမ်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“သည်နေရာမှာ တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပွားသွားခဲ့တာပဲ ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

တဆက်တည်းပင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျောက်တုံးနောက်မှာ ပုန်းနေတာ ဘယ်သူတွေလဲ ထွက်လာခဲ့ကြစမ်း”

တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်၌ သူ၏အသံ ဟိန်းထွက်

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

လာလေတော့သည်။

သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ထွက်ပေါ်လာကြခြင်း မရှိချေ။

အစ်ကိုကြီးက အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ထင်းလှရှမ်းက...

“မင်းတို့ ထွက်မလာကြသေးဘူးလား၊ သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ဟု ထပ်မံအော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

“ထွက်လာပါမယ်ဗျာ”

စကားသံနှင့်အတူ လူနှစ်ယောက်က ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ဖြင့် ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကို မြင်လျှင်...

“သံမဏိဂိုဏ်းသားတွေပဲ”

အစ်ကိုကြီး တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ထင်းလှရှမ်းက...

“သူတို့ဟာ သံမဏိဂိုဏ်းသားတွေ ဟုတ်လား”

အစ်ကိုကြီးက...

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျော်ချုံးရဲ့ ဝတ်ပည့်တွေပါ”

“ဒါဖြင့် သံမဏိဂိုဏ်း ဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မေးကြည့်

၁၄၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

အစ်ကိုကြီးက သံမဏိဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်ကို မေးလိုက်လေသည်။

“မင်းတို့ သံမဏိဂိုဏ်း ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး ကျော်ချုံးကကော”

“သူသေသွားပါပြီဗျာ”

သံမဏိဂိုဏ်းသားက အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့လည်း သံမဏိဂိုဏ်း ပျက်စီးသွားတော့ ဘယ်သွားရမှန်း မသိဟာနဲ့ သည်အနီးတဝိုက်မှာပဲ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေခဲ့တာပါ”

အစ်ကိုကြီးက ထင်းလှရှမ်းဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီး ကြားတဲ့အတိုင်းပါပဲဗျာ”

ထင်းလှရှမ်းက...

“မိန်းကလေးတွေကို ဝယ်ယူနေတာ နတ်ဆရာတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ‘ကဝေရဲတိုက်’ သတင်းက မှန်နေပြီ ထင်တယ်”

“ဗျာ”

ထင်းလှရှမ်းက...

“မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးကို သူ့တပည့်တွေက ပြန်ပြီး အသက်

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

သွင်းကြတော့မယ်လေ”

အစ်ကိုကြီး ရင်ထိတ်သွား၏။

ကဝေရဲတိုက်မှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည်ဟု ကြားဖူးထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ထင်းလှရှမ်းက...

“ကဝေရဲတိုက်ဟာ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်မှာမို့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက သူတို့ကို ချေမှုန်းခဲ့ကြတာ၊ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေမကဘူး အမှောင်လောကသားတွေလည်း ပါဝင်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ ကဝေရဲတိုက်ကို ချေမှုန်းဖို့ တိုက်ပွဲဝင်ရင်း ကျဆုံးခဲ့ရတဲ့ အမှောင်လောကသား မနည်းဘူး”

အစ်ကိုကြီးက...

“မင်းတို့ကို ငါစောင့်ရှောက်မယ်၊ ချိန်ယွင်မြို့ကို သွားကြ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သံမဏိဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်သည် အစ်ကိုကြီးကို သိထားကြသဖြင့် ချိန်ယွင်မြို့သို့ သွားကာ အစ်ကိုကြီး၏လက်အောက်၌ နေထိုင်ရန် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

အစ်ကိုကြီးက ထင်းလှရှမ်းကို မေးလိုက်သည်။

“သံမဏိဂိုဏ်းတော့ ပျက်စီးသွားပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

ထင်းလှရှမ်းက...

၁၄၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကြည့်ကြတာပေါ့”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား သံမဏိဂိုဏ်းမှ လှည့်ပြန်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဟူး...ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လူရိပ်များ ပြေးလွှားလာနေကြသည်ကို ကြွေမြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

လူနှစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ရန်ကျားစိန်နှင့် ဂူကျင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်တို့က ထင်းလှရှမ်းတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်တန့်လိုက်ကြလေသည်။

ရန်ကျားစိန်က ထင်းလှရှမ်းကို အကဲခတ်လိုက်သလို ထင်းလှရှမ်းတို့ကလည်း ရန်ကျားစိန်ကို အကဲခတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ် ဂူကျင်း၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ခင်ဗျားက အဆိပ်ဘုရင် ထင်းလှရှမ်း မဟုတ်လား”

ထင်းလှရှမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

“ခင်ဗျားကကော နယ်ခြားသိုင်းသမားဂူကျင်း မဟုတ်လားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်နေရာကို ရောက်လာတာလဲဗျာ”

“သံမဏိဂိုဏ်းက ကျော်ချိုးဆီကို လာတာလေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဈေးကောင်းကောင်းနဲ့ ရောင်းဖို့ပေါ့”

စိန်စိန်အား ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

ဂူကျင်းက...

“ခင်ဗျားလည်း သည်အလုပ်မျိုး လုပ်တာပဲလား”

“ကျုပ်တပည့်တစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စပါဗျာ၊ မိန်းကလေးတွေကို ဝယ်ယူနေတဲ့လူဟာ နတ်ဆရာတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကျုပ်က စိတ်ဝင်စားပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေသော စကားများ ကြားလျှင် ရန်ကျားစိန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

ဂူကျင်းက...

“နတ်ဆရာဆိုတာနဲ့ ခင်ဗျားစိတ်ဝင်စားသွားတာ အကြောင်းရှိမယ် ထင်တယ်”

ထင်းလှရှမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ‘ကဝေရဲတိုက်’ သိုင်းလောကမှာ ပြန်

၁၄၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ပေါ်လာတော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘင်းတွေ ထွက်ပေါ်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

ဂူကျင်းက...

“ဟုတ်သားပဲ၊ ခင်ဗျားက ကဝေရဲတိုက်ကို ချေမှုန်းတဲ့ တိုက်ပွဲမှာ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေနဲ့ လက်တွဲပြီး တက်ဟက်ကြွကြွ ပါဝင်ခဲ့သေးတာပဲ”

ဤတွင်...

“ကဝေရဲတိုက် ချေမှုန်းခဲ့တဲ့ လူတွေထဲမှာ ခင်ဗျားလဲ ပါဝင်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

ရန်ကျားစိန်က ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာပြီး မေးလိုက်လေသည်။

သင်းလှရမ်းက ရန်ကျားစိန်၏လေသံကို သဘောမကသလို ဖြစ်သွားပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်၏ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံနှင့် အလွန်ထူးခြားသော မျက်လုံးအစုံကို မြင်လျှင် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်းဟာ ကဝေရဲတိုက်ကလား”

ဟု လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန် ပြုံးလိုက်သည်။

“သေချာတာပေါ့ဗျာ”

“မင်း...”

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

“ကဝေရဲတိုက်ကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးမယ့် လူတွေကို ကျုပ်က လက်ဝိုက်ကြည့်နေမယ် ထင်လို့လား”

အခြေအနေက ချက်ချင်း တင်းမာသွားလေတော့သည်။

ဂူကျင်းက...

“သခင်လေး စိတ်ထိန်းပါဗျာ၊ သူက ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေပါ။ တစ်ချိန်က ကဝေရဲတိုက်ကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ အထဲမှာ ပါဝင်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ ပြောင်းလဲသွားပါပြီ၊ ကဝေရဲတိုက်ဘက်က ပါဝင်တော့မှာပါ”

သူက ကင်းလှရမ်းကို မေးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ်လားဗျာ”

သင်းလှရမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မှားတယ်”

“ဘာဗျ”

“ကျုပ်က သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ပါဗျာ၊ အဖြူရောင်သိုင်းသမားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အနက်ရောင်သိုင်းသမားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သိုင်းလောက ပျက်စီးမှာကို လိုလားကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဂူကျင်း၏မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားတော့ ခုကွရောက်တော့မှာပဲ”

ဟု ညည်းတုန်းလိုက်လေသည်။

အမှန်တော့ အမှောင်လောကသား အချင်းချင်းဖြစ်၍ သင်းလှရမ်းဘက်မှ ဖေးဖေးမမ ပြောပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၅၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရန်ကျားစိန်မှာ ကြောက်စရာကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ထင်းလှရှမ်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ဘယ်သူက ဒုက္ခပေးနိုင်မှာပဲ”

ပူကျင်းက...

“ခင်ဗျား တကယ် ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊ သူက ဘယ်လဲဆိုတာ သိရဲ့လား”

ထင်းလှရှမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရမစိုက်ဘူး”

ပူကျင်းက...

“သူက ကဝေတစ်ကောင်ဗျ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထင်းလှရှမ်းက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

သူ၏ရယ်မောသံ တစ်ဝက်တစ်ဖျက်ဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ...

သူ၏လည်ပင်းကို မမြင်ရသော လက်တစ်ဘက်က ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

ထင်းလှရှမ်း ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

ရန်ကျားစိန်က...

“ခင်ဗျား ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ပါ။ ခင်ဗျားကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

ထင်းလှရှမ်းက တောင်းပန်မည့်သူ မဟုတ်ကြောင်း အားလုံး နားလည်ထားကြလေသည်။

အစ်ကိုကြီး ခံပြင်းသွားလေသည်။

“မင်းစော်ကားလှချည်လား၊ သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ရန်ကျားစိန်ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“မလုပ်နဲ့”

ထင်းလှရှမ်းက ဟန့်တားလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

အစ်ကိုကြီးက ရန်ကျားစိန် အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး...

“သေပေတော့”

ရန်ကျားစိန်၏ရင်ဝကို လက်သီးဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

သူ၏လက်သီးထိုးချက် ထိမှန်သွားပါက ရင်ဝမှ အရိုးများ ကြွေမှုကာ ရန်ကျားစိန် သေဆုံးသွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

အစ်ကိုကြီး၏လက်သီးက လေထဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ရန်ကျားစိန်၏လက်တစ်ဘက်က မယုံနိုင်စရာကောင်း

၁၅၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အောင် ရှေ့သို့ ရှည်ထွက်လာပြီး အစ်ကိုကြီး၏လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်က လက်ကို အပေါ်မြှောက်လိုက်လျှင်...

“အွတ်...အွတ်”

အစ်ကိုကြီး၏ခြေနှစ်ဘက် မြေကြီးနှင့် လွတ်ကာ တစ်ကိုယ် လုံး လေထဲ မြောက်တက်သွားလေသည်။

အစ်ကိုကြီး ခြေကားလျား လက်ကားလျား ဖြစ်နေ၏။

အသက်ရှူမွန်းကြပ်သွားခြင်းကြောင့် အတင်းရုန်းကန်လိုက် လေသည်။

“သွားစမ်း”

ရန်ကျားစိန်က လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် အစ်ကိုကြီးမှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားကာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်ဆောင့်မိလိုက်သည်။

“ဝုန်း”

အစ်ကိုကြီး၏တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးများ ကျိုးကြေသွားပြီး မြေ ပေါ်ပိုလျက်သားကျကာ အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

ထင်းလှရှမ်းလည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။

* * *

ကဝေရဲပိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

ရန်ကျားစိန်မှာ လူသားတစ်ဦးထက် အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းသော မကောင်းဆိုးဝါးမိစ္ဆာတစ်ကောင်နှင့် တူနေသည်ဟု ထင်းလှရှမ်း ခံစားနေရလေသည်။

ရန်ကျားစိန်က...

“ခင်ဗျားဦးယောက်တော့မလား”

ဟု မေးမြန်းသည်။

ထင်းလှရှမ်းက...

“ကျုပ်ဟာ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတစ်လောက် ဖြစ်ပေ မသို့ ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိပါသေးတယ်လေ”

စကားဆုံးလျှင် ရန်ကျားစိန်တံ နှုတ်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက် လေသည်။

“ဟူး”

ရန်ကျားစိန်က အသာအယာပင် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်လေ သည်။

ဂူကျင်းဘက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကော၊ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေဘက်က မကျူညီချင်ဘူး လားဗျာ”

ဂူကျင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

“ကျုပ်က...”

ရန်ကျားစိန်က...

၁၅၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ခင်ဗျား သူ့ဘက်ကလား၊ ကျုပ်ဘက်ကလား မြန်မြန် ပြောပါ”

ဂူကျင်း မဆန့်ကျင်ဝံ့ပါချေ။

“ကျုပ်က သခင်လေးဘက်ကပါဗျာ”

ရန်ကျားစိန် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သည်လိုမှပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဘက်က ရပ်တည်မယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့အတွင်းအားတွေ ခင်ဗျားကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား ကျေနပ်ရဲ့လား”

ဂူကျင်း ရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွား၏။

ထင်းလှရှမ်း၏ အတွင်းအားကိုရလျှင် သူ၏အတွင်းအား အလွန်ကောင်းမွန်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးများကိုပင် မှုစရာလိုတော့မည် မဟုတ်ချေ။

“ကျုပ်ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရန်ကျားစိန် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟိတ်...ဟား...”

ထင်းလှရှမ်းက ညာသံပေးကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက် ခိုက်လာလေသည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား ရန်ကျား စိန် ပေါ့ဆ၍ မရပါချေ။

ရန်ကျားစိန်က ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားပြီး ထင်းလှရှမ်း ၏တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ထင်းလှရှမ်းက...

“မင်းကြောက်နေပြီလား”

ဟု ခန့်လိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန် ခံပြင်းသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားသာ သတိထားပါ”

ရှောင်တိမ်းနေရာမှ ခြေလှမ်း ရုတ်တရက် ရပ်တန့်ကာ ထင်းလှရှမ်းအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ထင်းလှရှမ်းကလည်း လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်ရာ လက်ဝါး ချင်း ဆုံတွေ့မိသွားတော့သည်။

“ဝုန်း”

လက်ဝါးနှစ်ဘက် ကော်နှင့် ကပ်ထားသလို ပူးကပ်သွား၏။

ရုတ်တရက်...

ရန်ကျားစိန်၏လက်မှ စွမ်းအားတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး ထင်းလှရှမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အတွင်းအားများကို စုပ်ယူသွားတော့ သည်။

“အား”

၁၅၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထင်းလှရှမ်း အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

“ဝုန်း”

ထင်းလှရှမ်းမှာ အတွင်းအားလုံးပ ကုန်ခမ်းသွားပြီး အဝတ်ပုံကြီးတစ်ခုအလား မြေပေါ်ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေသည်။

ထင်းလှရှမ်း အတွင်းအားများ စုပ်ယူခံရကာ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရန်ကျားစိန် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဂူကျင်း ယိတ်သန့်နေသည်။

ကြောက်စရာကောင်းသော ထင်းလှရှမ်းသည်ပင်လျှင် ရန်ကျားစိန်၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရန်ကျားစိန်က...

“သူ့ရဲ့အတွင်းအားတွေကို ခင်ဗျားရလိမ့်မယ်”

ချက်ချင်းပင် ဂူကျင်းအနီးသို့ ရောက်သွားပြီး ဂူကျင်း၏ ကျောပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ကပ်ကာ သွေးကြောများမှတစ်ဆင့် ထင်းလှရှမ်းထံမှ စုပ်ယူထားသော အတွင်းအားကို ဂူကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

လွှဲပြောင်းပေးလိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်က ဂူကျင်းအပေါ် စေတနာကောင်းထားခြင်း မဟုတ်ပါချေ။

သူ၏အကျိုးအတွက် ဂူကျင်းကို အသုံးချဖို့ စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်ရသေ့လိုကျင်းကို လုပ်ကြံရာ၌ ဂူကျင်းကို အသုံးချခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကုံးထက်ဘုံကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဟာမူကျိအား လုပ်ကြံဖို့ ဂူကျင်းကို အသုံးချရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့နှစ်ယောက်က ကုံးထက်ဘုံကျောင်းသို့ ခရီးထွက်လာရင်း သံမဏိဂိုဏ်း ဖျက်ဆီးခံရပြီး နတ်ဆရာထိုက်လုံ သေဆုံးသွားကြောင်း သတင်းရပြီး အမြန်ဆုံး လိုက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သံမဏိဂိုဏ်း၌ ထင်းလှရှမ်းတို့နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထင်းလှရှမ်းနှင့် အစ်ကိုကြီးသည် ရန်ကျားစိန်နှင့် တွေ့ဆုံမိပြီး ကံဆိုးသွားကြလေတော့သည်။

ရန်ကျားစိန် စုပ်ယူထားသော ထင်းလှရှမ်း၏ အတွင်းအားများသည် သွေးကြောများမှတစ်ဆင့် ဂူကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဂူကျင်း၏အတွင်းအားနှင့် ပေါင်းစပ်ကာ အတွင်းအား

၁၅၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အလွန်အားကောင်းလာတော့သည်။

ဂူကျင်းသည် ပြိုင်ဘက်ကင်းသော အတွင်းအားပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့မည် ထင်ရသော်လည်း မမျှော်လင့်သော အပြောင်းအလဲတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထင်းလှရှမ်း၏အတွင်းအားများ လက်ခံရရှိကာ အတွင်းအားပြည့်လျှံလာချိန်၌...

“အင့်”

ဂူကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့သွား၏။

သူ၏မျက်နှာတွင် သွေးရောင်ပျောက်ကွယ်ကာ ပြာနန်းနှမ်း ဖြစ်လာလေသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ စီးကျလာပြီး...

“ဝေါ့”

သွေးမည်းများ အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ဂူကျင်း၏ဖူးများ ကွေးညွတ်သွား၏။

“ဟင်”

ရန်ကျားစိန် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

လက်ဝါးကို ရုပ်သိမ်းကာ နောက်သို့ ကပျာကယာ ဆုတ်လိုက်လေသည်။ ဂူကျင်းကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

ဂူကျင်းက မြေပေါ် လူးလိမ့်ရင်း...

“ကယ်ပါ၊ ကျုပ်ကို ကယ်ပါ”

ကယ်ပါယူပါ အော်ဟစ်နေတော့သည်။

“ခင်..ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“အဆိပ်..အဆိပ် ထင်းလှရှမ်းရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး အဆိပ်တွေ ပြည့်နက်နေတာ”

“ဘာ”

ရန်ကျားစိန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ထင်းလှရှမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ စွမ်းအားများ စုပ်ယူလိုက်သောအခါ အဆိပ်စွမ်းအားများကိုပါ စုပ်ယူမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထင်းလှရှမ်း၏အဆိပ်ကြောင့် ဂူကျင်း ဒုက္ခရောက်သွားရပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်ကို ကယ်ပါ”

ဂူကျင်း အကူအညီ ခံစားနေသော်လည်း မည်သူကမှ သူ့အား ကူညီနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ရန်ကျားစိန်လည်း မကူညီနိုင်တော့ပါ။

ဂူကျင်းသာမက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထင်းလှရှမ်း၏ အဆိပ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရန်ကျားစိန် မြေပေါ် ကပျာကယာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

အတွင်းအားဖော်ထုတ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ စိမ့်ဝင်နေသည်။

အဆိပ်များကို မွေးညှင်းပေါက်များမှတစ်ဆင့် ခန္ဓာကိုယ်
အပြင်ဘက် ညစ်ထုတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

ဗ.ဇကအတွင်းမှာပင် ရန်ကျားစိန်၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီး
ချွေးပေါက်များ ဖိုရွှံသွားလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ဒိမ့်ထွက်လာသော ချွေးများက ချဉ်းစူး
အနံ့ရှိနေပါတော့သည်။ ရန်ကျားစိန် ပင့်သက်ရှိလိုက်သည်။

တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေရာမှ ထကာ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ပြေးထွက်
သွားလေတော့သည်။

* * *

ရန်ကျားစိန် ထွက်သွားပြီး မကြာမီ...

“အင့်”

မသဲမကွဲ ညည်းညူသံနှင့်အတူ သွေးကြောပိတ်ခံထားရ
သော စိန်စိန်မှာ သွေးကြောများပွင့်ကာ လှုပ်ရှားလာနိုင်လေသည်။

သူမသည် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို မယုံနိုင်
အောင် ဖြစ်နေ၏။

“အိပ်မက်တစ်ခုလိုပါပဲလား”

သို့သော် အဖြစ်အပျက်များကား အိပ်မက်မဟုတ်ပါချေ။

ရန်ကျားစိန်သည် ကြောက်စရာကောင်းသော မိစ္ဆာကောင်

တစ်ကောင်ဟု နားလည်မိလေသည်။

ကျန်းချူးရီနှင့် ဝမ်းစုလျှံတို့ ဇနီးမောင်နှံက ကဝေရဲတိုက်
အကြောင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးခဲ့ဖူးခြင်းကြောင့် သူမလည်း ကြားဖူး
ထားလေသည်။

“ကဝေရဲတိုက်သာ ပြန်ပြီး ခေါင်းထောင်လာရင်တော့
သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပျက်စီးရတော့မှာပဲ”

ရန်ကျားစိန်ကို တားဆီးရမည်ဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းအား ဒုက္ခပေးခဲ့သော ဂူကျင်းလည်း
သေဆုံးသွားချေပြီ။ မဲ့မဲ့ကို လိုက်ရှာနေသည့် ထင်းလှရှမ်းလည်း
ထင်တိုင်းကျဲ နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ကျင်းလောင်ဂိုဏ်းကို ပြန်လည်တူထောင်နိုင်ရန်နှင့် သိုင်း
လောက အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်တားဆီးရန်သာ သူမတွင် တာဝန်ရှိ
တော့သည်။

“အားလုံးဟာ သိုင်းလောကအကျိုး ဆောင်ရွက်ရင်း အ
သက်စွန့်သွားခဲ့ကြရတာ”

ထင်းလှရှမ်းကဲ့သို့ အမှောင်လောကသားတစ်ယောက်က
ပင် သိုင်းလောကအကျိုးအတွက် အသက်စွန့်သွေးသည့် မဟုတ်ပါ
လား။ စိန်စိန်လည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ရန်ကျားစိန်
နောက်သို့ တိတ်တဆိတ် လိုက်သွားလေတော့သည်။

* * *

ဘယ်လက်ရုံး

ကုံးတက်ဘုံကျောင်း...။

ဘုံကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာ၌ အညိုရောင်
ဝတ်ရုံကြီးများ လွှမ်းခြုံထားသူနှစ်ယောက် ရောက်ရှိနေကြလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်စလုံး အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း
ရှိကြပြီး မျက်နှာများက စိမ်းဖန့်ဖန့် အရောင်သမ်းနေပြီး မျက်လုံး
များကမူ မီးကျည်မီးခဲပမာ နီရဲနေသည်ကို ထူးခြားစွာ တွေ့မြင်ရ
မည် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံး၏ ဘယ်လက်ရုံး
ရန်ကြူးနှင့် အခြားလက်ရုံးတစ်ဆူ ဖြစ်သော ပုပြောင်းတို့ ဖြစ်လေ
သည်။

ရန်ကြူး၊ ပုပြောင်းနှင့် ထိုက်လုံတို့သည် မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံး
၏အလောင်းကို တူးဖော်ကာ ကဝေရဲတိုက်သို့ သယ်ဆောင်သွားပြီး
ပြန်လည်အသက်သွင်းပေးနိုင်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့၏အောက်လမ်းအတတ်ပညာများဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ ဂါထာမန္တရားများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆေးဝါးများဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

သူတို့၏အကြံအစည်က တဖြည်းဖြည်း ထမြောက်အောင်
မြင်လာခဲ့လေသည်။

ဆေးဝါးများဖြင့် စီရင်ဖို့နှင့် ကညာစင်သွေးဖြင့် အသက်
ဆက်ပေးဖို့ နှစ်ဆင့်သာ ကျန်တော့သည်။

ဘယဆေးများဖြင့် ဖော်စပ်ထားသော ဆေးရည်များဖြင့်
တစ်လခန့် စိမ်ထားပြီးလျှင် နောက်ဆုံးတဆင့်သာ ကျန်တော့သည်။

ကညာစင်ဆယ့်နှစ်ယောက်၏သွေးဖြင့် အသက်ဆက်ပေး
ဖို့ ဖြစ်သည်။

ယခု...

ကညာစင်ဆယ်ယောက်ကို ရရှိထားပြီး ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် ကညာစင်နှစ်ယောက်ရလျှင် အားလုံး ပြည့်စုံ
သွားမည် ဖြစ်သည်။

ရန်ကြူးက သူတို့၏လုပ်ရပ်ကို ယန်ဟုတ်တို့လူစုက သိသွား
မည် ဖြစ်ပြီး တားဆီးဖို့ ကျိန်းသေကြိုးစားမည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း
နားလည်ထားသည်။

ယန်ဟုတ်တို့လူစုတွင် သူတို့၏အကြံစည် ပျက်စီးအောင်

၁၆၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

တားဆီးနိုင်မည့် 'ငရဲဗဲခါးသော့ဓား' ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။
ထို့ကြောင့်...

ယန်ဟုတ်တို့လူစုနှင့် 'ငရဲဗဲခါးသော့ဓား'၏သတင်းကို
စမ်းရန် သားဖြစ်သူ ရန်ကျားစိန်ကို ရန်ကြူးက တာဝန်ပေးပြီး သို့
လောကသို့ စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်နှင့် ဆက်သွယ်ရန် ထိုက်လုံကို တာဝန်ပေးထား
လေသည်။

ထိုက်လုံက လိုအပ်သည့် ကညာစင်လေးများအား ရှာ
စုဆောင်းရန်လည်း တာဝန်ယူရသေး၏။

ထိုက်လုံ သေဆုံးသွားသောအခါ ရန်ကျားစိန်နှင့်လည်း
အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားလေသည်။

ရန်ကြူးနှင့် ပုပြောင်းတို့က စိတ်ပူကာ ကဝေရဲတို့ကို
ထွက်ပြီး သိုင်းလောကသို့ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရန်ကြူးက ကုံးထက်ဘုံကျောင်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်
ပြီး...

"ကျုပ်သားက ကုံးထက်ဘုံကျောင်းကို လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ
ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အလိုလို သိနေတယ်ဗျ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပုပြောင်းက...

"နိမိတ်ရသေ့လိုကျင်း သေဆုံးသွားတာ ရန်ကျားစိန်နဲ့

ကဝေရဲတို့က (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်"

ရန်ကြူး ပြုံးလိုက်သည်။

"တစ်နေ့ကျရင် သူက ကျုပ်တို့ ခြေရာနင်းနိုင်မှာ သေချာ
ပါတယ်"

ပုပြောင်းက...

"ခုချိန်မှာတော့ သူက သည်ကို ရောက်မလာသေးဘူး"

"ဟုတ်ဘယ်၊ သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာ ကျုပ်လည်း

သိချင်နေတာ"

ရန်ကြူးက စိတ်စွမ်းအားကို ဖော်ထုတ်ကာ ရန်ကျားစိန်
မည်သည့်နေရာ ရောက်နေသနည်းဟု အာရုံစိုလိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများ ရှိသေး၏။

ခန္ဓာကိုယ်လည်း ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

"ကျုပ်အာရုံထဲမှာ အနီရောင်နဲ့ အစိမ်းရောင်တွေ ရော
ထွေးနေတယ်"

ပုပြောင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

"ဒါကောင်းတဲ့ အာရုံမဟုတ်ဘူး၊ အနီရောင်က သွေးပဲ၊

အစိမ်းရောင်ကတော့ သစ်ပင်တွေ ဖြစ်မယ်"

ရန်ကြူးက...

"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်သိပြီ"

စကားဆုံးလျှင် တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေသည်။

၁၆၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ပုပြောင်းလည်း ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

* * *

ရန်ကျားစိန်က အယိုးဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်လာနေရာမှ မြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

သူ၏ရင်ထဲ ပျို့တက်လာပြီး...

“ဂျေ”

ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

သွေးက အနီရောင်မဟုတ်ဘဲ အမည်းရောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သွေးမည်းများ အန်ထုတ်ပြီးလျှင် မောဟိုက်သွားကာ မြေပေါ် မြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ကိုယ့်အတတ် ကိုယ်စူးတယ်ဆိုတာ ငါပဲ”

ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်လိုက်လေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အဆိပ်များ ပြည့်နေသည့် ထင်းလှရှမ်းထံမှ အတွင်းအားစုပ်ယူမိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဂူကျင်းက ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူလည်း အဆိပ်မိခဲ့သည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

“ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ရောက်နေတဲ့ အဆိပ်တွေကို အမြန်ဆုံး ဖယ်ရှားနိုင်မှ ဖြစ်မယ်”

ရန်ကျားစိန်က မြေပေါ်၌ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ အတွင်းအား ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။

အတွင်းအားဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ကြွင်းကျန်နေသေးသည့် အဆိပ်များကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရန်ကျားစိန် မျက်ဝှမ်းစုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

အာရုံစုစည်းကာ အတွင်းအား ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

သစ်ပင်များကြားမှ လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာပြီး မြေဖော့နင်းကာ ရန်ကျားစိန် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

ထိုလူကား ကိတ်တဆိတ် နောက်ရောင်ခံလိုက်လာသည့် စိန်စိန် ဖြစ်လေသည်။

အတွင်းအားကို အာရုံစိုက်ကာ ဖော်ထုတ်နေရသဖြင့် ရန်ကျားစိန်မှာ စိန်စိန် ချဉ်းကပ်လာသည်ကို သတိမပြုမိလိုက်တော့ချေ။

စိန်စိန်သည် ရန်ကျားစိန်၏နောက်ကျောဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး မားမြောင်တစ်ချောင်းဖြင့် ရန်ကျားစိန်၏နောက်ကျောကို ထိုးစိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

၁၆၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“မလုပ်နဲ့”

အော်ငေါက်ဟန်တားသံနှင့်အတူ လူနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြလေတော့သည်။

* * *

“အား”

စားခြောင်ဖြင့် ထိုးစိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ရန်ကျားစိန် အထိတ်တလန့် အော်ရင်း မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“သေပေတော့”

ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသူ နှစ်ယောက်က စိန်စိန်အား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

စိန်စိန် ရင်ထိတ်သွား၏။

စားရှည်တစ်လက် ရွှေထုတ် ခုခံလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ရောက်လာသူနှစ်ယောက်၏ ပညာစွမ်းမှာ အလွန်ပင်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေပါတော့သည်။

ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ညှပ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလျှင် စိန်စိန် မယှဉ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

“ခြွမ်း”

သူမ၏လက်ထဲမှစား လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

ရောက်လာသူနှစ်ယောက်မှာ ရန်ကြူးနှင့် ပုပြောင်းတို့ဖြစ်လေသည်။

“သေပေတော့”

ရန်ကျားစိန် ခံလိုက်ရသဖြင့် ရန်ကြူး ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေ၏။

အညှာအတာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် စိန်စိန်၏ဦးခေါင်းကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

စိန်စိန် ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရန်ကြူး၏လက်ဝါးရိုက်ချက်က သူမ၏ဦးခေါင်းပေါ် ကျရောက်သွားလျှင်...

“အမယ်လေး”

စိန်စိန်၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲသွားပြီး မြေပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

* * *

၁၇၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရန်ကြူးက ရန်ကျားစိန်ကို ဖေးမပွေ့ထူလိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်မှာ အဆိပ်ဝေဒနာ ခံစားနေရသည့်အပြင် စိန်စိန်၏စားချက်က သူ့အား ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်သည် ဖခင်ကြီးကို မြင်လျှင်...

“ဖေဖေ ကျွန်တော်တာဝန်ကျေအောင် မထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တာကို တောင်းပန်ပါတယ်”

ရန်ကြူးက...

“မင်းကို သိုင်းလောကထဲ လွှတ်လိုက်တာ ငါ့အပြစ်ပါပဲ၊ မင်းက ငယ်သေးတယ်၊ အတွေ့အကြုံ မရှိသေးဘူးဆိုတာ ငါတွေ့မိသင့်တာပေါ့”

ရန်ကျားစိန်၏နောက်ကျော၌ စိုက်ဝင်နေသော စားမြှောင်ကို ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။

ခားဒဏ်ရာ၌ ဆေးမှုန့်များ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ဆေးအချို့ကို တိုက်ကျွေးလိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီးစွမ်းဖုံးဆိုရင် ငါ့သားရဲ့ ဝေဒနာ ချက်ချင်းသက်သာပျောက်ကင်းသွားအောင် ကုသပေးနိုင်မှာပဲ၊ ဖေဖေတို့က သူ့ခြေရာကို မမီဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးစွမ်းဖုံးရဲ့ အစီအရင် နယ်မြေဖြစ်တဲ့ ကဝေရဲတိုက်မှာဆိုရင် ဂါထာမန္တရားတွေ မန်းမှုတ်ပြီး သက်သာလာအောင် လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်”

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

ပုံပြောင်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ခေါ်သွားကြတာပေါ့”

ရန်ကျားစိန်က လိုကျင်းရသေ့ကို လုပ်ကြံနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ရန်ကြူးနှင့် ပုံပြောင်းတို့က ကုံးထက်ကျောင်းထိုင်ဟာမူကို ကို လုပ်ကြံလိုကြသည်။

သို့တိုင်...

ရန်ကျားစိန်၏အသက်ဘေးက အရေးကြီးနေသည် ဖြစ်ရကား ကဝေရဲတိုက်သို့ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

* * *

ရှာဖွေသူများ

စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်များက အရပ်လေးမျက်နှာ၌ ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

တောင်ကုန်းတောင်တန်းများကလည်း နေရာယူထား၏။

မြေခွေးအုံကြီးချောင်ဟီး၊ ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့က သစ်တောများ၊ တောင်ကုန်းတောင်တန်းများကို ဖြတ်သန်းခရီးနှင့်နေကြလေသည်။

သူတို့က အိပ်မက်တောင်တန်းသို့ သွားနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အိပ်မက်တောင်တန်းသို့ ရောက်အောင် ချောင်ဟီးက လမ်းပြပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ယန်ကျင်းသည် ခရီးနှင့်လာရင်း သူတို့၏ခြေဖဝါးအောက်မှ မြေပြင်သည် တစ်စထက်တစ်စ မြင့်တက်လာကြောင်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့ကလည်း...

“ကျွန်မတို့ တောင်တန်းတစ်ခုပေါ်ကို ရောက်လာတာပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

အမြင့်ပိုင်းသို့ ရောက်လာသလို မြူးခိုးများလည်း ကျဆင်းလာကာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှိုရီဝါးဝါး ဖြစ်သွားလေသည်။

မဲ့မဲ့က ရှေ့မှ တစိုက်မတ်မတ် သွားနေသော ချောင်ဟီးကို မေးလိုက်လေသည်။

“မရောက်သေးဘူးလားရှင်”

ချောင်ဟီးက...

“ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေဆီကို မရောက်သေးပေမယ့် အိပ်မက်တောင်တန်းပေါ်တော့ ရောက်နေပါပြီ”

“ရှင်”

“အရပ်လေးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပါဦး”

အရပ်လေးမျက်နှာ၌ မြူခိုးများ ကျဆင်းကာ သစ်တောများ၊ တောင်ကုန်းများကို မှိုရီဝါးဝါး တွေ့မြင်ရကာ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် အားလုံးအတူတူပင် ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရလေတော့သည်။

ချောင်ဟီးက...

၁၇၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကြည့်စမ်းပါ။ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါ။ ဘယ်လောက် လှတယ်၊ ပန်းချီဆန်တယ်၊ အိပ်မက်ဆန်တယ်ဆိုတာ တွေ့ရလိမ့် မယ်”

ရယ်ရယ်မောမော ပြောလေသည်။

မှန်ပေသည်။

လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် မြူခိုးများက တအိအိ လွင့်မျောနေ သည်။

သစ်ပင်များ၊ တောင်ကုန်းတောင်တန်းများကို နောက်ခံ ထားကာ မြူခိုးများ လွင့်မျောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တအိအိ လွင့်မျောနေသော မြူခိုးများက နောက်ခံရှိနေ သော သစ်ပင်၊ တောင်ကုန်းတောင်တန်းတို့၏အသွင်ကို အံ့မျိုးမျိုး ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့လေသည်။

မြူခိုးထူထပ်သော နေရာ၌ ပုံသဏ္ဌာန်တစ်မျိုး၊ မြူခိုးပါး လွှာသောနေရာတွင် ပုံသဏ္ဌာန်တစ်မျိုး စသည်ဖြင့် ပြောင်းလဲသွား ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့အပြင်...

နေခြည်ထိုးကျနေသော နေရာတွင် အခြေအနေတစ်မျိုး၊ နေရောင်ထိတွေ့ခြင်း မရှိသည့် နေရာတွင် အခြေအနေတစ်မျိုး ရှိနေ ပါသေး၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း အေးမြကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

နေလေသည်။

ကျေးငှက်သာရကာလေးများကို တွေ့ရဖို့ မဆိုထားနှင့်။

ဘာသာဘာဝ တေးဆိုသံကိုပင် မကြားရချေ။

ချောင်ဟီးက...

“ကျုပ်တို့ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲ ရောက်နေကြတာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

မှန်ပေသည်။

အရာရာသည် အိပ်မက်ဆန်နေ၏။

မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“သည်နေရာကို အိပ်မက်တောင်တန်းလို့ ဘာကြောင့် ခေါ် ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါပြီရှင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယန်ကျင်းက...

“ဒါ လူသူ မရောက်နိုင်တဲ့ နေရာမျိုးမှ မဟုတ်တာပဲဗျာ”

ချောင်ဟီးက...

“မင်းအထင်မသေးနဲ့၊ တော်ရုံလူ ပရောက်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြည့်လေ၊ ဘယ်နေရာကို ကြည့်ကြည့် ပုံသဏ္ဌာန်ချင်း ဆင်တဲ့ တောင်ကုန်းတောင်တန်းတွေ၊ တောအုပ်တွေပဲ တွေ့ရတာ မဟုတ်လား”

၁၇၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အေး...လမ်းပြမပါဘဲ၊ မင်းတို့ချည်းပဲ လာကြည့်ပါလား”

“ကျွန်မတို့ မျက်စိလည်နေလိမ့်မယ် ဟုတ်လား”

မဲ့မဲ့ ဝင်မေးလိုက်သည်။

ချောင်ဟီးက...

“သေချာတာပေါ့”

“သည်တောင်တန်းဟာ ဒေသခံတွေတောင် မျက်စိလည်ခဲ့
ဟဲ့ တောင်တန်းပဲ”

ယန်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ချောင်ဟီးက...

“ကဲ...သွားကြရအောင်၊ မင်းတို့မိတ်ဆွေကြီး နေတဲ့ နေရာ
သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး၊ မကြာခင် ရောက်တော့မှာပါ၊ ကဲ...လာ...လာ”

ဟု ပြောကာ ရှေ့မှ လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ရုတ်တရက်...

“ရပ်လိုက်”

ယန်ကျင်းက ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

ချောင်ဟီး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှေ့မှာ...”

“ရှေ့မှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကဝေရဲဟိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

ချောင်ဟီးနှင့် မဲ့မဲ့တို့က ယန်ကျင်းကို ကြည့်လိုက်ကြလေ
သည်။

ယန်ကျင်း၏အသွင်သဏ္ဌာန်မှာ သာမန်လူတစ်ယောက်နှင့်
မတူတော့ဘဲ မကောင်းဆိုးဝါးမိစ္ဆာတစ်ကောင် ဝင်ပူးနေသည့်နှယ်
ထူးခြားနေသည်။

ချောင်ဟီးကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကျုပ်နားထဲမှာ အသံတွေ ကြားနေရတယ်၊ ခင်ဗျား သေရ
တော့မယ်လို့ ပြောနေကြတာ”

“ဘာ”

“ခင်ဗျား သေရတော့မှာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ချောင်ဟီးက အကြောက်အလန့်ကင်းစွာ ရယ်မောလိုက်
လေသည်။

“ကျုပ် ဘာကြောင့် သေရမှာလဲ”

“ကျုပ် မသိဘူး”

ထူးခြားသော ဝေဒနာတစ်ရပ် ခံစားနေရသည့်အလား
ညည်းတွားပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝေါင်း”

ကျယ်လောင်သော ဟိန်းသံနှင့်အတူ ကျားသစ်တစ်ကောင်

၁၇၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထွက်ပေါ်လာပြီး ချောင်ဟီးကို ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။
 အငိုက်မိသွားသော ချောင်ဟီးမှာ ကျားသစ်နှင့် လုံးထွေး
 ကာ မြေပေါ်လဲကျသွားတော့သည်။
 မဲ့မဲ့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေရာမှ သတိဝင်လာလေသည်။
 “ရှမ်း”
 ခါးမှ ဓားပျော့ကို ဆွဲထုတ်ကာ...
 “ဟေး”
 ညာသံပေးကာ ခြောက်လှန့်ရင်း ပြေးဝင်သွားလေသည်။
 ယန်ကျင်းလည်း သတိဝင်လာသည်။
 “ညီမ သတိထား”
 သတိပေးရင်း ပြေးလိုက်သွားလေသည်။
 မဲ့မဲ့က မကြောက်မရွံ့ ခုန်ဝင်သွားပြီး ဓားပျော့ဖြင့် တိုက်
 ခိုက်လိုက်ရာ ကျားသစ်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ
 ရရှိပြီး သွေးချင်းချင်း နီရဲသွားလေတော့သည်။
 ကျားသစ်လည်း ချောင်ဟီးကို ကိုက်ခဲထားရာမှ လွတ်ကာ
 ထွက်ပေးသွားတော့သည်။
 မဲ့မဲ့က ချောင်ဟီးကို ပွေ့ထူလိုက်၏။
 ချောင်ဟီးကား ဇက်ကျိုးနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။
 ကျားသစ်က ချက်ကောင်းကို ကိုက်ခဲသွားခြင်း ဖြစ်သည်။
 ချောင်ဟီး၏လည်ဂုတ်ရိုး ကျိုးနေပြီး အစွယ်ရာကြီးများက

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

အပေါက်ပောက်ပောက်လောင်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။
 ချောင်ဟီး အသက်ပျောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။
 မဲ့မဲ့က ယန်ကျင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။
 “သူသေဆုံးသွားရမယ်ဆိုတာ အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ် သိတာ
 လဲ”
 ဟု မေးလိုက်လေသည်။
 ယန်ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူး”
 မဲ့မဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။
 ယန်ကျင်းမှာ သာမန်လူနှင့် မတူဘဲ ထူးခြားသော စွမ်းရည်
 များ ပိုင်ဆိုင်ထားသူ မဟုတ်ပါလား။
 ချောင်ဟီး သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် လမ်းပြပေးမည်သူ
 မရှိတော့ပါ။
 ဟန်ကုံးအား မည်သို့ ရှာဖွေတွေ့ ရှိနိုင်ပါတော့မည်နည်း။
 ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားချိန်မှာပင် မြူ
 ခိုးများကြား၌ အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့
 လိုက်ရလေသည်။
 ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်သည် လေနှင့်အတူ လွင့်မျောလာသကဲ့
 သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားလာပြီး ယန်ကျင်းတို့နှင့် မလှမ်း
 မကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

၁၈၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ငှက်မွေးများဖြင့် ချုပ်ထားသော အင်္ကျီရှည်ဝတ်ဆင်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူကို မြင်လျှင် ယန်ကျင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။
အိပ်မက်တောင်တန်း၌ နေထိုင်သူတစ်ဦးသာ ရှိလေသည်။

ထိုလူမှာ ဟန်ကုံး မဟုတ်ပါလား။

ယန်ကျင်းက မြေပေါ် ခူးထောက်ကာ...

“ဘာဟန်ကုံးကို ကျွန်တော်ယန်ကျင်း ဂါရဝပြုပါတယ်

ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

* * *

ဟန်ကုံး...။

ဟန်ကုံးသည် ငရဲတံခါးသော့စားဖြင့် မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးအား လုပ်ကြံပြီး ကဝေရဲတိုက်မှ ထွက်ပြေးသွားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်တောင်တန်းသို့ ရောက်လာပြီး ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယန်ကျင်းမှာ ဟန်ကုံးအား တွေ့အောင် ရှာနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဟန်ကုံးက...

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

“မင်း... ယန်ကျင်းဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးယန်ဟုတ်နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲ”

ဟု မေးလာလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ကျွန်တော့်အဖေပါ ခင်ဗျာ”

“မင်းက အစ်ကိုကြီးယန်ဟုတ်ရဲ့သားကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မင်းအဖေကော နေကောင်းရဲ့လား”

“ဖေဖေ ကွယ်လွန်သွားပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ဪ”

ဟန်ကုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ကွယ်လွန်သွားပြီကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟန်ကုံးက...

“ကျုပ်က သူ့ကို တွေ့ချင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဘယ် တော့မှ မတွေ့ရနိုင်တော့ပါဘူး”

သူက ယန်ကျင်းကို မေးလိုက်သည်။

“မင်းအဖေက ကျုပ်ကို ရှာဖွေ တာဝန်ပေးခဲ့လား၊ ပြောပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကဝေရဲတိုက်ကို အပြီးတိုင် ချေမှုန်း ဖေဖေ တာဝန်ပေးခဲ့ပါတယ်”

၁၈၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယန်ကျင်းက ကဝေရဲတိုက်နှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊
သူကြီးတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်လေသည်။
ဟန်ကုံး အံ့သြသွားလေသည်။

“ရန်ကြူးက မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးကို ပြန်ပြီး အသက်သွင်းဖို့
ကြိုးစားနေတာကိုး”

ယန်ကျင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့ကို အပြီးတိုင် ချေမှုန်းဖို့ ငရဲတံခါး
သော့စား လိုအပ်တယ်လို့ ဖေဖေက ပြောပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟန်ကုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံး သေဆုံးသွားပါပြီ သူက ပြန်ပြီး အသက်
ရှင်လာတာမဟုတ်လို့ ယထာရပ်ပြီး လုပ်ကြံစရာ မလိုပါဘူး၊ သူ့ကို
အသက်သွင်းမယ့် ရန်ကြူးတို့လူစုကိုသာ ဟန့်တားရမှာပါ”

ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်မိကြလေ
သည်။

မဲ့မဲ့က...

“ဘာဟန်ကုံး ပြောတာ မှန်တာပဲ”

ယန်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ဟန်ကုံးက...

“ရန်ကြူးတို့လူစုကို ချေမှုန်းလိုက်ရင် ကဝေရဲတိုက်ကို ဘယ်
တော့မှ ပြန်ပြီး အသက်ဝင်လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

ယန်ကျင်းက...

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့က ရန်ကြူးတို့လူစုကို ချေမှုန်းရမှာ
ပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ သူတို့က မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးကို ပြန်ပြီး အသက်သွင်း
ကြမယ်ဆိုရင် ကဝေရဲတိုက်ရဲ့ မှော်ခန်းမဆောင်ကြီးကိုပဲ အသုံးပြု
ကြမှာ”

ဟန်ကုံးအံ့သြတားကြောင့် မဲ့မဲ့က...

“ကျွန်မဆရာက ကဝေရဲတိုက်ကို သွားပြီး ရှာဖွေခဲ့ပါသေး
တယ်၊ ဒါပေမယ့် လူသူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး”

ဟန်ကုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်တွေ့မလဲ၊ မှော်ခန်းမဆောင်က လျှို့ဝှက်မြေ
အောက်ခန်းတစ်ခုပဲကိုး”

မဲ့မဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ဆရာ ရှာမတွေ့ခဲ့တာကိုး”

ဟန်ကုံးက...

“ကဝေရဲတိုက်ကို သွားကြမယ်၊ ကျုပ်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်၊
မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း ကဝေရဲတိုက်ကို ချေမှုန်းမယ်ဆိုရင် မင်းတို့
ကျေနပ်ပြီလား”

မဲ့မဲ့နှင့် ယန်ကျင်းတို့ ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေနပ်ပါတယ်”

၁၈၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဘာ လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ရှင်”

ဟန်ကုံးက...

“ကျုပ်တို့ အစပြုခဲ့တဲ့ကိစ္စ ကျုပ်တို့ပဲ အဆုံးသတ်ရမှာပေါ့

လေ”

ဟု တီးတိုးရှေ့တွဲလိုက်လေသည်။

* * *

ကုံးထက်ဘုံကျောင်း...။

ယနေ့ ကုံးထက်ဘုံကျောင်း၌ အထူးပင် စည်ကား၍ နေလေသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဟာမူကျိက သီးသန့်အခန်းတွင်းမှ ထွက်ကာ ဧည့်ပရိသတ်များအား လက်ခံတွေ့ခဲ့မည် ဖြစ်၍ စည်ကားနေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့်...

ရောက်ရှိလာကြသူများမှာ သိုင်းလောကသားများ ဖြစ်နေကြပါတော့သည်။

ဆရာတော်ဟာမူကျိ၏လက်ထောက်ဆရာတော်က သိုင်းလောကသားများအား ကြိုတင်ဖိတ်ကြားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဆရာတော်ဟာမူကျိသည် ခန်းမဆောင်ထဲ၌ စုရုံးနေကြ

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

သော သိုင်းလောကသားများအား ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အခုဆိုရင် လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးမယ့် မိစ္ဆာတွေကို ဆုံးမဖို့ အချိန်ကျရောက်လာပါပြီ။ လိုကျွင်းရသေးကြီး လုပ်ကြံခံရတာကို ကြည့်ရင် ကဝေရဲတိုက်ရဲ့ အန္တရာယ် မသေးဘူးဆိုတာ အားလုံးသိကြပါလိမ့်မယ်။ ကဝေရဲတိုက်ကို ဒုတိယအကြိမ် သွားကြပါ။ မိစ္ဆာတွေကို ချေမှုန်းကြပါ။ အများပြည်သူတွေရဲ့ အသက် အိုးအိမ် စည်းစိမ်တွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြပါ။”

ဟု လိုရင်းကို တိုတိုရှင်းရှင်း ခန့်ကြားလိုက်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများက အများပြည်သူကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် ကဝေရဲတိုက်သို့ ချီတက်ဖို့ တခဲနက် စောင့်ဆိုင်းကြလေတော့သည်။

* * *

ည...။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းထိန်စိန်သာနေ၏။

ကြယ်ကလေးများလည်း ဝင်းလက်တောက်ပနေ၏။

အေးမြပြီး သာယာလှပသော ညတစ်ည ဖြစ်လေသည်။

သီလရှင်ကြီးသည် တောင်ကုန်းငှားပေါ်မှ နေ၍ ကဝေရဲတိုက်တည်ရှိရာ အရပ်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

၁၈၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယခုတလော...

သူမ၏စိတ်များ အလိုလိုစေ့ရင်း လေးလံသွား၏။

မကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်များ ခံစားနေရသည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ ကဝေရဲတိုက်နှင့် မှော်ဘုရင်စွမ်းပိုးတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု သိလျှင်ကြီး ယုံကြည်ထားလေသည်။

“မှော်ဘုရင်စွမ်းပိုး ပြန်ပြီး ရှင်သန်တော်မြောက်လာမော့မယ်လင်ကယ်”

ဟု တွေးမိသည်က အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့ည

လာသဖြီး ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသောည ဖြစ်သည်။

သီလရှင်၏ရင်ထဲမှ ပူပင်သောကများ ပျောက်ကွယ်ကာ အေးအေးမျမ်းမျမ်း ရှိနေ၏။

သီလရှင်ကြီးက ကဝေရဲတိုက် တည်ရှိရာဘက်သို့ လေးဖျော်ကြည့်ရင်း ယူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို မမျှော်လင့်တော့လိုက်ရလေသည်။

ကဝေရဲတိုက်တည်ရှိရာ အရပ်မှ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ အလင်းရောင်များ ထိုးသက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအလင်းရောင်များမှာ အနီရောင် ဖြစ်လေသည်။

သီလရှင်ကြီး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

“ကဝေရဲတိုက်က အစွမ်းပြနေပြီ”

သူမ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အလင်းရောင်များသည် အနီရောင်မှ တဖြည်းဖြည်း အရောင်ဖျော့သွားပြီး နောက်ဆုံး ကြည်လင်ဝင်းပသော အလင်းရောင် အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သီလရှင်ကြီးမှ အလင်းရောင်များကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော်လည်း ပူပင်သောကများ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း မရှိတော့ပါ။

သီလရှင်ကြီး၏မျက်နှာ ပြုံးယောင်သန်းလာသည်။

“ဘာမှ ပူပင်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ အလင်းရောင်တွေ အရောင်ပြောင်းသွားတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ကြည့်ရင် ကဝေရဲတိုက် နိဂုံးချုပ်ရတော့မယ့် သဘောပဲ”

ဟု အားရကျေနပ်စွာ ရွှေ့တ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

ကဝေရဲတိုက်

ကဝေရဲတိုက်သည် ကျောက်ဖြူတုံးများဖြင့် အခိုင်အခံ့ ဆောက်လုပ်ထားသော ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ရဲတိုက် တည်ဆောက်ထားသည့် ပုံသဏ္ဌာန်က ခန့်ညား ထည်ငါ့ထက် ကြောက်ရွံ့စရာကောင်းသည့် ပုံသဏ္ဌာန်မျိုး ဖြစ်နေ သည်။

မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသည် ဟုပင် ထင်ရသည်။

ရဲတိုက်အတွင်း၌လည်း မကောင်းဆိုးဝါး၊ နတ်မိစ္ဆာရုပ်ထု များ၊ နံရံဆေးရေးပန်းချီကားများ ရှိနေ၏။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

မှော်ဘုရင်စွမ်းဖိုး သေဆုံးသွားပြီးနောက် ကဝေရဲတိုက် ပျက်စီးသွားသည်။

ရဲတိုက်အတွင်း၌ အပျက်အစီးများ စုပုံနေ၏။

ဖုန်များ၊ သံများ၊ ပင့်ကူပိုးမျှင်အိမ်များက ဖုံးလွှမ်းထား လိုက်သည်။

လူသူ မနေတော့သဖြင့် လင်းနီငှက်များ ခိုအောင်းနေကြ လေသည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာများ ကြီးစိုးထားသဖြင့် မည်သူက မှ ကဝေရဲတိုက် အတွင်းသို့ ဝင်ဖို့မဆိုထားနှင့်။

ရဲတိုက် အနီးမှပင် ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်း မပြုခဲ့ကြတော့ ချေ။

ယခု...

ရဲတိုက်အတွင်း၌ လူတစ်စု ရောက်ရှိနေကြလေသည်။

ရဲတိုက်၏လျှို့ဝှက် မြေအောက်ခန်းမကျယ်ကြီး အတွင်း၌ ဖြစ်လေသည်။

မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။

ရန်ကြူးနှင့် ပုပြောင်းတို့က ကျောက်ကုတင်တစ်လုံး အနီး ၌ ရှိနေကြ၏။

ကျောက်ကုတင်ပေါ်၌ ရန်ကျားစိန် လှဲလျောင်းနေ၏။

ထင်းလှရှမ်း၏အဆိပ်နှင့် စိန်စိန်၏ဓားချက်ကြောင့် ရန်ကျား

၁၉၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ကျားစိန် သေလုမျောပါး ခံလိုက်ရလေသည်။

ရန်ကြူး အချိန်မီ ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့်သာ ကံကောင်း သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရန်ကြူးက ရန်ကျားစိန်ကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်စွာ ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

“သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက စွမ်းအားတွေ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ”
ပုပြောင်းက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အသက်ရှင်နေတာ ကံကောင်းတာပဲ
မဟုတ်လားဗျာ”

ရန်ကြူး လက်မခံဘဲ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာစွမ်းအားမှမရှိဘဲ အသက်ရှင်နေလို့ ဘာအဓိပ္ပါယ်
ရှိတော့မှာလဲ”

ပုပြောင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“သူ့ရဲ့စွမ်းအားတွေ ပြန်ရအောင် ခင်ဗျားကြိုးစားမယ်
ဟုတ်လား”

ရန်ကြူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ပုပြောင်းက...

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

ရန်ကြူးက...

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

“ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲ”

“သူ့ရဲ့စွမ်းအားတွေ ပြန်ရအောင် လုပ်မယ်ဆိုရင် ကညာ
စင်တွေရဲ့ သွေးနဲ့ အရင်ဆုံး အသက်ဆက်ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကညာစင်လေးတွေက ဆရာကြီးစွမ်းဖုံးအတွက်ပဲဗျာ၊
ဆရာကြီးစွမ်းဖုံးကို အသက်သွင်းဖို့ ကျုပ်တို့ စီရင်ထားပြီးပြီ၊ အချိန်
လည်း ကျရောက်တော့မယ်”

ရန်ကြူးက...

“ခုချိန်မှာ ကျုပ်သားက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်၊ ဆရာကြီး
စွမ်းဖုံးကို ကျုပ်ဂရုစိုက်နိုင်တော့ဘူး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား”

ပုပြောင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ရန်ကြူးက...

“ခင်ဗျားသဘောမတူဘူးဆိုရင် ငရဲပြည်ကို သွားပေ
တော့”

လက်ဝါးဖြင့် ပုပြောင်း၏ရင်ဝကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ပုပြောင်းမှာ ရန်ကြူး အကောက်ကြီလာမည် မထင်မိ၍
ရှောင်တိမ်းနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါချေ။

“ဝုန်း”

၁၉၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“အား”

ပြင်းထန်သော ရိုက်ချက်ကြောင့် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွား
လေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရန်ကြူးက ရူးသွပ်နေသူတစ်ယောက်ပမာ ဟားတိုက်ရယ်
မောလိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်ကို ကြည့်ပြီး...

“ဆရာကြီးစွမ်းဖုံးအတွက် ရည်ရွယ်ထားတဲ့ အစီအရင်တွေ
အားလုံး ငါ့သားအတွက် ဖြစ်ရစေမယ်၊ ဆရာကြီးစွမ်းဖုံးရဲ့ဝိညာဉ်နီးထ
လာအောင် အရင်လုပ်ပြီး သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်စွမ်းအားကို ငါ့သားရဲ့ခန္ဓာ
ကိုယ်ထဲ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်မယ်၊ ဒါဆို ငါ့သားဟာ ဒုတိယ ဆရာ
ကြီးစွမ်းဖုံး ဖြစ်ပြီပေါ့”

ရန်ကြူးကား အကြံအစည် ကြီးမားလှပေတော့သည်။

ရန်ကြူးသည် ရန်ကျားစိန်၏ကျောက်ကုတင်နှင့် ဘေးချင်း
ယှဉ်လျက် ရှိသော ကျောက်ကုတင်တစ်လုံးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
လေသည်။

ထိုကုတင်ပေါ်၌ ကြေးခေါင်းတလားတစ်လုံး ရှိနေ၏။

ကြေးခေါင်းတလားအတွင်း၌ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံး၏ အ
လောင်း ရှိနေသည်။

ရန်ကြူးက ကြေးခေါင်းတလား အနီးသို့ လှမ်းသွားပြီး...

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

“ဆရာကြီး နီးထဖို့ အချိန်ရောက်ပါပြီ”

ဟု ပြောကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။

မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး အာရုံပြုကာ ဂါထာမန္တရားများကို ရွတ်
ဆိုလိုက်လေသည်။

ရန်ကြူး၏ဂါထာမန္တရား ရွတ်ဆိုသံ မှန်မှန်ကြီး ထွက်ပေါ်
လာလေတော့သည်။

* * *

မည်သူမျှ မသွားဝံ့ကြသော ကဝေရဲတိုက်သို့ လူသုံး
ယောက် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ယန်ကျင်း၊ မဲ့မဲ့နှင့် ဟန်ကုံးတို့ ဖြစ်သည်။

ယန်ကုံးသည် ကဝေရဲတိုက်သို့ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ရင်ထဲ
လှုပ်ရှားနေပါတော့သည်။

“ငါနောက် လိုက်ခဲ့ကြပါ”

ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့အား လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေ
သည်။

ဟန်ကုံး၏ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ကဝေရဲတိုက် အတွင်းသို့
ယန်ကျင်းတို့ ဘေးမသိ ရန်မခ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ကဝေရဲတိုက်အတွင်း၌ လူသူ အများအပြား ခိုတင်းနေ

၁၉၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

နိုင်အောင် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်း ဖွဲ့စည်းဆောက်လုပ်ထားရာ ဘုရင့်နန်းတော်ကြီးတစ်ခုနှင့်ပင် တူနေပါတော့သည်။

ဟန်ကုံးက အဆောင်တစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ခြေလှမ်း တုန်ခန် ရပ်သွား၏။

ယန်ကျင်းက...

“အထဲမှာ လူတွေ ရှိနေတယ်”

ဟန်ကုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းသိတယ် ဟုတ်လား”

ယန်ကျင်းက...

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ခံစားသိရှိနေမိတာပါ ခင်ဗျာ၊ တခါတခါကျတော့လည်း တစ်ယောက်ယောက်က ပြောပြ ပေးနေသလိုပါပဲ”

ဟန်ကုံးက...

“မင်းအဖေက မင်းကို မိစ္ဆာစွမ်းအားရအောင် စီရင်ပေးခဲ့တာကိုး”

ယန်ကျင်း၏မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ သည်လို စွမ်းအားမျိုးတွေ မလိုချင်ပါ

ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲကွ”

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် မပိုင်သလိုပါဘဲ၊ ဘယ်တော့မှ လွတ်လွတ်

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

လပ်လပ် မရှိတော့ပါဘူး၊ အမြဲတမ်း တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေရတာမျိုးနဲ့ တူတယ်လို့ ကျွန်တော်ခံစားရလို့ပါ”

ဟန်ကုံး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“မင်းဟာ လူကောင်းလေးတစ်ယောက်ပါပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေတဲ့ သည်ခံစားချက်တွေ ပျောက်ကင်းသွားအောင် လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခုခုများ မရှိဘူးလား ခင်ဗျာ”

ဟန်ကုံးက...

“အကောင်းဆုံးကတော့ ပြီးတဲ့ကိစ္စတွေ မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ သည်ည ကဝေရဲတိုက်ကို ငါတို့ အောင်မြင်ပြီးပြီဆိုရင် မင်းက ကုံးထက်တုံကျောင်းကို သွားပြီး ဆရာတော်ဟာမူကျိရဲ့ ဆုံးမဩဝါဒကို ခံယူပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ”

ဟန်ကုံးက...

“ကဲ...သည်အဆောင်ထဲက လူတွေကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယန်ကျင်းက အဆောင်တံခါး ဖွင့်လိုက်လေသည်။

အဆောင်ထဲ၌ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံထားရသော အပျိုစင်

မိန်းကလေးများမှာ ယန်ကျင်းတို့၏ကယ်တင်မှုကြောင့် လူနာ

၁၉၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မြောက်သွားလေတော့သည်။

ဟန်ကုံးက...

“မင်းက မိန်းကလေးတွေကို ရဲတိုက်အပြင်ဘက် ခေါ်သွား
လိုက်ပါ”

မဲ့မဲ့ကို တာဝန်ပေးလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့လည်း မိန်းကလေးများကို ရဲတိုက်အပြင်ဘက်သို့ လိုက်
လံပို့ဆောင်ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

မဲ့မဲ့သည် ကညာစင်မိန်းကလေးများကို ခေါ်ကာ ရဲတိုက်
အပြင်ဘက် ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဟန်ကုံးက...

“ငါနဲ့လိုက်နဲ့”

မကောင်းဆိုးရွား၊ မိစ္ဆာကောင်များ၏ ရုပ်ပုံရေးဆွဲထား
သည့် နံရံကြီးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ယန်ကျင်းလည်း လိုက်သွား၏။

ဟန်ကုံးက နံရံပေါ်မှ လျှို့ဝှက်ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်
လျှင်...

“ဝုန်း”

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၇

နံရံမှ လျှို့ဝှက်တံခါး ပွင့်သွားလေသည်။

အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသော ကျောက်လှေကားထစ်များ
နှင့်အတူ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေသော မြေအောက် လျှို့ဝှက်
ခန်းမဆောင်ကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

တဆက်တည်းပင်...

ခေါင်းတလားများ၊ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးနှင့် ရန်ကျားစိန်တို့
သားအဖကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

ရန်ကြူးသည် ဂါထာမန္တရားများကို မှန်မှန်ကြီး ရွတ်ဆိုနေ
လေသည်။

ယန်ကျင်းနှင့် ဟန်ကုံးတို့က ကျောက်လှေကားထစ်များ
အတိုင်း အောက်ဘက်သို့ ပြေးဆင်းသွားကြ၏။

“အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ရန်ကြူးကို အမြန်ဆုံး တားဆီးနိုင်မှ
ဖြစ်မယ်”

ဟု ဟန်ကုံး ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ရန်ကြူး၏အသံက တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လောင်ကာ
မြေအောက်ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်း၌ ပဲ့တင်ထပ်ကာ ဟိန်း၍ ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

၁၉၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရန်ကြူး ရွတ်ဆိုနေသော ဂါထာမန္တရားများ၏ စွမ်းအား အမြင့်ဆုံး အချိန်သို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

မှော်ဘုရင်စွမ်းပိုး၏ရုပ်အလောင်း တည့်သွင်းထားသော ကြေးခေါင်းတလားအတွင်းမှ အခိုးအငွေ့များ ထွက်ပေါ်လာလေ တော့သည်။

ဟန်ကုံးက...

“ကြေးခေါင်းတလားထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အခိုးအငွေ့တွေဟာ မှော်ဘုရင်စွမ်းပိုးရဲ့ အသက်ဝိညာဉ်ကို တည်ဆောက်လိမ့်မယ်၊ မီးခိုးလုံးတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူပုသဏ္ဌာန် ရုပ်လုံးပေါ်လာလိမ့်မယ်”

ကပ်လျက် ရှိသော ကျောက်ကုတင်ပေါ်မှ ရန်ကျားစိန်ကို ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်သည်။

“ရန်ကြူးက မှော်ဘုရင်စွမ်းပိုးရဲ့ ဝိညာဉ်စွမ်းအားကို ရန်ကျားစိန်ဆီကို ကူးပြောင်းပေးလိမ့်မယ်၊ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ် အောင်မြင်သွားတယ်ဆိုရင် ရန်ကျားစိန်ဟာ ဒုတိယမှော်ဘုရင်စွမ်းပိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ယန်ကျင်းက...

“သူ့ကို တားဆီးရမှာပေါ့”

ဟန်ကုံးက...

“ငါက ရန်ကြူးကို ဟန့်တားမယ်၊ မင်းက ရန်ကျားစိန်ကို

ကဝေရဲငိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၉

ဟောသည် ခေးနဲ့ စီရင်ပါ”

ပုံသဏ္ဌာန် အလွန်ထူးခြားသော ဓားမြှောင်တစ်လက်ပေးလေသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဟန်ကျင်းက ဓားမြှောင်ကို ယူပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား ကျောက်လှေကားထစ်များအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ ပြေးဆင်းသွားကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကြေးခေါင်းတလားမှ ထွက်ပေါ်လာသော အခိုးအငွေ့များသည် တဖြည်းဖြည်း စုရုံးကာ လူတစ်ယောက်၏အသွင်သဏ္ဌာန် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ရန်ကြူး၏ဂါထာမန္တရား ရွတ်ဖတ်သံကလည်း ပုံ၍ရှိ၍ ကျယ်လောင်လာလေသည်။

လူပုသဏ္ဌာန် ဖြစ်ပေါ်လာသော အခိုးအငွေ့များသည် လေထဲယိမ်းနွဲ့ပြီး ရန်ကျားစိန် လှေချောင်းရေဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အခိုးအငွေ့များသည် ရန်ကျားစိန်၏ခန္ဓာကိုယ်အား ပိုးလွှမ်းထားလိုက်သည်။

ထိုအခိုးအငွေ့များ ရန်ကျားစိန်၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ စိမ့်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် ရန်ကျားစိန်သည် ဒုတိယမှော်ဘုရင်စွမ်းပိုး ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

၂၀၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“မြန်မြန်”

ဟန်ကုံးက အော်ပြောရင်း ရန်ကြူးထံသို့ ပြေးဝင်သွား
လေသည်။

ယန်ကျင်းက ရန်ကျားစိန်ထံ ပြေးဝင်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်
လာလေသည်။

တောင်ပံတော်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး
လင်းနို့အကောင်ပေါင်းများစွာ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သွေးစုပ်လင်းနို့များ ဖြစ်သည်။

လင်းနို့များသည် ဟန်ကုံးအား ဝိုင်းအုံ့ကိုက်ခဲလိုက်ကြလေ
တော့သည်။

“သွား...သွား”

ဟန်ကုံးက လက်ဝှေ့ယမ်းကာ လင်းနို့များကို ရိုက်ထုတ်
လိုက်သော်လည်း များပြားလှသော လင်းနို့များကို ကုန်အောင်
မတားနိုင်ခဲ့ပါချေ။

သူ၏ခြေလက်၊ မျက်နှာ၊ ကျောပြင်၊ ရင်ဘတ်၊ လည်ပင်း
နေရာ ရှိသမျှ ဝိုင်းပြီး အုံ့ကိုက်ခဲလိုက်ကြရာ...

“အား”

ဟန်ကုံးသည် ရန်ကြူးထံသို့ မရောက်မီ လဲကျသွားလေ
တော့သည်။

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၁

လင်းနို့များက ဟန်ကုံးကို ကိုက်ခဲနေစဉ် ယန်ကျင်းက ရန်
ကျားစိန် အနီးသို့ အရောက်သွားနိုင်ခဲ့လေသည်။

“သေပေတော့”

ယန်ကျင်းက ဓားမြှောင်ဖြင့် ရန်ကျားစိန်၏ရင်ဝကို ထိုးစိုက်
ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ရပ်လိုက်”

ရုတ်တရက် ရန်ကြူး ခုန်ထလာပြီး ဟန့်တားလိုက်လေ
သည်။

ရန်ကြူး၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်...

“ဇွမ်း”

ယန်ကျင်း၏လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

“မင်း ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

ရန်ကြူးက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သာမန်လူတစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ အလွန်သန်စွမ်းနေပါ
တော့သည်။

ယန်ကျင်းလည်း ဘာမှ မတတ်သာဘဲ အကြောက်အကန်
ခုခံရင်ဆိုင်လိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

လင်းနီများကြောင့် ဟန်ကုံး သေဆုံးသွားလေသည်။
 ရန်ကြူး၏မကောင်းသည့် လုပ်ရပ်များကို ဟန်တားနိုင်
 မည့်သူဟူ၍ ယန်ကျင်းတစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။
 ယန်ကျင်းက တားဆီးနိုင်ပါမည်လော။
 “ဦး”
 “အား”
 ယန်ကျင်းမှာ ရန်ကြူး၏လက်ပြန်ရိုက်ချက်မိကာ အဝေးသို့
 လွင့်စဉ်သွားလေသည်။
 ရန်ကြူးက ပြေးလိုက်သွားပြီး ယန်ကျင်းကို မမ်းချုပ်ထား
 လိုက်လေသည်။
 “ငါ့ကို နောင်ယူက်ချင်ဟယ်၊ မင်းကိုသေရလိမ့်မယ်”
 ယန်ကျင်း၏လည်ပင်းကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်
 ညှစ်လိုက်လေသည်။
 “အင့်”
 ယန်ကျင်း အသက်ရှူ၍ မရအောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။
 ရန်ကြူးက လက်ကို အပေါ်မြှောက်လိုက်လျှင် ယန်ကျင်း၏
 ခြေထောက်နှစ်ဘက် ခြေပေါ်မှ လွတ်ကာ လေထဲ၌ ယက်ကန်ယက်
 ကန် ဖြစ်သွားလေသည်။
 “မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”
 ရန်ကြူးက အံ့ကြိုက်ကြိုးငါးလိုက်လေသည်။

အသက်ရှူ၍ မရတော့သဖြင့် ယန်ကျင်း၏မျက်လုံးများ
 ပြာဝေလာတော့သည်။
 နားထဲမှလည်း လေတဟူးဟူး ထွက်လာတော့သည်။
 ရန်ကြူး၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားရတော့မည် ဖြစ်လေ
 သည်။
 ထိုအချိန်မှာပင် မမျှော်လင့်သော အပြောင်းအလဲတစ်ရပ်
 ဖြစ်ပေါ်လာပြန်တော့သည်။
 ရန်ကြူး၏လက်ချက်မိကာ လဲကျနေသော ပုပြောင်းက
 အသက်မသေသေးဘဲ လူးလွန်လှုပ်ရှားလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 ပုပြောင်းက အားယူကြိုးစားကာ တလိုက်သည်။
 ယန်ကျင်း၏လက်ထဲမှ လှင့်စဉ်သွားသော ငရဲတံခါးသော
 ဘေးက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ပုပြောင်း၏ခြေရင်း၌ ကျနေခြင်း ဖြစ်
 လေသည်။
 ပုပြောင်းက ဘေးမြှောင်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။
 ထိုနောက် အားယူကြိုးစားကာ ရန်ကျားစိန်ထံသို့ လှမ်း
 သွားလိုက်လေသည်။
 မှတ်ဘုရင်စွမ်းပုံ၏ဝိညာဉ်စွမ်းအား အခိုးအငွေ့များသည်
 ရန်ကျားစိန်၏ဓမ္မာကိုယ်ထံ ဝာဖြည်းဖြည်း စိမ့်ဝင်နေပြီ ဖြစ်လေ
 သည်။
 ပုပြောင်းက အခြေအနေကို ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်

၂၀၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သဘောပေါက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ရန်ကျား
စိန်၏ရင်ဝကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

ရန်ကြူးက ယန်ကျင်းကို အသေသတ်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီး ပု
ပြောင်းတို့အား ကျောခိုင်းထားသလို ရှိနေရာ ပုပြောင်းကို မတားဆီး
နိုင်တော့ချေ။

ရန်ကျားစိန်မှာ ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးစိုက်ခံလိုက်ရလျှင်...

“အား”

အသံနက်ကြီးဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်တော့သည်။

ထိုအသံနက်ကြီးကြောင့် မြေအောက်ခန်းတစ်ခုလုံး တုန်ခါ
သွားသလို လင်းနီများလည်း အဝေးသို့ ပျံသန်းသွားကြတော့သည်။

ရန်ကြူး ထိတ်လန့်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ပုပြောင်းက ရန်ကျားစိန်နှင့် မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးတို့၏ ဗိဇာည်
ကို သုတ်သင်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလျှင်...

“မလုပ်နဲ့..မလုပ်နဲ့”

အော်ဟစ်ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

ရန်ကျားစိန်အား သုတ်သင်ပြီးနောက် ပုပြောင်းလည်း မြေ
ပေါ်လဲကျကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“သား”

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၅

ရန်ကြူးက ယန်ကျင်းကို လုံးဝအမှုမထားတော့ဘဲ ရန်ကျား
စိန်ထံ ပြေးသွားလေသည်။

“ဝုန်း”

ယန်ကျင်းလည်း မြေပေါ် ခွေခနဲ ပြုတ်ကျကာ လည်ပင်း
ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေ
တော့သည်။

ရန်ကြူးက ရန်ကျားစိန်၏ရင်ဝ၌ စိုက်ဝင်နေသော ဓား
မြှောင်ကို ဆွဲနှုတ်လိုက်၏။

သို့သော်...

သူနောက်ကျနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကျားစိန်၏အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

“သား”

ရန်ကြူးသည် ရန်ကျားစိန်၏အလောင်းကို ပွေ့ပိုက်ကာ
ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုကြွေးလိုက်လေတော့သည်။

ရုတ်တရက်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြေကြီးများပင် တုန်ခါသွား၏။

ယန်ကျင်း ထိတ်လန့်ကာ ခုန်ထလိုက်လေသည်။

“ငလျင်လှုပ်တာပဲ”

၂၀၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မြေငလျင်တစ်ချက် လှုပ်ခတ်သွားရာ ရှေးဟောင်းအဆောက်အဦးကြီး ဖြစ်သော ကဝေရဲတိုက်၏နံရံများမှာ အက်ကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

အက်ကြောင်းများက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေရာအနှံ့ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ယန်ကျင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ရဲတိုက်ကြီး ပြိုကျတော့မှာပဲ”

ရန်ကြူးက သူ့အား အရေးမစိုက်ချေ။

ရန်ကျားစိန်ကို ပွေ့ပိုက်ထားပြီး ငိုကြွေးနေ၏။

ယန်ကျင်းကလည်း ရန်ကြူးကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။

အပေါ်ဘက်သို့ တက်သည့် ကျောက်လှေကားထစ်များဆီသို့ ပြေးလွှားသွားလိုက်လေတော့သည်။

* * *

BURMESE
CLASSIC
.com

ကဝေရဲတိုက် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၇

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော မြည်ဟီးသံများ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကဝေရဲတိုက်၏နံရံများ၊ အမိုးများ အက်ကွဲပြိုကျလာလေတော့သည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ တစုနီးဝုန်း ပြိုကျလာ၏။

ဖုန်များ၊ သံများ တထောင်းထောင်း ထသွား၏။

ယန်ကျင်းမှာ ဘာကိုမှမပွေးနိုင်ဘဲ ပြိုကျလာသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ရှောင်တိမ်းကာ အားကုန်ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ကျောက်လှေကားထစ်များကို ဖြတ်ကျော်ကာ အပေါ်ဘက်သို့ ရောက်သွား၏။

ထို့နောက် ခန်းမဆောင်များ၊ စင်္ကြံလမ်းများကို ဖြတ်သန်းပြေးလွှားသွားလိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်း မောရပန်းရမုန်းမသိ အားကုန်ပြေးသွားရင်း ကံကောင်းထောက်မကာ ရဲတိုက်အပြင်ဘက် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ယန်ကျင်း လွတ်မြောက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဝုန်း”

ကဝေရဲတိုက်တစ်ခုလုံး ပြိုကျကာ မြေပေါ် ပြားပြားပင်

၂၀၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သွားလေတော့သည်။

ယန်ကျင်း ယခုမှ အသက်၀၀ ရှုနိုင်တော့၏။

ကဝေရဲတိုက်နှင့် မိစ္ဆာဆိုးများအား မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း
ခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အေးချမ်းသာယာသွားတော့မည်
ဖြစ်သည်။

ယန်ကျင်း ငေးမောနေစဉ်...

“အစ်ကို”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ပြေးလွှားလာနေသော မဲ့မဲ့ကို တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

မဲ့မဲ့၏နောက်တွင် ကဝေရဲတိုက်အား ချေမှုန်းရန် လာခဲ့ကြ
သော သိုင်းလောကသားများ လိုက်ပါလာကြလေသည်။

“ညီမ”

ယန်ကျင်းက မဲ့မဲ့အား လက်နှစ်ဘက် ဆန့်တန်းကာ ဆီး
ကြိုလိုက်လေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။

BURMESE
CLASSIC
COM